

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

Luciani & Timon
LUCIANI

**SAMOSATENSIS
COLLOQUIA**

Selecta, & Timon.

CEBETIS THEBANI

Tabula.

MENANDRI

Sententiæ Morales.

Græce & Latine.

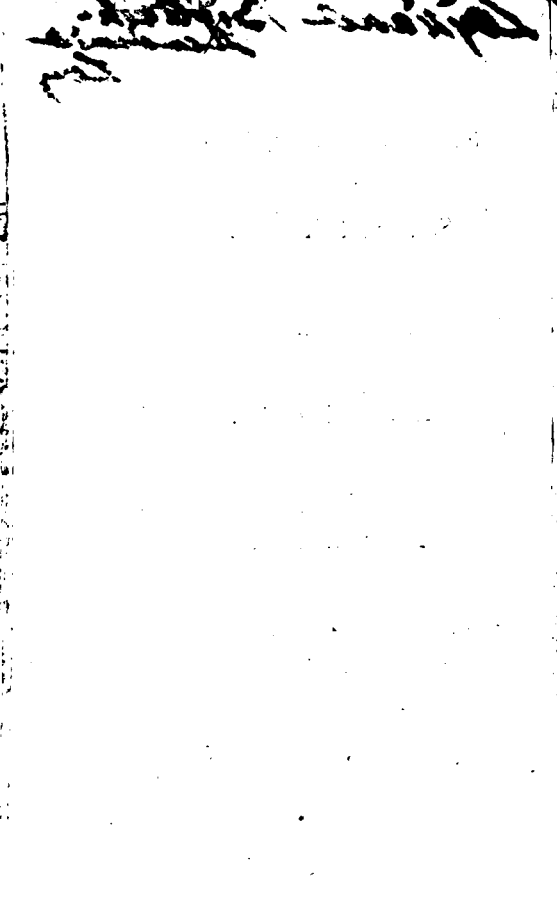
**Colloquia Luciani & Timonem
Notis illustravit**

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

AMSTELÆDAMI,

Apud WETSTENIOS, 1703.

LECTORI BENEVOLO S. D.
TIB. HEMSTERHUIS.

Quid in hac dialogorum præstitum sit editione, paucis accipe: Juniores WETSTEINII, qui, paterni in adjuvanda eruditione atque ornanda studii hæredes, de literis bene mereri recto pede instituunt, in rem esse Scholarum existimabant, delecta *Luciani* Colloquia luci donare, quorum dulcedine & festiva jucunditate pueri capti, libentio rem Græcæ linguæ operam navarent: præiverant hoc institutum non sine publica laude David Sertorius, Ingolstadii MDCCXCIII, Stephanus Moquot Nivernensis, qui ad usum collegiorum Ignatianæ Societatis sæpius Auctoris nostri dialogos exquisitos recudi curavit, Henricus Stephanus, Gulielmus Du Gardus Londini, alique, quorum plerorumque nomina in obscuro latentia tanti non est commemorare. Huic autem editioni me voluerunt WETSTEINII, qui præfem: in primis itaque secutus sum editionem Stephani Moquot Lugdunensem, Colloquiorumque ordinem, quem ille probaverat, expressi, quoniam parum interesse arbitrabar, qua serie dialogi ponerentur. Adjunxi Timonem

P R Æ F A T I O.

Luciani, Cebetis Tabulam, quam ad perfectissimum editionis Gronovianæ exemplar repræsentavi, & pulchriores Menandri sententiâs, quas aliorum-que Comicorum uno volumine Henr. Stephanus collegit: quæ quidem omnia nemo inficias eat esse perutilia cum ad cognoscendum Græcæ linguæ ingenium, tum ad formandos puerorum mores. Separata est a Græcis Latina versio, ne laboris, ut fieri solet, fugientes pueri interpretationem adhibendo suam utilitatem defraudent: eam, in Dialogis præsertim, ferme novam confeci: quamquam enim laudandæ Benedicti aliorumque industriæ multum deberi confitear, quot tamen errores illi commiserint, præter alios eximie commonstravit Doctiss. Jensus. Ad finem denique subjeci Notas, quibus Lucianum qua. correxi, qua illustravi: si quid in iis, quod alii ante me præceperint, reperias, velim tamen existimes B. L. nullius me scrinia compilasse: illorum enim summopere mores abhorreo, qui ut inertes fuci indecoro eruditionis alienæ furto partas opes ostentare non erubescunt: omnia vero posse perscrutari terminos humanæ vitæ multum superat. Vale.

IN-

I N D E X

DIALOGORUM LUCIANI.

- Æacus. Protefilaus. Menelaus. Paris. p. 59.
 lat. p. 61.
- Agamemnon, Ajax. 21. 22.
- Alexander. Annibal. Minos. Scipio. 36. 38.
- Antilochus. Achilles. 22. 23.
- Apollo. Mercurius. 83. 86.
- Charon. Menippus. Mercurius. 14. 15.
- Charon. Mortui. Mercurius. Menippus.
 Charmolaus &c. 44. 46.
- Cnemon. Damippus. 18. 19.
- Crates. Diogenes. 9. 10.
- Cræsus. Pluto. Menippus. Midas. Sardana-
 palus. 1. 1.
- Cyclops. Neptunus. 85. 88.
- Diogenes. Alexander. 33. 35.
- Diogenes. Antisthenes. Crates. Pauper. 50. 52.
- Diogenes. Mausolus. 19. 20.
- Diogenes. Pollux. 30. 32.
- Doris. Thetis. 95. 92.
- Iris. Neptunus. 93. 96.
- Juno. Jupiter. 75. 77.
- Juno. Latona. 73. 75.
- Jupiter. Æsculapius. Hercules. 70. 72.
- Jupiter. Mercurius. 64. 66.
- Jupiter. Sol. 81. 84.
- Mars. Mercurius. 71. 81.
- Menelaus. Proteus. 87. 90.
- Menippus. Æacus. Pythagoras. Empedocles.
 Socrates. 41. 43.

Index dialogorum Luciani.

Menippus. Amphiloehus. Trophonius. 55.
57.

Menippus. Cerberus. 13. 14.

Menippus. Chiron. 62. 64.

Menippus. Mercurius. 12. 13.

Menippus. Tantalus. 27. 28.

Mercurius. Apollo. 71. 74.

Mercurius. Charon. 2. 3.

Mercurius. Maja. 79. 82.

Minos. Solstratus. 28. 30.

Neptunus. Delphines. 90. 93.

Neptunus. Nereides. 91. 94.

Nireus. Therfites. Menippus. 60. 63.

Panope. Galene. 88. 91.

Philippus. Alexander. 56. 58.

Pluto. Mercurius. 4. 4.

Protesilaus. Pluto. Proserpina. 16. 17.

Simylus. Polystratus. 7. 7.

Terpsion. Pluto. 24. 25.

Timon. 99. 103.

Triton. Nereides. Iphianassa. 97. 100.

Venus. Cupido. 68. 70.

Venus. Cupido. 76. 79.

Vulcanus. Apollo. 65. 67.

Vulcanus. Jupiter. 67. 69.

Xanthus. Mare. 94. 97.

Zenophantes. Callidemides. 5. 6.

Cebetis Tabula. 132. 137.

Gnomæ Menandri Morales. 156. 160.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ.

Διάλογος α.

Κροῖσος, Πλούτων, Μένιππος, Μίδαο,
Σαρδανάπαλος.

Κρ. Ὑ' φέρομεν, ὦ Πλούταν, Μένιππον τούτον· τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατάσῃσον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. Πλού. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁμόνεκρος ἄν; Κροῖ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμῶζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδαο μὲν οὕτως, τοῦ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, τῶν θηταυρῶν, ἐπιγεῶ, καὶ ἰξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστὶ. Πλού. Τί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε. Μέν. Ἀληθῆ, ὦ Πλούταν· μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας, οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μνησκῶνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω· χαίρω

D. VIII 3

ὦμέν τι περὶ αὐτῶν. Χά.
 Ἑρμῇ· ἄμεινον γὰρ οἴσαι
 τοι γυμναιότερον. Ἑρ. Ἀγ. 5
 ἐχόμισα πέντε δραχμῶν.
 Ἑρ. Νῆ τὸν Αἰδωνέα,
 ν, καὶ τροπαιτῆρα δύο
 πέντε δραχμας, καὶ
 Καὶ ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ 10
 εὖς ἐγὼ κατέβαλον. Χά.
 11. Ἑρ. Καὶ κηρὸν ὥς ἐ-
 βίου τὰ ἀνεωγότα, καὶ
 κῆριον, ἀφ' οὗ τὴν ὑπέ-
 δραχμῶν ἅπαντα. Χά. 15
 ἀνήσω. Ἑρ. Ταῦτά
 ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ
 ταῦτ' ἀποδώσειν φῆς;
 Ἑρμῇ, ἀδύνατον· ἐν δὲ
 καταπέμψῃ ἀθρόους 20
 τοκερδάναι ἐν τῷ πλή-
 τὰ πορθμία. Ἑρ. Νῦν
 τὰ κάκιστα εὐχόμε-
 ἐπὶ τούτων ἀπολαύοι-
 ἄλλως, ὦ Ἑρμῇ· νῦν 25
 ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰ-
 νον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν
 τὸ ὄφλημα· πλὴν ἀλλ'
 χάρων, οἶσθα οἷοι πα-
 πάντες, αἵματος ἀνά- 30
 ρίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ
 τοῦ παιδὸς ἀποθανόν, ,
 ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδῆ-
 Α 2 καὶ 6

- τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς . Πλού. Ἄλλ' οὐ
 χρή· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμε-
 νοι . Μέν. Καὶ σὺ μαραίνεις, ὦ Πλούτων,
 ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς ;
 25 Πλού. Οὐδαμῶς· ἀλλ' οὐκ ἂν ἐβελήσαιμι
 στατιάζειν ὑμᾶς . Μέν. Καὶ μὴν, ὦ κά-
 κιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυ-
 ρίων, οὕτω γινώσκετε, ὥς οὐδὲ παυσο-
 μένου μου· ἕνα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολου-
 30 θήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγε-
 λῶν . Κρ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις ; Μέν. Οὐκ·
 ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε
 προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀν-
 δράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου το-
 35 παράπαν οὐ μνημονεύοντες· τοιγαροῦν οἰ-
 μάζετε, πάντων ἐκείνων ἀφηρημένοι . Κροῖ.
 Πολλῶν γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων κτη-
 μάτων . Μίδ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυτοῦ . Σαρ.
 Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς . Μένιπ. Εὖγε, οὕτω
 40 ποιεῖτε· ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς· ἐγὼ δὲ τὸ
 γνῶθι σαυτὸν πολλάκις συνείρων, ἐπάσσα-
 μαι ὑμῖν· πρέπονι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις
 οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον .

Διάλογος β.

Ἑρμῆς, Χάρων.

Ἑρ. **Λ** Ουγισώμελα, ὦ Περθμεῦ, εἰ δο-
 κεῖ, ὅπως μοι ὀφείλεις ἔδῃ,

ἔπος μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. Χά.
 Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ οὔσαι
 περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. Ἑρ. Ἀγ- 5
 κραι ἐντεिलाμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.
 Χά. Πολλοῦ λέγεις. Ἑρ. Νὴ τὸν Αἰδωνέα,
 τῶν πέντε ὠητάμην, καὶ τροπαιτῆρα δύο
 ὀβολῶν. Χά. Τίθει πέντε δραχμάς, καὶ
 ὀβολούς δύο. Ἑρ. Καὶ ἀκέστραι ὑπὲρ τοῦ 10
 ἰστίου, πέντε ὀβολούς ἐγὼ κατέβαλον. Χά.
 Καὶ τούτους προστίθει. Ἑρ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐ-
 πιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀναιώγῳτα, καὶ
 ἧλους δὲ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τὴν ὑπέ-
 ραι ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χά. 15
 Εὖγε, ἄξια ταῦτα ἀνήτω. Ἑρ. Ταῦτά
 ἴστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ
 λογισμῷ· πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν φής;
 Χά. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον· ἦν δὲ
 λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρώους 20
 τιὰς, ἐέσται τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλή-
 θει παραλογιζόμενον τὰ πορθημία. Ἑρ. Νῦν
 οὖν ἐγὼ καθεδούμαι τὰ κάκιστα εὐχόμε-
 νος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσι-
 μι. Χά. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ· νῦν 25
 δ' ὀλίγοι, ὡς ὄρας, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰ-
 ρήν γάρ. Ἑρ. Ἀμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν
 περατεῖνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα· πλὴν ἀλλ'
 οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶσθα οἷοι πα-
 ρεγίνοιτο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνά- 30
 πλειω, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ
 ἢ Φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν,
 ἢ ἐπὶ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδῆ-

- κὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ
 35 γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεινεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι
 ἐκείνοις· οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρή-
 ματα ἤκουσιν, ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις,
 ὥς εἰκάσι. Χά. Πάνυ γὰρ περιπόθητά
 ἐστὶ ταῦτα. Ἐρ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι
 40 ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφει-
 λόμενα παρὰ σοῦ.

Διάλογος γ.

Πλούτων, Ἑρμῆς.

- Πλού. **Τ**ὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γε-
 γηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον
 Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶ, οἱ τὸν
 κλῆρον δὲ θηρῶντες, πενταχισμύριοι· Ἐρ.
 5 Ναὶ, τὸν Σικυῶνιον Φῆς· τί οὖν; Πλού.
 Ἐκεῖνον μὲν, ᾧ Ἑρμῇ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς
 ἐννενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρή-
 σας ἄλλα τοσαῦτα, εἴ γε οἶόν τε ἦν, καὶ
 ἔτι πλείω· τοὺς δὲ γε κόλακας αὐτοῦ,
 10 Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς
 ἄλλους, κατὰσπατον ἐφεξῆς ἅπαντας.
 Ἐρ. Ἀτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. Πλ.
 Οὐ μένου, ἀλλὰ δικαιοτάτον· τί γὰρ ἐκεῖ-
 νοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκείνον; ἢ
 15 τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται, οὐδὲν πρὸς
 σήκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ μιαινότατον,
 ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύ-
 οντι

οὐτις ἐν γε τῷ Φανερῷ· καὶ νοσοῦντες, ἃ
 μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· οὕτως
 δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἐν ῥαΐσει· καὶ ὁ 20
 λως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν·
 διὰ τῶτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος, οἱ δὲ
 πριαπίτῳσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχαίοντες.
 Ἐρ. Γελοῖα πείσονται, παροῦργοι ὄντες·
 πολλὰ δὲ καὶ κείνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ 25
 αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, αἰεὶ
 θιόντι ἔοικώς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν
 ἰών· οἱ δὲ, ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διη-
 ρημένοι βόσκονται, ζωὴν μακαρίαν πρὸς
 ἑαυτοὺς τιθέντες. Πλ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀ- 30
 ποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλειος ἀνη-
 βητάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν
 ἐιειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἔ-
 κέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες·
 Ἐρ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύτο· 35
 μαι γὰρ σοὶ ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς·
 ἱπτά δὲ οἶμαί εἰσι. Πλ. Κατάτπα· ὁ δὲ,
 παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αἰθθίς
 πρῶτόβης γεγόμενος.

Διάλογος δ.

Ζηνοφάντης, Καλλιδημίδης.

Ζη. Σ Υ' δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀ-
 πέβανες; ἐγὼ μὲν γάρ, ὅτι πα-
 ράσιτος ὢν Δεινίου πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμ-

- φαγὼν ἀπεπνίγην , οἶσθα· παρῆς γὰρ ἄ-
 5 ποθνήσκοντί μοι. Καλ. Παρῆν , ὦ Ζηνό-
 φαντες· τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο·
 οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιοδῶρον τὸν γέ-
 ροντα. Ζη. Τὸν ἄτεκνον , τὸν πλούσιον , ὡ-
 σε τὰ πολλὰ ἡδεῖν συνόντα. Καλ. Ἐκεῖ-
 10 νον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον , ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐ-
 μοὶ τεθιγῆσθαι· ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς
 μήκιστον ἐπεγίνετο , καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν
 ὁ γέρων ἔζη , ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν
 15 κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ,
 ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον , ἐπειδὴν τάχιστα ὁ
 Πτοιοδῶρος αἰτήσῃ πιεῖν , πίνειδ' ἐπεικῶς ,
 ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἑτοιμον ἔ-
 χειν αὐτὸ , καὶ ἐπιδόῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦ-
 20 το ποιήσῃ , ἐλεύθερον ἐπαμοσάμην ἀφή-
 σειν αὐτόν. Ζη. Τί οὖν ἐγένετο ; πάνυ γὰρ
 τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας. Καλ. Ἐπεὶ τοί-
 νυν λουσάμενοι ἤκομεν , δύο ἡδὴ ὁ μειρα-
 κίσκος κύλικας ἑτοιμούς ἔχων , τὴν μὲν
 25 τῷ Πτοιοδῶρι τὴν ἔχουσαν τὸ Φάρμακον ,
 τὴν δ' ἐτέραν ἐμοί , σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως ,
 ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον , Πτοιοδῶρι δὲ τὸ
 ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἴτα ὁ μὲν ἔπιπεν ,
 ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην ὑπο-
 30 βολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο
 γελάς , ὦ Ζηνόφαντες ; καὶ μὴν οὐκ ἔδει
 γε ἑταίρω ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν. Ζη. Ἀυτεῖας
 γὰρ , ὦ Καλλιδημίδη , πέπονθας· ὁ γέρων
 δὲ τί πρὸς ταῦτα ; Καλ. Πρῶτον μὲν
 ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἴτα συνέις

οἶμαι τὸ γεγενημένον , ἐγέλα καὶ αὐτὸς 35
οἶά γε ὁ οἶνοχόος εἵργασται . Ζη. Πλὴν ,
ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι .
ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφα-
λέστερον εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν .

Διάλογος ε .

Σίμυλος , Πολύστρατος .

Σί. **Η**Κεις ποτὲ , ὦ Πολύστρατε , καὶ
σὺ παρ' ἡμᾶς , ἔτη οἶμαι οὐ πο-
λὺ ἀποδέοντα τῶν ἐκατὸν βεβιωκώς . Πο.
Ὅκτω ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα , ὦ Σίμυλε . Σί.
Πᾶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκον- 5
τα ; ἐγὼ γὰρ ἀμρὶ τὰ ἐβδομήκοντά σου
ὄντος ἀπέθανον . Πο. Ὑπερήδιστα , εἰ καὶ
σοι παραδόξον τοῦτο δόξει . Σί. Παράδο-
ξοι , εἰ γέρων τε , καὶ ἀσθενὴς , ἀτεκνὸς τε
προσέτι , ἤδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο . 10
Πο. Τὸ μὲν πρῶτον , ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔ-
τι καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοὶ , καὶ
γυναῖκες ἀβρόταται , καὶ μῦρα , καὶ οἶ-
νος ἀνθοσμίας , καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν
Σικελίᾳ . Σί. Καὶ τὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε 15
πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην . Πο. Ἀλλ'
ὑπέρρει μοι , ὦ γενναῖε , παρ' ἄλλων τὰ-
γαθὰ· καὶ ἑώθεν μὲν εὐθύς ἐπὶ θύρας ἐφοί-
των μάλα πολλοί· μετὰ δὲ , παντοῖά μοι
ἑῷρα προσήγετο , ἀπανταχόθεν τῆς γῆς 20

κάλλιστα. Σί. Ἐτυράνητας, ὦ Πολύ-
 στρατε, μετ' ἐμέ; Πο. Οὐκ· ἀλλ' ἐρα-
 στὰς εἶχον μυρίους. Σί. Ἐγέλασα· ἐρα-
 στὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ὀδόντας τίττα-
 25 ρας ἔχων. Πο. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε
 τῶν ἐν τῇ πόλει· καὶ γέροντά με, καὶ
 Φαλακρὸν, ὡς ὄρεᾶς, ὄντα, καὶ λημῶντας
 προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερίδοντο θερα-
 πεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν, ὅν τι-
 30 μα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα. Σί. Μῶν
 καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην
 ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἰτά σοι εὐχαμένῳ
 ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς,
 καὶ ἀξιέραστον; Πο. Οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦ-
 35 τος ὢν περιπόθητος ἦν. Σί. Αἰνίγματα
 λέγεις. Πο. Καὶ μὴ πρόδηλός γε ὁ ἔρως
 οὕτοσί πολὺς ὢν ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους,
 καὶ πλουσίους γέροντας. Σί. Νῦν μανθά-
 νω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι πα-
 40 ρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν. Πο. Ἀτὰρ,
 ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐρωτῶν ἀπο-
 λέλαυκα, μονονουχὶ πρσκυνούμειος ὑπ'
 αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ
 ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ, ἡμιλ-
 45 λῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν
 τῇ περὶ ἐμέ φιλοτιμίᾳ. Σί. Τέλος δ' οὖν
 πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημάτων; Πο.
 Ἐς τὸ φανερόν μὲν ἑκάυτον αὐτῶν κληρο-
 νόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τι,
 50 καὶ κολακευτικώτερον παρετκεύαζεν ἑαυ-
 τόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκεί-
 νας

ιας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασιν
 φράσσας. Σί. Τίνα δ' αἰ. τελευταῖαι τὸν
 κληροῖμον ἔσχον; ἤπου τίτ' αὖ τῶν ἀπὸ τοῦ
 γένους; Πολυ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεάνη. 55
 τὸν τίτ' αὖ τῶν μεираκίων τῶν ὠραίων Φρύγα.
 Σί. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; Πο.
 Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. Σί. Ἦδη μαν-
 θάνω, ἃ τίτ' σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. Πο.
 Πλὴν, ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κλη- 60
 ρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὀλε-
 θρος· ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύ-
 ουσιν· ἐκεῖνος τσίνυν ἐκληρονόμητέ μου· καὶ
 ὦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀρθνεῖται, ὑπε-
 ξυρμένιος μὲν τὸ γένειον, καὶ βιοβαρίζων, 65
 Κόδρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ Νιρέως καλ-
 λίων, καὶ Ὀδυσσεύς συνετώτερος λεγόμε-
 ιας εἶναι. Σί. Οὐ μοι μέλει· καὶ στρα-
 τηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι
 δὲ μὴ κληρονομεῖτωσαν μόνον. 70

Διάλογος 5.

Κράτης, Διογένης.

Κρά. **Μ**Οίριχον τὸν πλούσιον ἐγίγνωσ-
 κες, ὦ Διόγενης, τὸν πάντῃ πλού-
 σιον, τὸν ἐκ Κορίθου, τὸν τὰς πολλὰς
 ἑλλάδας ἔχοντα, οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστέας,
 πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐ- 5
 κείνο εἰσέβη ἐπιλέγειν, Ἦ μ' ἀτάειρ, ἢ ἔ-
 γαυ

- γώ σε. Διο. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης,
 ἰθεράπευον ἀλλήλους; Κρά. Τοῦ κλήρου
 ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶνται ὄντες· καὶ τὰς
 10 διαθήκας εἰς τὸ φανερόν ἐτίθεντο. Ἀριστέαν
 μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην
 ἀφιεῖς τῶν ἐαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ
 Ἀριστέας εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ· ταῦτα μὲν
 ἐγγέγραπτο· οἱ δὲ ἰθεράπευον ἀλλήλους,
 15 ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ· καὶ οἱ μάν-
 τεις εἴτε ὑπὸ τῶν ἀστρῶν τεκμαιρόμενοι τὸ
 μέλλον, εἴτε ὑπὸ τῶν ὀνειράτων, ὡς γε
 Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύβιος αὐ-
 τὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κρά-
 20 τος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ· καὶ τὰ τάλαντα,
 ποτὲ μὲν ἐπὶ τούτῳ, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρ-
 ρεπε. Διο. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κρά-
 τής· ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. Κρά. Ἀμφω
 τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κλῆροι εἰς
 25 Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον ἀμφω
 συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευο-
 μένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα· διαπλίνοντες
 γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν, κατὰ μέ-
 σον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰά-
 30 πυγι, ἀνετράπησαν. Διο. Εὖ ἐποίησαν·
 ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν
 τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώ-
 ποτε εὐζάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς
 κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ· εἴ-
 35 χεν δὲ πάνυ κερτεράν ἐκ κοτίνου ποιησά-
 μενος· οὔτε οἶμαι σὺ, ὦ Κράτης, ἐπιθύ-
 μεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ

κτήματα, καὶ τὸν πῖθον, καὶ τὴν πή-
 ραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσιν. Κρά.
 οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' οὐδὲ σοί, 40
 ὦ Διόγενες· ἃ γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε Ἀντισθέ-
 νους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολ-
 λῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρ-
 χῆς. Διο. Τίνα ταῦτα φῆς; Κρά. Σο-
 φίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, 45
 ἰλευθερίαν. Διο. Νῆ Δία μέμνημαι τοῦ-
 τον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντι-
 σθένους, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών.
 Κρά. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων
 κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεοράπευεν ἡμᾶς κλη- 50
 ροιομήσειν προσδοκῶν· ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάν-
 τες ἔβλεπον. Διο. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶ-
 χον, ἐνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν,
 διερρύηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σα- 55
 θρὰ τῶν βαλλαντίων· ὥστε εἴ ποτε καὶ
 ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
 ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, καὶ
 διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμέ-
 του· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐ-
 ται παρθένοι ἐς τὸν τετρυπημένον πῖθον ἐ- 60
 παντλοῦσαι· τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι, καὶ ὄνυ-
 ξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρά.
 Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τὸν
 πλοῦτον· οἱ δὲ, ὀβολὸν ἔχουσι κομίζαντες,
 καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πυθμένος. 65

Διάλογος ζ.

Μένιππος καὶ Ἑρμῆς.

Μέ. **Π**οῦ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν ἢ αἱ καλαί,
 ὧ Ἑρμῆ; ξενάγῃς με νήλυν
 ὄντα. Ἑρ. Οὐ σχολή μὲν, ὧ Μένιππε,
 πλὴν κατ' ἐκείνο αὐτὸ ἀποβλέψον, ὡς ἐπὶ
 5 τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ἰάκιθος τέ ἐστι, καὶ ὁ
 Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς,
 καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λίδα, καὶ
 ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Μέ. Ὅ-
 στ' αὖ μόνον ὄρῳ, καὶ κρανία τῶν σαρκῶν
 10 γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά. Ἑρ. Καὶ μὴν
 ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμά-
 ζουσι, τὰ ὅστ' αὖ, ὧν σὺ ἔοικας καταφρο-
 νεῖν. Μέ. Ὅμως τὴν Ἑλένη μοι δείξον· οὐ
 γὰρ ἂν διαγνῶσκ' ἔγωγε. Ἑρ. Τοῦτ' ἐπὶ
 15 κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν. Μέ. Εἴτα αἱ χί-
 λιαὶ νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπά-
 σης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον
 Ἕλληνες τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται
 πόλεις ἀνάττατοι γεγόνασιν; Ἑρ. Ἀλλ'
 20 οὐκ εἶδες, ὧ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναικ' αἰ-
 ἶφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέτητον εἶναι
 τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα
 πάτχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἀνὴρ ξηρὰ ὄντα εἴτις
 βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βάρην, ἄμορ-
 25 φα δηλοῖ ὅτι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ,
 καὶ ἔχει τὴν χροιάν, κάλλιστά ἐστιν.
 Μέ.

Μέ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω,
 εἴ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος
 οὕτως ὀλιγοχρονίου καὶ ῥαδίως ἀπαιθοῦντος
 ποιοῦντες. Ἑρ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, 30
 συμβίλοσθ' εἰς σοί· ὥστε ἐπιλεξάμενος τό-
 περ, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κείσο καταβαλὼν σε-
 αυτόν· ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη με-
 τελεύσομαι.

Διάλογος η.

Μένιππος καὶ Κέρβερος.

Μέ. **Ω** Κέρβερε, συγγενὴς γάρ εἰμι
 σοι κύων αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι
 πρὸς τῆς Στυγῆς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁ-
 πότε κατῆει πρὸς ὑμᾶς; εἰκὸς δέ σε θεὸν
 εἶτα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀν- 5
 θρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὅπότε ἐθέλοις. Κέρ.
 Πέρ' ὦθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παῖτά παστιν
 ἰδσκεὶ ἀτρέπτω προσώπῳ προσιέναι, καὶ
 εὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν, καὶ
 ταῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἰστῶ- 10
 σιν ἐθέλων· ἐπεὶ δὲ κατέκρυψεν εἰς αὐτοῦ
 χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔ-
 τι διαμέλλοντα αὐτὸν ἑακὼν τῷ κανεῖω κα-
 τίσπασα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη
 ἰκάνει, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παῖδιά αὐδύρετο, 15
 καὶ πατοῖος ἐγείρετο. Μέ. Οὐκοῦν σοφι-
 στὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κα-

τεφρόνει τοῦ πράγματος ; Κέρ. Οὐκ ἄλλ' ἐπεὶπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶρα , κατεθρα-
 20 σύνετο , ὥς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος , ὃ πάντως ἔδει παθεῖν , ὥς θαυμάσωνται οἱ θεαταί · καὶ ὅλως , περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι , ἕως τοῦ στυμίου τολμηροὶ , καὶ ἀνδρεῖοι , τὰδ' ἐνδοθεν ,
 25 ἔλεγχος ἀκριβής . Μέ. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθῆναι ἔδοξα . Κέρ. Μόνος , ὦ Μένιππε , ἀξίως τοῦ γένους , καὶ Διογένης πρὸ σοῦ · ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆεστε , μὴδ' ἀβούμενοι · ἀλλ' ἐθελούσιοι , γελῶντες ,
 30 οἰμῶζεν παραγγείλαντες ἄπατιν .

Διάλογος θ.

Χάρων , Μένιππος , Ἑρμῆς .

Χά. Ἀπόδος , ὦ κατάρατε , τὰ πορθ-
 μία . Μέ. Βόα , εἰ ταῦτό σοι ἥδιον , ὦ Χάρων . Χά. Ἀπόδος , φημί , ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην . Μέ. Οὐκ ἂν λά-
 5 βοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος . Χά. Ἐστὶ δὲ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων . Μέ. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις , οὐκ οἶδα · ἐγὼ δὲ , οὐκ ἔχω . Χά. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα , ὦ μιαρὲ , ἢ μὴ ἀποδῶς . Μέ. Καὶ γὰρ τῷ
 10 ξύλῳ σου πατάξας , διαλύσω τὸ κραδίον . Χά. Μάτην οὖν ἐσῆ πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν ; Μέ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀ-

ποδότη, ὅς μὲ παρέδωκέ σοι. Ἐρ. Νὴ Δία
 οἰαίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν
 νεκρῶν. Χά. Οὐκ ἀποστήσομαί σου. Μέ. 15
 Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον,
 παράμενε· πλὴν ἄλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς
 ἂν λάβοις; Χά. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις, ὥς κο-
 μίζειν δέον. Μέ. ἤδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ·
 τί οὖν ἐχρην διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; 20
 Χά. Μόνος οὖν αὐχῆσαις προῖκα πεπλευ-
 κίαι. Μέ. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ
 γὰρ ἤντλησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβό-
 μην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων
 ἐπιβατῶν. Χά. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ 25
 πορθμῖα· τὸν ἔβολον ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ
 γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. Μέ. Οὐκοῦν
 ἀπάγαγέ με αὖθις εἰς τὸν βίον. Χά. Χα-
 ρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ
 παρὰ τοῦ Ἀιακοῦ προσλάβω. Μέ. Μὴ 30
 ἐνόχλει οὖν. Χά. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ
 ἔχεις. Μέ. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς
 Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. Χά. Πόθεν τοῦτον ἡ-
 μῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ
 καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν τῶν ἐπιβα- 35
 τῶν ἀπάντων καταγελαῶν, καὶ ἐπισκώπ-
 των, καὶ μόνος ἄδων οἰμωζόντων ἐκεινῶν;
 Ἐρ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διε-
 πόρθμευσας, ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδεός
 αὐτῷ μέλει· οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. Χά. 40
 Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ. Μέ. Ἄν λά-
 βης, ὦ βέλτιστε; οἷς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

Διάλογος ι.

Πλούτων , Πρωτεσίλαος , Περσεφόνη.

- Πρω. **Ω** Δέσποτα , καὶ βασιλεῦ , καὶ
 ἡμέτερε Ζεῦ , καὶ σὺ Δήμη-
 τρος θύγατερ , μὴ ὑπερίδῃτε δέητιν ἐρωτι-
 κήν . Πλού. Σὺ δὲ τίνος δέη παρ' ἡμῶν ;
 5 ἢ τίς ἂν τυγχάνεις ; Πρω. Εἰμὶ μὲν Πρω-
 τεσίλαος ὁ Ἰφίκλου , Φυλάκιος , συστρα-
 τιάτης τῶν Ἀχαιῶν , καὶ πρῶτος ἀποθα-
 νῶν τῶν ἐπ' Ἰλίου· δέομαι δὲ ἀφιεῖς πρὸς
 ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν . Πλού. Τοῦ-
 10 τον μὲν τὸν ἔρωτα , ὦ Πρωτεσίλαε , πάν-
 τες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν
 τύχη . Πρω. Ἀλλ' οὐ τοῦ ζῆν , Ἀΐδω-
 νεῦ , ἐρῶ ἔγωγε , τῆς γυναικὸς δέ , ἣν νεό-
 γαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν ὦ-
 15 χόμην ἀποπλέων· εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος·
 ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀπο-
 κναίει με , ὦ Δέσποτα· καὶ βούλομαι καὶ
 πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν .
 20 Πλού. Οὐκ ἔπιες , ὦ Πρωτεσίλαε , τὸ Λή-
 θης ὕδωρ ; Πρω. Καὶ μάλα , ὦ Δέσποτα·
 τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν . Πλού. Οὐ-
 κοῦν περίμενον· ἀφίξεται γὰρ ἐκεῖν· ποτὶ ,
 οὐδέν σε ἀνελθεῖν δείξει . Πρω. Ἀλλ' οὐ
 25 φέρω τὴν διατριβὴν , ὦ Πλούταν· ἡρώ-
 θης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη , καὶ εἶσθα εἶον τὸ ἐρᾶν
 ἵστιν .

ἴστιν. Πλού. Εἴτα τί σι ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον; Πρω. Οἶμαι πείσειν κακείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥστε ἀνθ' ἐνός δύο 30 νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον. Πλού. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐ δὲ ἰγένετο πάποτε. Πρω. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλούτων. Ὁρφεῖ γάρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου 35 Ἀλκυστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. Πλού. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ἂν, καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φαῖναι; πῶς δὲ κακείνη προσόψεται σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; 40 φοβίσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ φεύξειταί σε· καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνελυθώς. Περ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ ταῦτ' ἴσασσι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἵπειδάν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος 45 ἦ, καθικόμενοι ἐν τῇ ράβδῳ, νεανίαν εὐθύς καλὸν ἀπεργάτασθαι αὐτόν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ. Πλού. Ἐπεὶ Περτεφόνῃ συκτακεῖ, ἀιαγαγὼν τοῦτον αὐτίς ποιήσον νυμφίον· σὺ δὲ μέμησθε μίαν λαβὼν ἡμέραν. 50

Διάλογος ια.

Κνήμων , Δάμιππος .

- Κνή. **Τ**οῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας ,
Ο νεβρὸς τὸν λέοντα . Δά. Τί
 ἀγανακτεῖς , ὦ Κνήμων ; Κνή. Πυνθάνη ὅ,
 τι ἀγανακτῶ ; κληρονόμον ἀκούσιος κα-
 5 ταλέλοιπα , κατασφισθεὶς ὁ ἄθλιος , οὗς
 ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰμὰ , πα-
 ραλιπῶν . Δά. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο ; Κνή.
 Ἐρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκτον ὄν-
 τα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ ἐκεῖνος οὐκ
 10 ἀνδρῶς τὴν θεραπείαν προσίετο· ἔδοξε δὲ μοι
 καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι , θέσθαι διαθήκας
 εἰς τὸ φανερόν , ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα
 τὰμὰ πάντα , ὥς καὶ ἐκεῖνος ζηλώσειε , καὶ
 τὰ αὐτὰ πράξειε . Δά. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος ;
 15 Κνή. Ὅ , τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς
 ἑαυτοῦ διαθήκαις , οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄ-
 φνω ἀπέθανον , τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόν-
 τος· καὶ ἰὼν Ἐρμόλαος ἔχει τὰμὰ , ὥσπερ
 τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι
 20 συγκατασπάσας . Δά. Οὐ μόνον , ἀλλὰ
 καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλιέα· ὥστε σόφισμα
 κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας . Κνή. Ἐοικα·
 οἰμάζου τοιγαροῦν .

Διάλογος ιβ.

Διογένης, Μαύσωλος.

Διο. **Ω** Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς,
καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι
ἀξιοῖς; Μαύ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν,
ὦ Σιωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν
ἀτάτης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων· καὶ νή- 5
ρους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμεν, καὶ ἄχρι Μι-
λήτου ἐπέβην τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας κα-
τατρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας,
καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγι-
στον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μῆμα παμ- 10
μέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίπον οὐκ
ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος
ἐξησχημένον, ἵππον καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ
ἀκριβέστατον εἰκασμένων, λίθου τοῦ καλ-
λίστου, οἷον οὐδὲ νεῶν εὖρη τις ἀνὴρ ἀδίας· 15
οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρο-
νεῖν; Διο. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῷ
κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Μαύ.
Νὴ Δί' ἐπὶ τούτοις. Διο. Ἀλλ', ὦ καλὲ
Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχύς ἔτι σοι ἐκείνη, οὐ- 20
τε ἡ μορφή πάρεστιν· εἰ γοῦν τινα ἐλοί-
μεθα δικαστὴν εὐμορδίας πέρι, οὐκ ἔχω
εἰπεῖν τίος ἔνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμη-
θεῖη ἂν τοῦ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω,
καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προ- 25
φαί-

- φαίνομεν , καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀστρη-
 μεθα , καὶ τὰς ῥίνας ἀποτεσιμύμεθα ·
 δὲ τάφος , καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λί-
 θοι , Ἀλικαρνατσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπι-
 30 δείκνυσθαι , καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς
 ξένους , ὥς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐ-
 τοῖς ἐστι· σὺ δὲ , ὦ βέλτιστε , οὐχ ὁρῶ
 ὅ , τι ἀπολαύεις αὐτοῦ , πλὴν εἰ μὴ τοῦ-
 το φῆς , ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑ-
 35 πὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος . Μαύ-
 Ἀνόητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα· καὶ ἰσό-
 τιμος ἔσται Μαύσωλος , καὶ Διογένης ;
 Διο. Οὐκ ἰσότιμος , ὦ γεγαϊότατε· οὐ γάρ·
 Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμῶζεται , μεμνη-
 40 μένος τῶν ὑπὲρ γῆς , ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾗε-
 το· Διογένης δὲ καταγελάσσεται αὐτοῦ·
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἐρεῖ ἑ-
 αυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ
 ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ ,
 45 τοῦ μὲν σώματος , εἰ καὶ τίνα τάφον ἔ-
 χει , οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ
 τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐ-
 τοῦ καταλείοιπεν , ἀνδρὸς βίον βεβιω-
 κᾶς ὑψηλότερον , ὢ Καρῶν ἀνδραποδέστα-
 50 τε , τοῦ σοῦ μνήματος , καὶ ἐν βεβαιοτέ-
 ρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον .

Διάλογος ιγ.

Αἴας καὶ Ἀγαμέμνων :

Ἀγ. Εἴ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν
 ἰρόνευσας, ἐμέλισας δὲ καὶ ἡ-
 μᾶς ἄπαντας, τί αἰτιάῃ τὸν Ὀδυσσεῖα, καὶ
 πρῶτον οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦ-
 κε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἤξιω- 5
 σας ἄνδρα συστρατιώτην, ἑταῖρον, ἀλλ'
 ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες.
 Αἴ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον· αὐτὸς γάρ
 μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος
 ἀντιξισταθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. Ἀγ. Ἡ- 10
 ξίους δὲ ἀναιταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκο-
 νιτὶ κρατεῖν ἅπαντων; Αἴ. Ναὶ τάγε τοι-
 αῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ἀ-
 νειψιοῦ γε οὔσα· καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ
 ἀμείνους ὄντες, ἀπέειπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ 15
 παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων· ὁ δὲ Λαίρ-
 του, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύον-
 τα κατακικόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμεί-
 νων ἡξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν
 τὰ ὅπλα. Ἀγ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γεν- 20
 νεῖ, τὴν Θέτιν, ἣ δέον σοι τὴν κληρονο-
 μίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε-
 ῖντι, φέρουσα εἰς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐ-
 τά. Αἴ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεῖα, ὃς
 ἀντεποιήθη μόνος. Ἀγ. Συγγνώμη, ὦ 25
 Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης ἡδί-
 στου

πτου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. Αἶ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν· τὸν γοῦν Ὀδυσσεῖα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὧ Ἀγαμέμνων, οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηναῖ τοῦτο ἐπιτάττοι.

Διάλογος ιδ.

Ἀντίλοχος, Ἀχιλλεύς.

Ἀν. **Ο**ἶα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου, ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοις ἀμφοῖν, Χείρωνός τε, καὶ Φοίνικος; ἡκροώμεν γὰρ, ὅποτε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὦν, θητεύειν παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὧ μὴ βίοςτος πολὺς εἴη, μάλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν· ταῦτα μὲν οὖν ἀγεννῇ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος Φιλόζων ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῇ βίῳ, ὅς ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προείλου τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Ἀχ. ὦ παῖ

καὶ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔ-
 τι τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκεί-
 νων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖ- 20
 νο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν δὲ συ-
 νίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ
 καὶ ὁ, τι μάλιστα οἱ ἀνω ραψωδῶντες·
 μετὰ νεκρῶν δὲ, ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ
 κάλλος ἐκεῖνο, ᾧ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχύς 25
 πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῶ
 αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατὰ οὐδὲν ἀλ-
 λήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώ-
 ων νεκροὶ δεδίασι με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν
 θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβής, καὶ νε- 30
 κρὸς ὅμοιος, ἡμὲν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐσθλός· ταῦ-
 τά με ἀνιά, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω
 ζῶν. Ἀν. Ὅμως τί οὖν ἂν τις πάθῃ, ᾧ
 Ἀχιλλεῦ· ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει,
 πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας· ὥστε χρὴ 35
 ἐμμένειν τῷ νόμῳ καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς
 διατεταγμένοις· ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἐταί-
 ρων ὅσοι περὶ σὲ ἰσμέν οἶδε· μετὰ μικρὸν
 δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει
 δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγ- 40
 ματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι·
 ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον,
 καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἱ οὐκ
 ἐν οἴμαί δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἰ τις αὐτοὺς
 ἀπαπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροισι καὶ ἀ- 45
 βίοις ἀνδράσιν. Ἀχ. Ἐταιρική μὲν ἡ πα-
 ραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν
 παρὰ βίον ἀνιά· οἴμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκα-
 στῶν·

στοι· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χεῖρ ἐ-
 50 ἴστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Ἀν.
 Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ
 ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν· σιωπᾶν γὰρ,
 καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέδοται ἡμῖν,
 μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦ-
 55 τα εὐχόμενοι.

Διάλογος ιε.

Τερψίων καὶ Πλούτων.

Τερ. **Τ**Οὔτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐ-
 μέ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη
 γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα γέρον-
 τα Θούκριτον ζῆν ἔτι; Πλού. Δικαιοτάτων
 μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὲν ζῇ, μη-
 5 δὲνα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ
 δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες
 αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον. Τερ. Οὐ
 γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρή-
 σασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον πρὸς
 10 ἡδονήν, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαν-
 τα τοῖς νέοις; Πλού. Καὶνὰ, ὦ Τερψίων,
 νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρή-
 σασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονήν ἀποθίσκειν·
 τὸ δὲ ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ φύσις δέστα-
 15 ξεν. Τερ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιᾶμαι τῆς
 διατάξεως, ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς
 πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον,
 καὶ

καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ
 μετ' αὐτόν· ἀνκττρέφουσθαι δὲ μηδαμῶς, 20
 μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηραν, ὀδόντας τρεῖς
 ἔτι λοιπούς ἔχοντα, μόγισ ὀρῶντα, οἰκέ-
 ταις τέτταρτην ἐπικεκοφότα, κορύζης μὲν
 τῇ ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμούς μεστὸν
 ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδόμενα, ἔμφυχόν τινα 25
 τάφοι, ὑπὸ τῶν νέων καταγελάμενον, ἀ-
 ποθήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐρῶμενε-
 στάτους νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν
 τοῦτό γε· ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν,
 πότε καὶ τεθιγγέται τῶν γερόντων ἕκαστος, 30
 ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίοις ἐθεράπευον· νῦν δὲ
 τὸ τῆς παροιμίας, ἢ ἅμαξα τὸν βοῦν πολ-
 λάκις ἐκφέρει. Πλού. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερ-
 ψίαν, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ
 δοκεῖ· καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις 35
 ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόν-
 των εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτούς; τοιγαρ-
 ῶν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κα-
 ταρυττόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς
 ἡδίστον γίνεται· ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνοις ἀ- 40
 ποθανεῖν εὐχέσθε, τοσοῦτῳ ἀπασιν ἡδὺ προ-
 κποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν· καινὴν γὰρ τινα
 ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γε-
 ρόντων ἐρῶντες, καὶ μάλιστα εἰ ἀτεκνοὶ
 εἶεν, οἱ δὲ ἐτεκνοὶ ὑμῖν ἀνέραστοι, καὶ 45
 τοὶ πολλοὶ ἡδὴ τῶν ἐρωμένων συνέντες ὑ-
 μῶν τινὲν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἣν καὶ
 τύχῳ τι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς
 πλάττονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐραττάς ἔχω-

- 50 σιν· εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθη-
σαν μὲν οἱ πάλαι δωροφορήσαντες, ὁ δὲ
παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον,
κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποκρίουσι τοὺς
οὔοντας, ἀποσμυγίντες. Τερ. Ἀληθῆ ταῦ-
55 τα φῆς· ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πόσα κα-
τέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξασθαι δοκῶν, καὶ ὁ-
πότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι,
καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττὸς ἀτελής, ὑποκράζων·
ὥστ' ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβή-
60 τειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἐπεμπόν τε πολλὰ,
ὥς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ
μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
δων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα,
καὶ διατάττων· ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ
65 ἀποθανεῖν αἵτια γεγένηται, ἄγρυπνία καὶ
φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ κα-
τακίων, ἐφειστήκει θαπτομένῳ πρῶην ἐπι-
γελῶν. Πλού. Εὖγε, ὦ Θούκριτε, ζῶης
ἐπιμήκιστον, πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοι-
70 οὔτων καταγελῶν· μὴδὲ πρότερόν γε σὺ
ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς
κόλακας. Τερ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούταν,
καὶ ἐμοὶ ἡδισον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης προ-
τεθνήξεται Θουκρίτου. Πλού. Θάρρει, ὦ
75 Τερψίων· καὶ Φεῖδων γὰρ, καὶ Μέλαντος,
καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ
ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. Ἐπαι-
νῶ ταῦτα· ζῶης ἐπιμήκιστον, ὦ Θούκρι-
τε.

Διάλογος ιε.

Μένιππος καὶ Τάνταλος.

Μέ. **Τ**ὶ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τι σε-
 αυτὸν ὁδύρη, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστῶς;
 Τάν. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ
 δίψους. Μέ. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐ-
 πικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυσά- 5
 μενος κοίλῃ τῇ χειρί; Τάν. Οὐδὲν ὄφελος
 εἰ ἐπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπει-
 δὲν προσιόντα αἰσθηταί με· ἣν δέ ποτε καὶ
 ἀρύσσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι,
 οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ 10
 διὰ τῶν δακτύλων διαρρύνει οὐκ οἶδ' ὅπως
 αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. Μέ.
 Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε· ἀτὰρ
 εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ
 γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυ- 15
 δία που τέθαπται, ὅπερ καὶ πεινῆν, καὶ
 διψῆν ἐδύνατο· σὺ δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν
 ἔτι ἢ διψῶης, ἢ πίνοις; Τάν. Τοῦτ' αὐ-
 τὸ ἡ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῆν μου τὴν ψυ-
 χὴν ὥς σῶμα οὖσαν. Μέ. Ἀλλὰ τοῦτο 20
 μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φῆς τῷ δίψει
 κολάζεσθαι· τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται;
 ἢ δέδιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ἀποθάινης;
 οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ἄδην,
 ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Τάν. 25
 Ὅρθῶς μὲν λέγεις· καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος

τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν
 δεόμενοι. Μέ. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ
 ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου
 30 γε ἑλλεβόρου νῆ Δία, ὅστις τὸνναντίον τοῖς
 ὑπὸ λυττωϊτῶν κυνῶν δεδηγμένοις πέπον-
 θας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφο-
 βημένος. Τάν. Οὐδὲ τὸν ἑλλέβορον, ὦ Μέ-
 νιππε, ἀναίνομαι πιεῖν· γένοιτό μοι μό-
 35 νον. Μέ. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε
 σὺ, οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύ-
 νατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ
 καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ
 ὑπομένοντος.

Διάλογος ιζ.

Μίνως καὶ Σώστρατος.

Μί. **Ο** μὲν ληστὴς οὗτος Σώστρατος ἐς
 τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλή-
 σθω· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας δια-
 σπαυθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ
 5 τὸν Τιτυὸν ἀποταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν
 κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἦπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ
 ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τάχος ἐς τὰ Ἡλύσιον
 πεδῖον, καὶ τὰς μακάραν νήσους κατοικεῖ-
 τε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.
 10 Σώ. Ἀκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δό-
 ξαι λέγειν. Μί. Νῦν ἀκούσω αὐθις, οὐ γὰρ
 ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πονηρὸς ὢν,
 καὶ

καὶ τοσούτους ἀπεικτονῶς ; Σώ. Ἐλ-
 λυγμαι μὲν· ἄλλ' ὅρα εἰ δικαίως κίλασθή-
 σομαι. Μί. Καὶ πάνυ, εἴ γε ἀποτίνειν 15
 τὴν ἀξίαν δίκαιον. Σώ. Ὅμως ἀπόκριναί
 μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαι σέ.
 Μέ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς
 ἄλλους διακρίνωμεν ἤδη. Σώ. Ὅποσα ἔ-
 πραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν ἔπρατ- 20
 τον, ἢ ἐπεκέκλωσό μοι ὑπὸ τῆς μοίρας ;
 Μί. Ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδή. Σώ. Οὐ-
 κοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πο-
 ηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς ἐκείνη ὑπηρετοῦντες,
 ταῦτα δρῶμεν ; Μί. Ναί, τῇ Κλωθοῖ, ἢ 25
 ἐκάρτω ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα.
 Σώ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλ-
 λου φινεύσειεν τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέ-
 γειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δῆμιος, ἢ
 δορυφόρος, ὁ μὲν, δικαστὴν πεισθεὶς, ὁ δὲ, 30
 τυράννην, τίνεα αἰτιάσῃ τοῦ φόνου ; Μί.
 Δῆλον ὥς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τυράννον· ἐ-
 πεί οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦ-
 το ὄργανον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν τῷ πρῶ-
 τως παρασχόντι τὴν αἰτίαν. Σώ. Εὖγε, 35
 ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παρα-
 δείγματι· ἢν δέ τις ἀπορτεῖλαιτος τοῦ
 δεσπότου ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἀργυρον
 κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα
 εὐεργέτην ἀναγραφτέον ; Μί. Τὸν πέμ- 40
 ψαιτα, ὦ Σώκρατι· διάκονος γὰρ ὁ κο-
 μίσας ἔν. Σώ. Οὐκοῦν ὁρᾷς πῶς ἄδικοι
 ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γενομένους,

ἂν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, καὶ τούτους τι
 45 μῶν τοὺς διακονησαμένους ἄλλοτρίοις ἀγα-
 θοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν,
 ὡς ἀντιλέγειν δυνατόν ἦν τοῖς μετὰ πά-
 σης ἀνάγκης προστεταγμένοις. Μί. ὦ Σώ-
 στρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κα-
 50 τὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις·
 πλὴν ἄλλα τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερω-
 τήσεως, διότι οὐ ληστής μόνον, ἀλλὰ καὶ
 σοφιστής εἶναι δοκεῖς· ἀπόλυτον αὐτὸν, ὡς
 Ἑρμῆν, καὶ μηκέτι κολαζέσθω· ὅρα δὲ μὴ
 55 καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια
 διδάξης.

Διάλογος ιη.

Διογένης καὶ Πολυδεύκης.

Διο. ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι
 ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθῃς, σὸν
 γάρ ἐστιν οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι αὐρίον, ἢ
 5 ποῦ ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὐροῖς δ' ἂν
 αὐτὸν ἐν Κορίθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν
 Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φι-
 λосоφῶν καταγελαῖντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν,
 ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης,
 εἰ σοὶ ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασαι,
 10 ἥκειν ἐνθάδε πολλῶν πλείων ἐπιγελασόμενον·
 ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως
 ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ
 με-

μετὰ τὸν βίον ; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βε-
 βαίως γελῶν , καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μά-
 λιστα ἐπειδὴν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους , καὶ 15
 σατράπας , καὶ τυράννους , οὕτω ταπει-
 νούς , καὶ ἀσήμους ἐκ μόνῃς οἰμωγῆς δια-
 γινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀ-
 γνεῖς εἰσι μεμνημένοι τῶν ἁγῶν· ταῦτα λέ-
 γε αὐτῷ , καὶ προσέτι , ἐμπλησάμενον τὴν 20
 πῆραι ἤκειν θερμῶν τε πολλῶν , καὶ εἴ που
 εὖροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον ,
 ἢ ὦν ἐκ καθαρίου , ἢ τι τοιοῦτο· Πολ.
 Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα , ὦ Διόγετες· ὅ-
 πως δὲ εἰδῶ μάλιστα , ὁποῖος τίς ἐστι τὴν 25
 ὄψιν ; Διο. Γέραν , Φαλακρὸς , τριβώνιον
 ἔχων πολύθυρον , ἀπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπτα-
 μέιον , καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων
 πεικίλον· γελαῖ δ' αἰεὶ , καὶ τὰ πολλὰ τοὺς
 ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. 30
 Πολ. Ῥάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε τούτων· Διο.
 Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί
 τι τοὺς φιλοσόφους ; Πολ. Λέγε· οὐ βα-
 ρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο· Διο. Τὸ μὲν ὅλον ,
 παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι , καὶ 35
 περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι , καὶ κέρματα φύου-
 σιν ἀλλήλοις , καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι ,
 καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν
 ἰοῦν· Πολ. Ἄλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαί-
 διυτοι εἶναι φήσουσιν , κατηγοροῦντα τῆς 40
 σοφίας αὐτῶν· Διο. Σὺ δὲ οἰμᾷζειν αὐ-
 τοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε· Πολ. Καὶ ταῦτα ,
 ὦ Διόγετες , ἀπαγγελῶ· Διο. Τοῖς πλου-

- σίοις δὲ, ὃ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγ-
 45 γελλε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι,
 τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε
 ἱαποὺς, λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τά-
 λαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ
 εἶνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον.
 50 Πολ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.
 Διο. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυ-
 ροῖς λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ
 Δαμοξείῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν
 οὔτε ἡ ξαιθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ ἢ
 55 μέλα α ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προ-
 σώπου ἔτι ἐστίν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὦμοι
 καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις,
 φασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους. Πολ.
 Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς
 60 καλοὺς, καὶ ἰσχυροὺς. Διο. Καὶ τοῖς πέ-
 νησιν, ὦ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ
 ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείρον-
 τες τὴν ἀπορίαν, λέγε μῆτε δακρύειν, μὴτ'
 οἰμῶζειν, διηγησάμενος τὴν ἰσταῦθα ἰσο-
 65 τιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλου-
 σίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν· καὶ Λακεδαι-
 μονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ'
 ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελυῖσθαι αὐ-
 τοὺς. Πολ. Μηδὲν, ὦ Διόγενης, περὶ Λα-
 70 κεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ
 δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελάω.
 Διο. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ
 δὲ οἷς προεῖπον, ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς
 λόγους.

Διάλογος ιθ.

Διογένης καὶ Ἀλέξανδρος.

Διο. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ
 τέτυκας, ὥπερ ἡμεῖς ἅπαν-
 τες; Ἀλέ. Ὁρᾷς, ὦ Διόγενης· οὐ παρά-
 δοξον δὲ, εἰ αἰθρῶπος ὢν ἀπέβαινον. Διο.
 Οὐκοῦν ὁ Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ
 σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα.
 Ἀλέ. Φιλίππου δηλαδὴ· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνή-
 κειν Ἀμμωνος υἱ. Διο. Καὶ μὴν καὶ περὶ
 τῆς Ὀλυμπιάδος ὁμοία ἐλέγοντο, δρᾶκον-
 τα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐ-
 νῇ· εἴτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιπ-
 πον ἐξηπατήσθαι οἰόμενον πατέρα σου εἶ-
 ναι. Ἀλέ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ·
 νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ οὔ-
 τε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἐλέγον. Διο.
 Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι,
 ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο·
 πολλοὶ γὰρ ὑπέκτησαν θεὸν εἶναι σε νο-
 μίζοντες· ἀτὰρ εἶπέ μοι, τίτις τὴν τοσαύ-
 την ἄρχην καταλέλοιπας; Ἀλέ. Οὐκ οἶ-
 δα, ὦ Διόγενης· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆ-
 ψαί τι περὶ αὐτῆς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι
 ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέ-
 δωκα· πλὴν ἄλλα τί γελάς, ὦ Διόγενης;
 Διο. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει
 ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν

κολακεύοντες, καὶ προστάτην αἰρούμενοι,
 καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, ἔνιοι
 δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ
 30 νεῶς οἰκοδομοῦμενοι, καὶ θύοντες ὡς δρά-
 κοντος υἱῷ· ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μα-
 κεδόνες ἔθαψαν; Ἀλέ. "Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι
 κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν· ὑπισχνεῖται
 δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἥνποτε ἀ-
 35 γάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν πο-
 σὶν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με θάψεν
 ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.
 Διο. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν
 ἄδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀν-
 40 ιουβιν, ἢ Ὀσίριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ
 ταῦτα μὲν, ὦ θεϊότατε, μὴ ἐλπίσης· οὐ
 γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ δια-
 πλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ εἰς τὸν εἶσω
 τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς
 45 ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος·
 ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς
 φέρεις ὅπότ' ἂν ἐννοήσης ὅσην εὐδαιμονίαν
 ὑπὲρ γῆς ἀπολιπών, ἀφῖξαι, σωματοφύ-
 λλας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας,
 50 καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυ-
 νοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ
 τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
 καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδε-
 μένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυ-
 55 ρίδα ἐμπεπορπημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε
 ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μά-
 ταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης

ἐπαίδευτε μὴ οἶεσθαι βέβαια εἶναι τὰ πα-
 ρὰ τῆς τύχης ; Ἀλέ. Σοφὸς ; ἀπάντων ἐ-
 κεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος ὢν ; ἐμὲ 60
 μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι , ὅσα
 μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ , οἷα δὲ ἐπέστελλεν·
 ὡς δὲ κατεχρήτό μου τῇ περὶ παιδείαν φι-
 λοτιμίᾳ θωπεύων , καὶ ἐπαινῶν , ἄρτι μὲν
 εἰς τὸ κάλλος , ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ 65
 γαθοῦ , ἄρτι δ' εἰς τὰς πράξεις , καὶ τὸν
 πλοῦτον· καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡ-
 γεῖτ' εἶναι , ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς
 λαμβάνων γόης , ὃ Διόγενες , ἄνθρωπος ,
 καὶ τεχνίτης· πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπο- 70
 λείαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας , τὸ λυπεῖσθαι
 ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς , ἃ κατηριθμή-
 σω μικρῶν γε ἔμπροσθεν . Διο. Ἀλλ οἶ-
 σθα , ὃ δράσεις ; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης
 ὑποθήσομαι , ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ 75
 φύεται· σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανθὸν
 ἐπισπασάμενος πίε , καὶ αὐθις πίε , καὶ
 πολλάκις· οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς
 Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος· καὶ γὰρ
 καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ , καὶ Καλλισθέ- 80
 ιν , καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας ,
 ὡς διασπασαίνετό καὶ ἀμύναιντό σε , ὢν ἔ-
 δρασας αὐτούς· ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύ-
 τη βάδιζε· καὶ πῖνε πολλάκις , ὡς ἔφη .

Διάλογος κ.

Ἀλέξανδρος, Ἀνίβας, Μίνως, Σκηπίων.

- Ἀλέ. **Ε**Μὲ δεῖ προκερῖσθαι σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι. Ἀν. Οὐ μένου, ἀλλ' ἐμέ. Ἀλέ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω. Μί. Τίνες δ' ἐστέ; Ἀλέ. 5 Οὗτος μὲν Ἀνίβας ὁ καρχηδόνιος· ἐγὼ δέ, Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μί. Νῆ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφοτέρω· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; Ἀλέ. Περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ, ἐγὼ 10 δέ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσατιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια. Μί. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω· σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε. Ἀν. Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ 15 Μίνως, ἀνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτη πλεον οὗτος ἐνέγκαιτό μου· φημί δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα προε- 20 χώρησαν, δι' αὐτῶν δύναμίν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχὸς ὢν τῶ ἀδελφῶ μεγίστων ἰξιώθην, ἀριστος κριθεὶς· καὶ 25 τῷ γε Κελτίβηρος εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων· καὶ τὰ μεγάλα

ὅρη ὑπερβάς τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἅπαν-
 τα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησαν
 τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν
 ἐχειρῶσάμην, καὶ μέχρι τῶν προατείων 30
 τῆς προῦχούσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσού-
 τους ἀπέκτεινα μιᾷς ἡμέρας, ὥστε τοὺς
 δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρήσαι,
 καὶ τοὺς ποταμούς γεφυρῶσαι νεκροῖς·
 καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἀμμο- 35
 ις υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι προσ-
 ποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξίων,
 ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατη-
 γοῖς τε τοῖς συνετατάτοις ἀντεξεταζόμε-
 νος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχηματάτοις 40
 συμπλεκόμενος· οὐ Μῆδους καὶ Ἀρμενίου
 καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώ-
 κειν τινα, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόν-
 τας εὐθὺ τὴν νίκην· Ἀλέξανδρος δὲ, πα-
 τρώαι ἀρχὴν παραλαβὼν, ἠὔξησε, καὶ πα- 45
 ρα πολὺ ἐξέτεινε, χρητάμενος τῇ τῆς τύ-
 χης ὁρμῇ· ἐπεὶ δ' οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν
 ὀλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν Ἰσῶν τε καὶ Ἀρ-
 βήλοις ἐκράτησεν, ἀποσὰς τῶν πατρῶων,
 προκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ ἐς δίαίταν τὴν Μη- 50
 δίκην μετεδίητησεν ἑαυτὸν, καὶ ἱμιαιφόνει
 ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συνε-
 λάμβανειν ἐπὶ θανάτῳ· ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπί-
 στες τῆς πατρίδος· καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπε-
 το, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευ- 55
 ραίτωι τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσ'· καὶ
 ἰδίῳ τῇ ἐμῷ τὸν παρένχον· καὶ καταδικα-

σθείς ἤνεγκε εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα· καὶ
 ταῦτ' ἐπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαι-
 60 δευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ οὔτε
 Ὅμηρον, ὥσπερ οὗτος, ῥαψῳδῶν, οὔτε ὑπ'
 Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνη
 δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος· ταῦτά ἐ-
 στιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημι εἶ-
 65 ναι· εἰ δ' ἔστι καλλίων οὗτοσι, διότι δια-
 δήματι τὴν κεφαλὴν διεδίδετο, Μακεδόσι
 μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· οὐμὴν διὰ
 τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἀνγεναίου καὶ στρα-
 τηγικοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον, ἢ περ τῇ
 70 τύχῃ κεχρημένου. Μί. Ὁ μὲν εἴρηκεν οὐκ
 ἀγενῆ τὸν λόγον, οὐδ' ὥς λίβυν εἰκὸς ἦν
 ὑπὲρ αὐτοῦ· σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς
 ταῦτα φῆς; Ἀλέ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως,
 μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν· ἱκανὴ γάρ
 75 ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασι-
 λεύς, οἷος δὲ οὗτος ληστὴς ἐγένετο· ὅμως
 δὲ ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ δέηνεγκα· ὅς
 νέος ἂν ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα,
 καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχεον,
 80 καὶ τοὺς φοιτίας τοῦ πατρὸς μετῆλθοι, κα-
 ταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀ-
 πωλείᾳ· στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονη-
 θεὶς, οὐκ ἤξιῳσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν πε-
 ριέπων ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ
 85 κατέλιπεν· ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν
 γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος εἰ μὴ ἀπάν-
 των κρατήσῃμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον
 εἰς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκρά-

τησα μεγάλη μάχη, καὶ τὴν Λυδίαν λα-
 βὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως 90
 τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰο-
 σὸν, ἔνθα Δαρεΐος ὑπέμεινε, μυριάδας πολ-
 λὰς στρατοῦ ἄγων· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου,
 ὃ Μίνος, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ἐ-
 πὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα· φησὶ γοῦν ὁ 95
 πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκά-
 φος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους τοὺς
 πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι· καὶ ταῦτα δὲ
 ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τι-
 τρώσκεσθαι ἀξιώων· καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν 100
 Τύρῳ, μὴ δὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγῆσομαι,
 ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠ-
 κειανὸν ὅρον ἐποίησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ
 τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον
 ἰχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ οὐκ εὐκατα- 105
 φρονήτους ἄνδρας ὑπερβὰς τὸν Τάισιν ἐτί-
 κησα μεγάλη ἱππομαχία· καὶ τοὺς φίλους
 εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμυνάμην·
 εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγ-
 γνηστοὶ ἐκεῖνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν 110
 πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες
 περὶ ἐμοῦ· τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν
 βασιλεύων ἀπέθανον· οὗτος δὲ ἐν φυγῇ
 ὡς παρὰ Προυσία τῷ Βιβυιῷ, καθάπερ
 ἄξιοι ἦν, πανουργότατον καὶ ὁμότατον 115
 οἶτα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε Ἰταλῶν, ἐὼ
 λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύει, ἀλλὰ πονηρία,
 καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοις· νόμιμοι δὲ, ἢ
 προφανὲς οὐδέν· ἐπεὶ δὲ μοι ἀνείδισε τὴν
 τρηνί

- 120 τρυφήν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει
ἐν Καπύῃ, ἑταίραις συνὼν, καὶ τοὺς τοῦ
πολέμου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδυπα-
θῶν· ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέρια δό-
ξας, ἐπὶ τὴν ἑω μᾶλλον ὥρμησα, τί αἰ
125 μέγα ἔπραξα; Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν,
καὶ Λιβυήν, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπα-
γόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι
ἔκεινα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότη
ὁμολογοῦντα· εἴρηκα· σὺ δέ, ὦ Μίνως, δι-
130 καζε· ἰκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.
Σκη. Μὴ πρότερον, ἢ καὶ ἐμοῦ ἀκαί-
σης. Μί. Τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πό-
θεν ὢν ἐρεῖς; Σκη. Ἰταλιώτης Σκηπίων,
στρατηγός, ὁ καβελῶν Καρχηδόνα, καὶ
135 κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Μί.
Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; Σκη. Ἀλέξανδρου
μὲν ἥτταν εἶναι, τοῦ δ' Ἀντίβου ἀμείνων·
ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν κα-
ταναγκάσας ἀτίμως· πῶς οὖν ἀναίσχυ-
140 τος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾷ-
ται, ὃ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐ-
τὸν παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; Μί. Νῆ Δι'
εὐγνώμονα φῆς, ὦ Σκηπίων, ὥστε πρῶ-
τος μὲν κεκρίσθαι Ἀλέξανδρος· μετ' αὐτὸν
145 δέ, σὺ· εἴτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀντίβας,
οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὢν.

Διάλογος κα.

Μένιππος, Αἰακὸς, Πυθαγόρας,
Ἑμπεδοκλῆς, Σωκράτης.

Μέ. **Π**ρὸς τοῦ Πλούτατος, ὦ Αἰακεῖ,
περίηγησαί μοι τὰ ἐν ᾧδου πάν-
τα. Αἰ. Οὐ ράδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαν-
τα· ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάθαι· οὐ-
τοῦ· μὲν ὅτι Κερβερός ἐστίν, οἶσθα· καὶ δ.
τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ
τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη
ἰώρακας ἐσιῶν. Μέ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ,
ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ
τὰς Ἑρινύς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς 10
πάλαι δεῖξον· καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισή-
μους αὐτῶν. Αἰ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμ-
νων· οὗτος δ' Ἀχιλλεύς· οὗτος δὲ Ἰδομε-
νεὺς πλησίον· ἔπειτα Ὀδυσσεύς· εἴτα Αἴας,
καὶ Διομήδης καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. 15
Μέ. Βαβκί, Ὀμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψωδιῶν
τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα,
καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πο-
λὺς, ἀμειννά ὡς ἀληθῶς κάρηνα· οὗτος δέ,
ὦ Αἰακεῖ, τίς ἐστι; Αἰ. Κῦρός ἐστι· οὐ- 20
τος δὲ Κροῖσος· καὶ παρ' αὐτῷ, Σαρδα-
νάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖ-
νος δέ, Ξέρξης. Μέ. Εἴτα σέ, ὦ κάθαρμα,
ἡ Ἑλλάς ἔφριττε ζευγνύϊτα μὲν τὸν Ἑλλή-
σκοιτον, διὰ δὲ τῶν ὁρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; 25
οἶος

- οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι ; τὸν Σαρδανάπαλον
 δὲ , ὦ Αἰακὲ , πατάξαι μοι κατὰ κόρης
 ἐπίτρεψον . Αἰ. Μηδαμῶς· διαθρύψεις γὰρ
 αὐτοῦ τὸ κραίον γυναικεῖον ὄν . Μέ. Οὐ-
 30 καὺν , ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀν-
 δρογύνῳ ὄντι . Αἰ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ
 τοὺς σοφούς ; Μέ. Νὴ Δία γε . Αἰ. Πρῶ-
 τος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί . Μέ. Χαῖ-
 ρε , ὦ Εὐφορβε , ἡ Ἀπολλων· ἡ ὁ , τι ἂν
 35 ἐβόλης . Πυ. Νὴ , καὶ σύ γε , ὦ Μένιππε .
 Μέ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι .
 Πυ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ φέρε ἴδω , εἴ τι σοι ἐ-
 δώδιμον ἢ πήρα ἔχει . Μέ. Κυάμους , ὦ
 γαθὲ , ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον . Πυ.
 40 Δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα·
 ἔμαθον γάρ , ὥς οὐδὲν ἴσον κύαμοι , καὶ
 κεφαλαὶ τοκέων ἐνθάδε . Αἰ. Οὗτος δὲ
 Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου , καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος·
 καὶ παρ' αὐτοὺς , Πιττακὸς , καὶ οἱ ἄλ-
 45 λοι· ἐπὶ τὰ δὲ πάντες εἰσὶν , ὥς ὀρᾷς . Μέ.
 Ἄλυκοι οὗτοι , ὦ Αἰακὲ , μόνοι , καὶ Φαι-
 δροὶ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ σποδοῦ πλέως , ὥς·
 περ ἐγκρυφίας ἄρτος , ὁ ταῖς φλυκταί-
 ναις ὅλος ἐξηνηκώς τίς ἐστιν ; Αἰ. Ἐμ-
 50 πεδοκλῆς , ὦ Μένιππε , ἡμίφθορος ἀπὸ τῆς
 Αἵτης παρών . Μέ. ὦ χαλκόπου βέλτι-
 στε , τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρηττοῦς
 ἐνέβαλες ; Ἐμ. Μελαγχολία τις , ὦ Μέ-
 νιππε . Μέ. Οὐ μὰ Δία , ἀλλὰ κenoδοξία ,
 55 καὶ τύφος , καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε
 ἀπηθράκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ ἄξιον
 ὄν-

ὄντα· πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα ἄ-
 νησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς· ὁ Σωκράτης
 δὲ, ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἄρά ἐστι; Αἰ. 60
 Μετὰ Νέστορος, καὶ Παλαμῆδους ἐκείνος
 ληρεῖ τὰ πολλά. Μέ. Ὅμως ἐβουλόμην ἰ-
 δεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε ἐστίν. Αἰ. Ὅρας
 τὸν Φαλακρόν; Μέ. Ἀπαντες Φαλακροί
 εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γινώ- 65
 ρισμα. Αἰ. Τὸν σιμὸν λέγω. Μέ. Καὶ
 τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. Ἐ-
 μέ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; Μέ. Καὶ μάλα,
 ὦ Σώκρατες. Σω. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις; Μέ.
 Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι· καὶ 70
 τά γε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα,
 εἰ θεάταιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα
 πολλοί· τὰ δ' ἄλλα εἰώρκας, οἶμαι, οἷος
 ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων
 αὐτὸς, ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου, ὁ δὲ τοὺς 75
 ἐν Σιβελίᾳ τυράντους θεραπεύειν ἐκμαθάν.
 Σω. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονεῖς; Μέ. Εὐ-
 δαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ· τὰ γε
 τοιαῦτα, πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται
 ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι 80
 ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τάλχθες λέγειν, οὐ-
 δὲν εἰδότα. Σω. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦ-
 τα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ εἰρωνεῖαν ὥοντο τὸ
 πρᾶγμα εἶναι. Μέ. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ
 περὶ σέ; Σω. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ 85
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλειίου. Μέ. Εἴγε,
 ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτει τὴν σαυ-
 τεῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγαρεῖς τῶν καλῶν.
 Σω.

Σω. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοίμι ; ἀλλὰ
 90 πλησίον ἡμῶν κατὰχειρο , εἰ δοκεῖ . Μέ.
 (Οὐκ ἂν) μὰ Δί' , ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ
 Σαρδαιάπαλον ἄπειμι , πλησίον οἰκῆσαν αὐ-
 τῶν ἴοικα γούν οὐκ ὀλίγα γελάσασθαι
 οἰμωζόντων ἀκούων . Αἰ. Καί γὰρ ἤδη ἄπει-
 95 μι , μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάβη διαφυ-
 γών· τὰ πολλὰ δ' ἑσαυθὶς ὄψει , ὃ Μένιπ-
 πε . Μέ. Ἄπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά,
 ὃ Αἰακέ .

Διάλογος κβ.

Σάρων , Νεκροὶ , Ἑρμῆς , Μένιππος , Χάρ-
 μόλειος , Λάμπιχος , Δαμασίας , Κρά-
 των , Φιλόσοφος , Ῥήτωρ .

Σά. Ἄκουσαστε , ὥς ἔχει ὑμῖν τὰ
 πράγματα· μικρὸν μὲν ἡμῖν,
 ὥς ὁρᾶτε , τὸ σκαφίδιον , καὶ ὑπόσταθρὲν
 ἔστι , καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ· καὶ ἦν τραπῇ
 5 ἐπὶ θάτερα , οἰχήσεται περιτραπέν· ὑμεῖς
 δὲ , τοσοῦτοι ἅμα ἔχετε , πολλὰ ἐπιφερό-
 μενοι ἕκαστος· ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆ-
 τε , δέδια μὴ ὕστερον μεταιοήσεται· καὶ
 μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε . Νε.
 10 Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν ; Χά. Ἐ-
 γὼ ὑμῖν φράσω· γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή,
 τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος
 καταλιπόντας· μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω
 δέ-

δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον· σοὶ δὲ, ὦ Ἑρ-
 μῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδὲνα πα- 15
 ραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾦ,
 καὶ τὰ ἔπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν·
 παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐστῶς, διαγίνω-
 σκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλαμβάνει, γυμνοὺς
 ἐπιβαίνειν ἀιαγκάζων. Ἑρ. Εὖ λέγεις, 20
 καὶ οὕτω ποιήσωμεν· οὐτοσί τις ὁ πρῶτός
 ἐστι· Μί. Μένιππος ἔγωγε· ἀλλ' ἰδοὺ ἢ
 πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς
 τὴν λίμνην ἀπορρίψθαι· τὸν τρίβωνα δ' οὐδ'
 ἐκόμισα, εὖ ποιοῶν. Ἑρ. Ἐμβαίνει, ὦ Μένι- 25
 πιππε, ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρίαν
 ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς
 ἐπισκοπῆς ἅπαντας· ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς
 ἐστι; Χαρ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέ-
 ραττος, οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. Ἑρ. 30
 Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖ-
 λη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν
 βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθη-
 μα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον· ἔχει καλῶς· εὐ-
 ζυνος εἶ· ἐπὶβαίνει ἤδη· ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα
 οὐτοσί καὶ τὸ διάδημα (ἔχων) ὁ βλοσυρὸς 35
 τίς ὢν τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος, Γελῶν
 τύρανος. Ἑρ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦ-
 τα ἔχων παρὲι; Λά. τί οὖν ἐχρῆν, ὦ Ἑρ-
 μῇ, γυμνὸν ἤκειν τύρανον ἀνδρᾶ; Ἑρ. 40
 Τύρανον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα·
 ὥστε ἀπόθου ταῦτα. Λά. ἰδού σοι ὁ πλοῦ-
 τος ἀπέρριπται. Ἑρ. Καὶ τὸν τύφον ἀ-
 πόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν·
 βα-

- 45 βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον στυγμπεσόντων
 Λα. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με
 ἔχειν, καὶ τὴν ἱφιστρίδα. Ἐρ. Οὐδαμῶς·
 ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. Λά. Εἰεν· τί ἔτι;
 πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὥς ὀρᾷς. Ἐρ. Καὶ
 50 τὴν ἀμώτητα, καὶ τὴν ἀνοίαν, καὶ τὴν
 ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.
 Λά. Ἴδού σοι ψιλὸς εἰμι. Ἐρ. Ἐμβαίνει
 ἔδη· σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺσαρκος, τίς εἶ;
 Δα. Δαμασσίας ὁ ἀθλητής. Ἐρ. Ναὶ ἔοι-
 55 κας· οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαί-
 στραις ἰδῶν. Δα. Ναὶ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ
 παραδέξαι με γυμνὸν ὄντα. Ἐρ. Οὐ γυ-
 μνὸν, ὦ βέλτιστε, τασαύτας σάρκας πε-
 ριβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ
 60 καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα
 ὑπερθεῖς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους
 τούτους ἀπορρίψον, καὶ τὰ κηρύγματα.
 Δα. Ἴδού σοι γυμνὸς, ὥς ὀρᾷς, ἀληθῶς
 εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
 65 Ἐρ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρὴ εἶναι· ὥτε ἔμ-
 βαινε· καὶ σὺ δὲ πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ
 Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι,
 καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε,
 μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατὰ-
 70 λιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν· καὶ εἰποτέ
 σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι,
 καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ ὅτι
 μέγαν τάφον ἐπὶ σοι ἔχωσαν λέγε· βα-
 ρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. Κρά-
 75 Οὐχ ἔκων μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν
 καὶ

καὶ πάθοι· Ἐρ. Βαβαί· σὺ δὲ ὁ ἑνοπλὴς,
τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις;
Κρά. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευ-
σα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ἐρ. Ἀφες
ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν αἶδου γὰρ εἰρήνη καὶ 80
αὐδὲν ὅπλων δεήσει· ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό-
γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς
ὀφρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν Φροιτίδων, τίς
ἴστιν, ὁ τὸν βαθὺν πῶγωνα καθειμένος;
Μέ. Φιλόσοφος τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ 85
γῆς, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυ-
σαι καὶ τοῦτον· ὅψει γὰρ πολλὰ καὶ γε-
λοῖα ὑπὸ τῶ ἱματίῳ κρυπτόμενα· Ἐρ.
Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον εἴτα καὶ
ταυτὶ πάντα· ὦ Ζεῦ, ὅσῃ μὲν τὴν ἀλα- 90
ζοεῖαν κομίζει, ὅσῃ δὲ ἀμαθίαν, καὶ
ἱρὴν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπό-
μους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἰννοίας
πολυπλόκους· ἀλλὰ καὶ ματαιιοποιίαν μά-
λα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ 95
ὑβλους, καὶ μικρολογίαν, νῆ Δία, καὶ
χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ
ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ
μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μά-
λα περικρύπτεις αὐτά· καὶ τὸ ψεῦδος δὲ 100
ἀπόθου, καὶ τὸν τύπον, καὶ τὸ οἶεσθαι ἁ-
μίνω εἶναι τῶν ἄλλων· ὥς εἶγε πάντα ταῦ-
τα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκάντορος δέ-
ξαιτο ἄν σε; Φιλ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐ-
τά, ἐπεὶ περ οὕτω κελεύεις. Μέ. Ἀλλὰ καὶ 105
τὸν πῶγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ,
βα-

- βαρύντε ὄντα, καὶ λάσιον, ὥς ὄραξ· πέν-
τε μῶν τρίχες εἰσὶ τοῦλάχιστον. Ἐρ. Εὖ
λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον. Φιλ. Καὶ τίς
100 ὁ ἀποκείρων ἔσται; Ἐρ. Μένιππος οὐτοσὶ
λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν ἀποκόψει
αὐτὸν, ἐπικόπων τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος.
Μέ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῇ· ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνά-
δος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. Ἐρ. Ὁ πρί-
115 λευς ἱκανός. Μέ. Εὖγε· ἀνθρωπινώτεροι
γὰρ νῦν ἀναπέφνης, ἀποθέμενος αὐτοῦ
τὴν κινάβραν· βούλει μικρὸν ἀφέλωμασι καὶ
τῶν ὀφρύων; Ἐρ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέ-
τρωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἷδ'
120 ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν· τί τοῦτο, καὶ
δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον
ἀποδειλιάς; ἔμβηθι δ' οὖν. Μέ. Ἐν ἔτι τὸ
βαρύτεστον ὑπὸ μάλης ἔχει. Ἐρ. τί, ὦ
Μένιππε; Μέ. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῇ, πολ-
125 λὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. Φιλ.
Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν
ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυ-
πον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα· μό-
νος γοῦν τῶν ἄλλων γελαῖς. Ἐρ. Μηδα-
130 μῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφα γὰρ
καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κα-
ταπλοῦν χρήσιμα· καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀ-
πόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραν-
τολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις,
135 καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ
τὰλλα βάρη τῶν λόγων. Ῥή. Ἦν, ἰδοὺ
ἀποτίθεται. Ἐρ. Εὖ ἔχει, ὥστε λύε τὰ
ἀπό-

ἀπόγεια , τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα , τὸ
 ἀγκύριον ἀνεσπᾶσθω , πέτατον τὸ ἰστίον ,
 εὐθυε , ὦ πορθμεῦ , τὸ πηδάλιον , εὐ πά· 140
 θυμιν· τί οἰμῶζετε , ὦ μάταιοι , καὶ μά-
 λιστα ὁ φιλόσοφος σὺ , ὁ ἀρτίως τὸν πά-
 γωπα διδωμένος ; Φιλ. Ὅτι , ὦ Ἑρμῆ , ἀθά-
 πατον ὤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν . Μέ. Ψεύδε-
 ται· ἀλλὰ γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν . Ἑρ. Τὰ 145
 ποῖα ; Μέ. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῆ
 δεῖπνα , μηδὲν ὑκτωρ ἱξίων , ἅπαντας λαιθά-
 νωνι , τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας πε-
 ρίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα· καὶ ἔω-
 θει ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀρ- 150
 γύριοι λήψεται· ταῦτα λυπεῖ αὐτόν . Φιλ.
 Σὺ δὲ , ὦ Μένιππε , οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών ;
 Μέ. Πῶς , ὅς ἔσπευτα ἐπὶ τὸν θάνατον ,
 καλίσαντος μηδενός ; ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ,
 οὐ κραυγὴ τις ἀκούεται , ὥσπερ τινῶν ἀπὸ 155
 γῆς βοῶντων ; Ἑρ. Ναὶ , ὦ Μένιππε· οὐκ
 ἀφ' ἐνός γε χώρου· ἀλλ' εἰ μὲν ἐς τὴν
 ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελαῶσι πάν-
 τες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ· καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν· καὶ 160
 τὰ παῖδιά νεογνὰ ὄντα , ὁμοίως κἀκεῖ-
 κε ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις
 τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτο-
 ρα ἐκαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λό-
 γους διεξιόντα ἐπὶ Κράτῳ τούτῳ· καὶ νῦν 165
 Δία γε , ἡ Δαματίου μήτηρ κωκύουσα
 ἰξάσκει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δα-
 ματίᾳ· σὲ οὐδεὶς , ὦ Μένιππε , δακρύει ,

- καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσθαι μένος ; Μέ. Οὐ-
 δαμῶς , ἀλλ' ἀκούσῃ κυνῶν μετ' ὀλίγων
 170 ὠρυομένων οἴκτιστον ἐπ' ἐμοί , καὶ τῶν κε-
 ράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς , ὅπότ' ὦν
 συνελθόντες θάπτωσί με . Ἐρ. Γενάδας εἶ ,
 ὦ Μένιππε· ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν
 ἡμεῖς , ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστή-
 175 ριον εὐθεῖαν ἐκεῖνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ , καὶ
 ὁ πορθμεὺς ἄλλους μετελευσόμεθα . Μέ.
 Εὐπλᾶεῖτε , ὦ Ἑρμῇ· προϊῶμεν δὲ καὶ ὑ-
 μεῖς· τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε ; πάντως δι-
 κασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδίκας φασὶν
 180 εἶναι βαρείας , τροχοὺς , καὶ γύπας , καὶ
 λίθους· δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος .

Διάλογος πγ.

Διογένης , Ἀντισθένης , Κράτης , Πτωχός.

- Δι. Ἄντίσθεις , καὶ Κράτης , σχολῶν
 ἄγομεν· ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν
 εὐθὺς τῆς καθόδου περιπατήσοιτες , ὁψόμε-
 νοι τοὺς κατιόντας , οἷοί τινές εἰσι , καὶ
 5 τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ ; Ἀντ. Ἀπίωμεν ,
 ὦ Διόγενες· καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα εἰδὺ γέ-
 νοιτο , τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν ,
 τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφελθῆναι , ἐνίους δὲ μό-
 λης κριτιόντας , καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦν-
 10 τος τοῦ Ἑρμοῦ , ὅμως ἀντιβαίνοντας καὶ
 ὑπτίους ἀντεριδόντας οὐδὲν δέειν . Κρά. Ἐ-
 γὼ

γὰρ γούν καὶ διηγῆτομαι ὑμῖν , ἃ εἶδον ὁ-
 πότι κατήειν κατὰ τὴν ὁδόν . Διο. Διή-
 γουσαι , ὦ Κράτης· ἴοικας γάρ τινα παγ-
 γίλοια ἱρεῖν . Κρά. Καὶ ἄλλοι μὲν πολ- 15
 λοὶ συγκατέβαιπον ἡμῖν , ἐν αὐτοῖς δ' ἐπί-
 σται , Ἰσμπιόδωρος τε ὁ πλούσιος , ὁ ἡ-
 μέτερος , καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος ,
 καὶ Οροίτης ὁ ἀρμένιος· ὁ μὲν οὖν Ἰσμπιό-
 δωρος , ἐπιφόνευτο γὰρ ὑπὸ λητῶν παρὰ 20
 τῇ Κιθαιρῶνι , εἰς Ἐλευσίνα , οἶμαι , βαδί-
 ζων , ἔσθενέ τε , καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χει-
 ρῶν εἶχε , καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνά , ἃ
 κατελειοίπει , ἀνεκαλεῖτο , καὶ ἑαυτῷ ἐ-
 πικίμμετο τῆς τόλμης , ὅς Κιθαιρῶνα ὑ- 25
 πιρβάλλον , καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθεράς
 χωρία παῖνερμα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων
 διόδευσεν , δύο μόνους εἰκέτας ἐπήγετο· καὶ
 ταῦτα , Φιάλας πέντε χρυσᾶς , καὶ κυμ-
 βία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων· ὁ δὲ Ἀρ- 30
 σάκης , γηραιὸς γὰρ ἦδη , καὶ νῆ Δί' οὐκ
 ἄσπεμος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχ-
 θητο , καὶ ἠγαπάκτει πεζὸς βαδίζων , καὶ
 ἡξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ
 γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει μιᾷ πλη- 35
 γῇ ἀμφοτέροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρακός τι-
 νος πελταστοῦ ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς
 τὸν Καπκαδόκην συμπλοκῇ· ὁ μὲν γὰρ Ἀρ-
 σάκης ἐπήλαυνεν , ὡς διηγείτο , πολὺ τῶν
 ἄλλων προὔπεξομήσας· ὑποστάς δὲ ὁ Θραξ , 40
 τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς , ἀποσειέται τὸν Ἀρ-
 σάκην κοιντόν· οὗτος δὲ ὑποθείς τὴν σάρι-
 σσιν ,

- σαν αὐτόντε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.
 Ἄντ. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μίᾳ πληγῇ
 45 τοῦτο γειῖσθαι; Κρά. Ῥᾶστα, ὦ Ἀντί-
 σθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυεν εἰκοσάπη-
 χὺν τινα κοῖτον προβεβλημένος· ὁ Θραῦξ δὲ
 ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούτατο τὴν προαβο-
 λήν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωνὴ, ἐς γό-
 50 νὺ ὀκλάσας δέχεται τῇ σαρίσση τὴν ἐπί-
 λασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ στέρ-
 νον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν
 διαπείραντα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσά-
 κης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ
 55 τὴν πυγὴν· ὁρᾷς οἶόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ
 ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον·
 ἠγανάκτει δὲ ὁμῶς ὁμότιμος ἂν τοῖς ἄλ-
 λοις, καὶ ἡξίου ἵππεύς κατιέναι· ὁ δὲ γε
 Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὸ
 60 πόδε, καὶ οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο· πάσχουσιν δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων,
 ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοιντες ἀ-
 κρόποδῇ, μόλις βαδίζουσιν· ὥστε ἐπεὶ
 65 καταβιβάων ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμίᾳ
 μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος
 Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς
 τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων. Ἄντ. Καὶ γὰρ
 δὲ ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς
 70 ἄλλοις, ἀλλ' ἀρεῖς οἰμῶζοντας αὐτοὺς,
 προτ' ἄρα μὲν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέ-
 λαβον χώραν, ὥς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαι-
 ραι· παρὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυν τε,

καὶ

καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἑτερπόμεν ἰν
αὐτοῖς. Διο. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἄν- 75
τίσθεις, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων·
ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ
Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαριᾶν ξινα-
γῆς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κο-
ρίνθου συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ 80
τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθνῶν· ὁ δὲ
Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας
ἀποσφάξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ
ἄθλιος ἐλίγετο ἀπεσκληκίναί, καὶ ἰδήλου
ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀ- 85
κριβεστάτον φαινόμενος· ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰ-
δὼς, ἀνέκρινοι ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἴτα τῶ
μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, οὐκ ἄδικα
μὲν τοι ἔπαθες, ἔφη, ὑπ' αὐτοῦ, ὅς τά-
λαττα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ- 90
τὸς ἐπισηκονταίτης ὢν, ὀκτωκαίδεκαέτει
νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρῆιχες· σὺ
δὲ, ὦ Ἀκαριᾶν, ἔστενε γὰρ κακείνος, καὶ
κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτιάς τὸν ἔρω-
τα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὅς τοὺς μὲν πολεμίους 95
οὐδὲ πᾶποτε ἔτρισας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως
ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων, ὑπὸ δὲ τοῦ τυ-
χόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπιπλά-
στων, καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος·
ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατη- 100
γόρει φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι χρή-
ματα ἐφύλαττε ταῖς μηδὲν προσήκουσι κλη-
ρονόμοις, εἰς αἰὶ βιάσισθαι ὁ μάταιος νομί-
ζων· πλὴν ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπα-
λῆν

- 105 λην παρένχον τότε στένοιτες· ἀλλ' ἤδη μὲν
ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ
ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους·
βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάν-
τες δακρύοντες, πλὴν τῶν νοσούντων τούτων,
- 110 καὶ νηπίων· ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γεγηρακό-
τες ὀδύρονται· τί τοῦτο; ἄρα τὸ φίλτρον
αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; τοῦτον οὖν τὸν ὑ-
πέργηρον ἔρεσθαι βούλομαι· τί δακρύεις
τῆλικούτος ἀποθανῶν; τί ἀγανακτεῖς, ὦ
- 115 βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρον ἀφίχμενος;
ἦπου βασιλεὺς ἦσθα; Πτω. Οὐδαμῶς. Διο.
Ἄλλὰ σατράπης; Πτω. Οὐδὲ τοῦτο. Διο.
Ἄρα οὖν ἐπλούτεις, εἴτα ἀνιά σε τὸ πολ-
λὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι; Πτω.
- 120 Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμ-
φοὶ τὰ ἐννεήκοντα, βίον δὲ ἀποροὶ ἀπὸ κα-
λάμου καὶ ὀρμιάς εἶχον ἐς ὑπερβολὴν πτω-
χὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι χλωλός,
καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Διο. Εἴτα τοιοῦτος
- 125 ὢν ζῆν ἤθελες; Πτω. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν
τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δεινόν, καὶ
φευκτέον. Διο. Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ
μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεῶν· καὶ ταῦτα, ἡ-
λικιώτης ὢν τοῦ πορθμέως· τί οὖν ἂν τις
- 130 λέγει περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τῆλικοῦτοι
φιλόζωοι εἰσιν, οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θά-
νατον ὥς τῶν ἐν τῷ γῆρα κακῶν φάρμα-
κον; ἀλλ' ἀπίσκειν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπέ-
δηται ὥς ἀπόδρασιν βουλευόντας, ὁρῶν πε-
- 135 ρὶ τὸ στόμιον εἰλουμένους.

Διάλογος κδ.

Μένιππος, Ἀμφίλοχος, καὶ Τροφώνιος.

Μέ. **Σ** Φῶ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντιες δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. Τρο. Τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; Μέ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτεραπεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. Τρο. **ΙΘ** ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὃ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμί, καὶ μαριτεύομαι, ἣν τις κατέλθοι παρ' ἐμὶ· σύ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδιδημηκέναι Λεβαδείᾳ τοπαράκῃ· οὐ γὰρ **ΙΣ** ἠπίστανται σὺ τούτοις. Μέ. Τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόνησις, γελοίως μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου ταπεινοῦ ὅντος ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν **20** ἰδυάμην εἰδέναι, ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνη τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαριτικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύμβητον. Μέ. Ὁ μῆτε ἀνθρώπος ἐστίν, **25** ὡς φῆς, μῆτε θεὸς, καὶ συναμφοτέρων ἐ-

στι· νῦν οὖν ποῦ εἶσαι τὸ θεοῦ ἐκεῖνο ἡμί-
τομον ἀπειλήλυθε· Τρο. Χρᾶ, ὦ Μένιπ-
πε, ἐν Βοιωτίᾳ. Μέ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τρο-
30 φώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος
εἰ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρᾷ.

Διάλογος κε.

Ἀλέξανδρος καὶ Φίλιππος.

Φί. **N**ῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔ-
ξαρνος γένοια μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς
εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις Ἀμμωνίος γι-
ῶν. Ἀλέ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ,
5 ὥς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἶμι· ἀλλ'
ἐδεξάμην τὸ μάντευμα ὥς χρήσιμον ἐς
τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. Φί. Πῶς λέ-
γεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυ-
τὸν ἐξαπατησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;
10 Ἀλέ. Οὐ τοῦτ'· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατε-
πλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀντίστατο,
οἰόμενοι θεῶν μάχεσθαι· ὥστε ῥᾶον ἐκρά-
τουν αὐτῶν. Φί. Τίνων ἐκράτησας σύγε
ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὅς δειλοῖς αἰεὶ συνηχ-
15 θης, τηξάρια καὶ πελτάρια καὶ γέρρα
οἰσύϊνα προβιβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν
ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκίων, καὶ Ἀ-
θηναίων, καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικόν, καὶ τὴν
Θετταλικὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἡλείων ἀκον-
20 τιστάς, καὶ τὸ Μαυτινίων πελταστικόν,

ἢ Θραῦκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Πάϊονας
 χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα· Μήδων δὲ
 καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφό-
 ρων ἀνθρώπων, καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶσθα, ὡς
 πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες 25
 ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων
 ἔλθειν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξι-
 νῆσθαι φυγόντων; Ἀλέ. Ἀλλ' εἰ Σκύ-
 θαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες
 οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον· καὶ ὅμως οὐ 30
 διαττήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ἀνού-
 μενος τὰς νίκας ἐκράτουν αὐτῶν· οὐδ' ἐπι-
 ὤρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψευσά-
 μην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἔνε-
 κα· καὶ τοὺς Ἑλλήνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναι- 35
 μωντὶ παρέλαβον, Θηβαίους δὲ ἴσως ἀ-
 κούεις ὅπως μετῴλθον. Φί. Οἶδα ταῦτα
 πάντω. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὅν
 σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα
 ἰφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις 40
 ἐπαινέσαι ἐτόλμητε· σὺ δὲ καὶ τὴν Μακε-
 δονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κἀνδον, ὡς
 φασι, μετενέδυσ, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέ-
 θου, καὶ προκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόσιον,
 ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίους· καὶ τὸ πάντων 45
 γελοιότατον, ἐμιμοῦ τὰ τῶν νενικημένων·
 ἰὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέου-
 ρι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας,
 καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαι-
 στίωνα ὑπεραγαπῶν· ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀ- 50
 καύσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυ-

- ναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐ-
τοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθη· βα-
σιλικὰ γὰρ ταῦτα. Ἀλέ. Τὸ φιλοκίνδυ-
55 νον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ
ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ
ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τσαῦτα λαβεῖν
τραύματα; Φί. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀ-
λέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι
60 καὶ τιτρώσκεισθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ
προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι
τοιοῦτο ἥκιστα συνιέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δο-
κῶν, εἰ ποτε τραυθεῖς, καὶ βλέποίεν σε
φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἶμα-
65 τι ῥέομενον, αἰμῶζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι,
ταῦτα γέλως ἢ τοῖς ὁρῶσι· καὶ ὁ Ἄρμιν
γόνος, καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ
προφῆται κόλακες· ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλα-
σεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα,
70 δέομενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ
ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶει πολλοὺς εἶναι
τοὺς τὴν πρᾶσποίησιν ἐκείνην ἐπικερταμοῦν-
τας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον,
μυδῶντα ἤδη, καὶ ἐξωδηκέα κατὰ νόμον.
75 σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρή-
σιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο
κρατεῖν ραδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφῆ-
ρεῖτο τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ εἰδόκει
ἰσχυρὸς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν. Ἀλέ.
80 Οὐ ταῦτα φροναῖσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ,
ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διόνυσῳ ἐνάμιλλον τι-
μάσιν· καί τοι τῇ Ἀφροδίτῃ ἐκείνῃ οὐδ' ἐ-
τέ-

τέρου ἐκείνων λαβόντος ἐγὼ μόνος ἐχειρω-
σάμην. Φί. Ὅραῖς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμ-
μωτος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ πα- 85
ραβάλλεις σιαυτὸν· καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ
Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύπον ἀπομαθήσῃ,
καὶ γνώσῃ σιαυτὸν, καὶ συγῆς ἔδῃ νε-
κρὸς ὢν.

Διάλογος κς.

Αἰακὸς, Πρωτεσίλαος, Μενέλαος, Πάρις.

Αἰ. **Τ**ὶ ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑ-
λένην προσπεισάν; Πρω. Ὅτι διὰ
ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθαιον, ἡμιτελῇ μὲν
τὸν δόμον καταλιπὼν, χίρην τε τὴν πό-
γανον γυναιῖκα. Αἰ. Αἰτίᾳ τοίνυν τὸν Με- 5
νέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναι-
κὸς ἐπὶ Τροίᾳ ἤγαγεν. Πρω. Εὖ λέγεις·
ἐκεῖνόν μοι αἰτιατίειν. Μεν. Οὐκ ἐμὲ, ὦ
βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς
ἐμοῦ τοῦ ξείου τὴν γυναιῖκα παρὰ πάντα
τὰ δίκαια ὥχετο ἀρπάσας· οὗτος γὰρ οὐχ 10
ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλή-
νων τε καὶ βαρβάρων ἄξιός ἄγχεισθαι το-
σοῦτοις θανάτου αἰτίος γεγεννημένος. Πρω.
Ἀμεινοὶ οὗτων· σὲ τοιγαροῦν, ὦ δύσπαρι,
οὐκ ἀφῆσθαι ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν. Πά. 15
Ἄδिका ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε· καὶ ταῦτα
ὁμότεχνοι ὄντα σοὶ· ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐ-
τός.

- τός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι·
 20 οἶσθα δὲ ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡ-
 μᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀ-
 δύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ. Πρω.
 Εὖ λέγεις· εἴθε οὖν μοι τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα
 λαβεῖν δυνατόν ᾔν· Αἰ. Ἐγώ σοι καὶ περὶ
 25 τοῦ ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια· φήσιν
 γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἔρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως
 γεγενῆσθαι αἴτιος· τοῦ θανάτου δὲ σοι οὐ-
 δένα ἄλλον, ὃ Πρωτεσίλαε, ἢ σεκυτόν.
 ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐ-
 30 πεί προσεφέρεσθε τῇ Τρωάδι, οὕτω φιλο-
 κινδύνως καὶ ἀπονενουμένως προεπήδησας
 τῶν ἄλλων δόξης ἐρασθεῖς, δι' ἣν πρῶ-
 τος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. Πρω. Οὐ-
 κοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμκυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀ-
 35 ποκρινοῦμαι δικαιότερα; οὐ γὰρ ἐγὼ τού-
 των αἴτιος, ἀλλ' ἡ μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρ-
 χῆς οὕτως ἐπικελῶσθαι. Αἰ. Ὅρθως· τί
 οὖν τούτους αἰτιά;

Διάλογος κζ.

Νιρέυς, Θερσίτης, Μένιππος.

- Νι. **Ι**Δού δὲ, Μένιππος οὐτοσὶ δικάσει,
 πότερος εὐμαρφώτερός ἐστιν· εἰπὲ,
 ὦ Μένιππε, οὐ καλλίω σοι δοκῶ; Μέ.
 Τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ
 γ τοῦτε εἰδεῖναι. Νι. Νιρέυς, καὶ Θερσίτης.
 Μέ.

Μέ. Πότερος ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος οὖν ὁ
 Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. Θερ.
 Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιος εἰμί σοι,
 καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις, ἤλικος σε
 Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάν· 10
 ταν εὐμορφώτατον προτεῖπών· ἀλλ' ὁ φο-
 ξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδτὸς οὐδὲν χεῖρων ἐφά-
 νη τῷ δικαστῇ· ὅρα δὲ σὺ, ὦ Μένιππε,
 ὄν τινα καὶ εὐμορφώτερον ἤγῃ. Νι. Ἐ-
 μέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλ· 15
 λιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. Μέ. Ἀλλ'
 οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος
 ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὅστ' ἄ ὅμοια· τὸ δὲ
 κραδίον ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ
 τοῦ Θερσίτου κρατίου, ὅτι εὐθρυπτον τὸ 20
 γόν· ἀλαπαδῖόν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀν-
 δρῶδες ἔχεις. Νι. Καὶ μὴν ἔρου' Ὅμη-
 ροι, ὁποῖος ἦν ὁπότε συνειστράτευεν τοῖς
 Ἀχαιοῖς. Μέ. Ὀνειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ
 δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ, οἱ 25
 τότε ἴσασιν. Νι. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐ-
 μορφώτερός εἰμι, ὦ Μένιππε; Μέ. Οὔτε
 σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ
 ἐν ἄδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. Θερ. Ἐμοὶ
 μὲν καὶ τοῦτο ἱκατόν.

Διάλογος κη.

Μένιππος καὶ Χείρων.

- Μέ. **Ἡ** Κουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ἂν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν. Χεί.
 Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τίθηκα, ὡς ὀρεῖς, ἀθάνατος εἶναι δυνατό-
 5 μινος. Μέ. Τίς δέ σε ἔρωσ τοῦ θανάτου ἔσχει, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος;
 Χεί. Ἐρῶ πρὸς σε οὐκ ἀσύμπαν ὄντα· οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. Μέ.
 Οὐχ ἡδὺ ἦν ζῶντα ὀρεῖν τὸ φῶς; Χεί.
 10 Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποι-
 κίλον τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἠγοῦμαι εἶναι·
 ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁ-
 μοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ
 αἱ αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἰ-
 15 ξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτεροι
 θατέρω· ἐνεπλήσθη γοῦν αὐτῶν· οὐ γὰρ εἰ
 τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν
 ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν. Μέ. Εὖ λέγεις, ὦ
 Χείρων· τὰ ἐν ἅδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ
 20 προελόμενος αὐτὰ ἤκεις; Χεί. Οὐκ ἀηδῶς,
 ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτι-
 κόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφο-
 ρον ἐν φωτὶ εἶναι ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε,
 οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ,
 25 ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἅπαντων ἴσμεν.
 Μέ. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σιω-
 τῇ,

τῷ, καὶ εἰς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ.
 Χεῖ. Πῶς τοῦτο φῆς; Μέ. Ὅτι εἰ τῶν ἐν
 τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτόν ἐγίνετό
 σοι προσκορὺς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα 30
 προσκορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει
 μεταβολῇ γε ζητεῖν τινα, καὶ ἐντεῦθεν
 εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. Χεῖ.
 Τί οὐκ ἂν πάθοι τις, ὃ Μένιππε; Μέ. Ὅ-
 περ οἶμαι, καὶ φασὶ, συνιετὸν ὄντα ἀ- 35
 ρέσκεσθαι, καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ
 μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἶεσθαι.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

Μ Τ Θ Ω Δ Η.

Διάλογος α.

Ζεὺς καὶ Ἑρμῆς.

Ζ. Ἦν τοῦ Ἰσάχου παῖδα τῇ
 καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ;
 Ἑρ. Ναί· Ἰὼ λέγεις. Ζ.
 Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν,
 ἀλλὰ δάμαλις. Ἑρ. Τι-
 ράττιον τοῦτο· τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; Ζ.
 Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα μετέβαλεν αὐτῇ·
 ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλο τι δεινὸν ἐπιμεμη-
 χάνηται τῇ κακοδαίμονι· βουκόλον τινα πο-
 10 λυόμματος Ἄργον τοῦνομα ἐπέστησεν, ὃς
 νέμει τὴν δάμαλιν, αὐπτιος ὢν. Ἑρ. Τί
 οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; Ζ. Καταπτάμενος
 εἰς τὴν Νέμεαν, ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βου-
 κολεῖ, ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον· τὴν δὲ Ἰὼ
 15 διὰ τοῦ πελάγους εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπα-
 γαγὼν, Ἰσιν ποιήσον· καὶ τολοιπὸν ἔστω
 θεὸς τοῖς ἐκεῖ· καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω,
 καὶ τοὺς αἰέμους ἐπιπυμπέτω, καὶ σωζέ-
 τω τοὺς πλείοντας.

Διάλογος β.

Ἡφαιστος καὶ Ἀπόλλων.

Ἡφαι. **Ε**ὼρακας, ᾧ Ἀπόλλων, τὸ τῆς
 Μαίης βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν,
 ὡς καλὸν τί ἐστί, καὶ προσγελαῖ πᾶσι,
 καὶ δηλοῖ τι ἥδη μέγα ἀγαθὸν ἀπαβη-
 σόμενος; Ἀπ. Ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ᾧ 5
 Ἡφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ τοῦ Ἰασι-
 τοῦ πρετβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουρ-
 γίᾳ; Ἡφαι. Καὶ τίνα ἀνὰ δίκῃται δύναι-
 το ἀρτίτοκον ὄν; Ἀπ. Ἐρώτα τὸν Ποσει-
 δῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν, ἢ τὸν Ἀ- 10
 ρη, καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τοῦ
 κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγων,
 ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου καὶ τῶν βελῶν.
 Ἡφαι. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖ-
 τε ἐν τοῖς σπαργάνοις; Ἀπ. Εἴση, ᾧ 15
 Ἡφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μένοι. Ἡφαι.
 Καὶ μὴν προσῆλθεν ἥδη. Ἀπ. Τί οὖν,
 πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπό-
 λωλεν αὐτῶν; Ἡφαι. Πάντα, ᾧ Ἀπολ-
 λων. Ἀπ. Ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. Ἡ- 20
 φαι. Νὴ Δία τὴν πυράγραν οὐχ ὁρῶ.
 Ἀπ. Ἀλλ' ὄψει αὐτὴν που ἐν σπαργά-
 νῃ τοῦ βρέφους. Ἡφαι. Οὕτως ὀξύχειρ
 ἐστί, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετη-
 σας τὴν κλεπτικὴν; Ἀπ. Οὐ γὰρ ἤκου- 25
 ρας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἥδη στρωμύλα,
 καὶ

- καὶ ἐπίτροχα· ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν
 ἐθέλει· χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἑρω-
 τα, κατεπάλαισεν εὐθύς οὐκ οἶδ' ὅπως ὕ-
 30 φίλκων τὸ πόδε· εἶτα μεταξὺ ἐπαινούμε-
 νος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κιστὸν ἔκλεψε
 προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· τοῦ
 Διὸς δὲ γελαῖντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ
 βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 35 εἶχε, καί κεῖνον ἂν ὑφείλετο. Ἡφαι. Γοργόν
 τινὰ τὸν παῖδα φῆς· Ἀπ. Οὐ μόνον, ἀλλ'
 ἤδη καὶ μουσικόν· Ἡφαι. Τῷ τοῦτο τεκ-
 μαίρεσθαι ἔχεις; Ἀπ. Χελώνην που νε-
 κρὰν εὐρὴν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξα-
 40 το· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας,
 ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγαάδιον
 ὑποθείς, καὶ ἐντεινάμενος ἐπὶ τὰ χορδὰς, με-
 λωδεῖ πάνυ γλαφυρόν, ὃ Ἡφαιστι, καὶ
 ἐναρμόνιον, ὥς καὶ μὲ αὐτῷ φθοιεῖν τὸν πά-
 45 λαι κιθαρίζειν ἀσκοῦντα· ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα
 ὥς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ,
 ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ἄδου κα-
 τίσι, κλέψωντι καί κεῖθεν δηλαδὴ· ὑπόπτε-
 ρος δ' ἐστὶ· καὶ ῥάβδον τινὰ πεποιήται θαν-
 50 μασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ
 κατάγει τοὺς νεκρούς· Ἡφαι. Ἐγὼ ἐκεί-
 νην ἴδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι· Ἀπ. Τοι-
 γαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυρά-
 γραν· Ἡφαι. Εὖγε ὑπέμνησας· ὥστε βα-
 55 διοῦμαι ἀποληψόμενος αὐτὴν, εἶπεν, ὥς
 φῆς, εὐρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

Διάλογος γ.

Ἡφαιστος καὶ Ζεὺς.

Ἡφαι. **Τ**ί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκα
 γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν
 πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δύοι μιά
 πληγῇ διατεμεῖν. Ζ. Εὖγε, ὦ Ἡφαι-
 στε, ἀλλὰ διέλέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο, 5
 κατενεγκών. Ἡφαι. Πειρά μου εἰ μέμη-
 να; πρόσταττε δ' οὖν τὰ λήθεις, ὅπερ θέ-
 λεις σοὶ γενέσθαι. Ζ. Διαιριθῆναι μοι τὸ
 κραίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ τῶν πρώτων
 ὀργιζομένου πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ κα- 10
 θικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
 ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ἀδίνων, αἱ μου
 τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. Ἡφαι. Ὁ-
 ρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακὸν τι ποιήσωμεν· ὄξυς
 γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀναιμῶντι, 15
 οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλείθυιαν μαιώσεται σι.
 Ζε. Κατένευκε μόνον, ὦ Ἡφαιστε, θάρ-
 ρῳ· οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡφαι.
 Ἀκαι μὲν, κατοίσω δέ· τί γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖν,
 σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη Ἴνοπλος· 20
 μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ·
 εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην
 ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένοι ζωογονῶν, καὶ
 ταῦτα Ἴνοπλον· ἥπου στρατόπεδον, οὐ κε-
 φαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἠδὲ πηδᾶ, καὶ πυρ- 25
 ριχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ
 δό-

- δόνυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πᾶν καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσ-
- 30 μεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς· ὥττε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν. Ζ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν· ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἥφαι. Τοῦτ'
- 35 ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπὰ· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. Ζ. Εἴ σοι ρᾶδιον οὕτω, ποίει· πλὴν εἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐ-
ρας.

Διάλογος δ.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

- Ἀφρ. ὦ τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς· οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ
- 5 ἐν τῷ οὐρανῷ, ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπίδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ· τὴν σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμείῃ βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις ἐπι-
- 10 λελησμένον τῆς ἱππασίας· ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρῶν ποιεῖς· ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ἑρᾶν αὐτὴν γραῦν ἤδη καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέ-

ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ φρύγιον
 μεῖράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν· καὶ νῦν ἐκείνη μέ- 15
 μῃεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς λέοντας,
 παρακαλοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας ἄτε
 μαρικούς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κά-
 τω τὴν Ἰδὴν περιπολοῦσιν, ἡ μὲν, ὀλολύ-
 ζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ 20
 μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ
 ἀνείς τὴν κόμην ἔεται μεμηνὼς διὰ τῶν ὀ-
 ρῶν, ὁ δὲ ἀδλεῖ τῷ κέρατι, ὁ δὲ ἐπιβομ-
 βεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἡ ἐπικτυπεῖ τῷ κυμ-
 βάλῳ· καὶ ὅλος θόρυβος καὶ μαγία τὰ ἐν 25
 τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐστι· δίδια τοίνυν ἅπαν-
 τα· δίδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κα-
 κὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομαρτῖσά ποτε ἡ Ῥέα,
 ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὔσα, κελεύσῃ
 τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπά- 30
 σασθαι, ἢ τοῖς λέουσι παραβαλεῖν· ταῦ-
 τα δίδια κηδυνεύοντά σε ὀρῶσα. Ἐρ. Θάρ-
 ρει, μήτηρ, ἵπαι καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς
 ἤδη ξυνέθης εἰμί· καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς
 ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, 35
 ἤνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ σαίνουσί μέ, καὶ
 τὴν χεῖρα δεχόμενοι εἰς τὸ στόμα, περι-
 λιχμησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὲν
 γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγά-
 γοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὔσα ἐν τῷ Ἄττῃ; καί- 40
 τοι τί ἐγὼ ἀδίκῳ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἶά
 ἵστην; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν κακῶν· μὴ
 τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων· ἡ θέλεις σὺ,
 ὦ μήτηρ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τοῦ
 Ἄ-

45 Ἄρεως, μήτ' ἐπεῖνόν σου; Ἄφρ. Ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάνταν· ἀλλὰ μεμύησθαι μου ποτὲ τῶν λόγων.

Διάλογος ι.

Ζεὺς, Ἀσκληπιὸς, Ἡρακλῆς.

Ζε. **Π**Αύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι· ἀπρεπὲς γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν. Ἡρα. 5 Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τουτοῖ τὸν φαρμακείᾳ προκατακλίνεσθαί μου; Ἀσκ. Νὴ Δία· καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. Ἡρα. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἡ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκτραύνησεν, ἃ μὴ θέμις ποιῶντα, ἵν' δὲ 10 κατ' ἔλεον αὐτῆς ἀθασίας μετείληφας; Ἀσκ. Ἐπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι οἰσιδίζεις τὸ πῦρ; Ἡρα. Οὐκ οὐν ἴσα καὶ ὅμοια βιβιάται ἡμῖν, ὅς Διὸς μὲν υἱὸς εἰ- 15 μι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκκαθαίρων τὴν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος, σὺ δὲ ριζότομος εἶ, καὶ ἀγύρτης· νοσεῦσι μὲν ἴσας ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσει τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος. Ἀσκ. 20 Εὖ λέγεις· ὅτι σου τὰ ἰγχαύματα ἰασάμην, ὅτε πρῶτον ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἁμ.

ἀραροῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τοῦ χι-
τῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός· ἐγὼ
δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἰδοῦλινσα, 25
ὥσπερ σὺ, οὔτε ἔξανοι ἱρία ἐν Λυδία, πορ-
φυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παϊόμενος ὑπὸ τῆς
Ὀμφάλης χρυσῷ σαιδάλῳ· ἀλλ' οὐδὲ με-
λαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν
γυναῖκα. Ἡρα. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμε- 30
νός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ
σε οἴησι ἡ ἀθανασία· ἐπεὶ ἀράμενός σε,
ρίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε
μὴ δὲ τὸν Παῖῆνα ἰάσασθαί σε τὸ κρανίον
συντριβέντα. Ζ. Παύσασθε, Φημί, καὶ 35
μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ
ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμ-
ποσίου· καίτοι εὐγνώμοι, ὧς Ἡρακλῆς,
προκατακλίνεσθαί σου τὸν Ἀσκληπίον, ὃ
τε καὶ πρότερον ἀποθανόντα. 40

Διάλογος 5.

Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων.

Ἑρ. **Τ**ί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλοῖ;
Ἀπ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ
ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Ἑρ. Ἀξίον μὲν λύπης
τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ
τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; Ἀπ. Οὐδα- 5
μῶς, ἀλλ' ἐρώμενον πιθῶ τὸν Λάκωνα τὸν
Οἰβάλου. Ἑρ. Τίθηται γὰρ, εἰπέ μοι, ὃ
ἴα-

- Ὑάκινθος ; Ἀπ. Καὶ μάλα. Ἐρ. Πρὸς τί-
 νος , ὧ Ἀπολλων ; ἢ τίς οὕτως ἀνέραςτος
 10 ἦν , ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μεϊρά-
 κιον ; Ἀπ. Αὐτοῦ ἱμοῦ τὸ ἔργον. Ἐρ. Οὐ-
 κοῦν ἐμάνης , ὧ Ἀπολλων ; Ἀπ. Οὐκ ἄλ-
 λὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. Ἐρ.
 Πῶς ; ἐβίλω γὰρ ἀκούσθαι τὸν λόγον. Ἀπ.
 15 Δισκεύει ἐμάνθανε· καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐ-
 τῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος ζέ-
 φυρος ἦρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς , ἀ-
 μελούμενος δὲ , καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν
 ἐπιβούλευσε· ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα , ὥσπερ εἰσ-
 20 θαμιν , τὸν δίσκον ἐς ἄνω· ὁ δὲ , ἀπὸ τοῦ Ταν-
 γίτου καταπιεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παι-
 δι ἐπέτεισε φέρων αὐτὸν , ὥστε ἀπὸ τῆς
 πληγῆς αἷμά τε ῥυῆναι πολὺ , καὶ τὴν
 παῖδα εὐθὺς ἀποθανεῖν· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν
 25 ζέφυρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξεύσας ,
 φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ
 παιδί δὲ καὶ τάφον ἐχωτάμην ἐν Ἀμύ-
 κλαις , ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε καὶ
 ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνθὸς ἀναδοῦναι τὴν γῆν
 30 ἐποίησα ἡδιστον , ὧ Ἑρμῇ , καὶ εὐαιθέστα-
 τον ἀνθέων ἀπάντων , ἔτι καὶ γράμματα
 ἔχον ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ· ἀρά σοι ἀλό-
 γως λελυπῆσθαι δοκῶ ; Ἐρ. Ναί , ὧ Ἀ-
 πολλων· ἥδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένον τὸν
 35 ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος .

Διάλογος ζ.

Ἦρα καὶ Λητώ.

Ἦρ. **Κ** Αλὰ μὲν γὰρ , ᾧ Λητοῖ , καὶ
τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Δίῳ. Λη. Οὐ
πᾶσαι , ᾧ Ἦρα , τοιούτους τέκτειν δυά-
μεθα , οἷος ὁ Ἡφαιστός ἐστιν. Ἦρ. Ἀλλ'
οὗτος μὲν ὁ χαλὸς ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ , 5
τεχίτης ᾧ ἄριστος * καὶ κατακεκόσμη-
κεν ἡμῖν τὸν οὐραῖον , τὴν Ἀφροδίτην ἔγχε-
με , καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς * οἱ δὲ σοὶ
παῖδες , ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέ-
τρου , καὶ ὄρειος * καὶ τὸ τελευταῖον , ἐς 10
τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα πάντες ἴσασιν οἷα
ἐσθίει ξενοκτονοῦσα , καὶ μιμουμένη τοὺς
Σκύθας αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους ὄντας * ὁ
δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰ-
δέναι , καὶ τοξεύειν , καὶ κιθαρίζειν , καὶ 15
ἰατρὸς εἶναι , καὶ μαντεύεσθαι , καὶ κα-
ταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς ,
τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς , τόδ' ἐν Κλάρῳ , καὶ
ἐν Διδύμοις , ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους ,
λῆξά καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον 20
ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος , ὥς ἀκίνδυνον εἶ-
ναι τὸ σφάλμα * καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ
τοιούτου * πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι , καὶ πα-
ρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι * πλὴν
οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετατέρων τὰ 25
πολλὰ τερατευόμενος * αὐτὸς γοῦν ὁ μάν-

- τις ἡγνόμεναι, ὅτι φονεύσει μὲν ἐρώμενον τῷ
 δίσκῳ, οὐ προεμαντεύτατο δὲ, ὥς φεύξε-
 ται αὐτὸν ἡ Δάφνη καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν
 30 καὶ νομήτην ὄντα· ὥστε οὐχ ὁρῶ, καθ'
 ὃ, τι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας.
 Λη. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα ἡ ξενοκτόνος
 καὶ ὁ ψευδόμαντις οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε
 ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν
 35 ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κινηρί-
 ζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁ-
 πάντων. Ἦρ. Ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεί-
 νος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δι-
 καῖα αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδει-
 40 ρειν ἂν αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ· νῦν δὲ
 κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως
 ἀλούς· ἡ δὲ καλὴ σου παρθένος, οὕτω κα-
 λή ἐστίν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθιν ὀφθειῖσα ὑπὸ
 τοῦ Ἀκταίωνα, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος
 45 ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκε
 αὐτῷ τοὺς κύνας· ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ
 τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο παρθένος γε καὶ
 αὐτὴ οὕσα. Λη. Μέγα, ὦ Ἦρα, φρο-
 νεῖς, ὅτι ζύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβουσιλεύεις
 50 αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλη-
 ῖν ἄλλ' ὄψομαι σε μετ' ἐλίγον αὐθις δακρύ-
 ουσαν, ὅποτε σε καταλιπὼν, ἐς τὴν γῆν
 κατὶ τῶν ταῦρος ἢ κύκνος γειόμενος.

Διάλογος η.

Ἦρα καὶ Ζεὺς.

Ἦρ. ἘΓὼ μὲν ἡσχυρόμην ἄν, ὦ Ζεῦ, εἴ
 μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, θῆλυς οὐ-
 τω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μήτρης· μήτρας
 μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ
 δὲ καίνομέναις γυναιξὶ συνών, ἀβρότερος
 αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς
 καὶ κυμβάλοις χορεύων, καὶ ὅλως παντὶ
 μᾶλλον ἰοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Ζ. Καὶ
 μὴ οὗτός γε ὁ θηλυμήτρης, ὁ ἀβρότερος
 τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ Ἦρα, τὴν Λυ- 10
 δίαν ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας
 τοὶ Τρῳῆες ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρᾶκας ὑ-
 πηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας
 τῷ γυναικειῷ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς τε
 ἐλέφαντας εἴλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτη- 15
 σαι, καὶ τοὶ βασιλεῖα πρὸς ὀλίγον ἀντιστή-
 ναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε·
 ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν ὀρχούμενος ἅμα,
 καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις,
 μεθύων ὡς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων· εἰ δέ τις 20
 ἐπιχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ ὑβρίσας ἐς
 τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρησατο, ἢ
 καταδῆσας τοῖς κλέμασιν, ἢ διασπασθῆ-
 ναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν·
 ὅρῳ ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια 25
 τοῦ πατρὸς, εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσ-

- εστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλι-
 στα εἰ λογίσαιτό τις, οἷος ἂν ἦσαν οὗ-
 τος ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ἡρ.
 30 Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσθαι καὶ τὸ εὖρημα
 αὐτοῦ τὴν ἄμπελον, καὶ τὸν οἶνον· καὶ
 ταῦτα ὁρῶν, οἶα οἱ μεθυθέντες ποιοῦσι
 σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν τραπόμενοι·
 καὶ ὅλως μεμνηότες ὑπὸ τοῦ πότους· τὸν
 35 γοῦν Ἰκάριον, ᾧ πρῶτον ἔδωκε τὸ κληῖμα,
 οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν παίοντες ταῖς
 δικέλλαις. Ζ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· οὐ γὰρ
 οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ· τὸ δὲ
 ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ κα-
 40 λῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου, ὅς
 δ' ἂν ἔμμετρα πίνη, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ
 ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν,
 οὐδὲν ἂν ἐργάσταιτο οὐδένα τῶν ξυμποτῶν·
 ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας, ᾧ Ἡρα,
 45 καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἰ γε δια-
 βάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

Διάλογος θ.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Ἀφ. **Τ**ί δήποτε, ᾧ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλ-
 λους κατηγωνίσαι ἅπαντας, τὸν
 Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀπόλλων, τὴν Ἡ-
 ραν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνης δὲ ἀπέχη τῆς
 Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοί

ἡ δ' αἶς, κινή δὲ οἰστών ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄ-
τοχος εἶ, καὶ ἄστοχος; Ἑρ. Δέδια, ὦ
Μῆτερ, αὐτήν· φοβερά γάρ ἐστι, καὶ χα-
ροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική· ὁπόταν οὖν ἐν-
τεινόμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτήν, ἐπι- 10
εῖουσα τὸν λόφον, ἐκπλήττει με, καὶ
ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ
τοξόματα ἐκ τῶν χειρῶν. Ἀφ. Ὁ Ἄρης
γὰρ οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώ-
πλισας αὐτόν, καὶ νενίκηκας. Ἑρ. Ἀλλ' 15
ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεται με, καὶ προσκαλεῖ-
ται· ἡ Ἀθηναῖα δὲ ὑφορᾶται αἰεὶ· καὶ ποτε
ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτῃν πλησίον ἔχων τὴν
λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσει, φησί, τὴν
τὸν πατέρα, τῇ δορατίῃ σε διαπείρασα, 20
ἡ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν τάρ-
ταρον ἐμβαλῶσα, ἡ αὐτὴ διασπασαμένη
διαφθερῶ· πολλὰ τεισῦτα ἠπειλήσῃ, καὶ
ἰρᾷ δὲ δριμύ· καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει
πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχίδναις κατάκο- 25
μοι, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύτ-
τῃται γὰρ με, καὶ φεύγω, ὅταν ἴδω αὐ-
τό. Ἀφ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηναῖαν δέδιας,
ὡς φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα, καὶ ταῦτα
μὴ φοβηθεῖς τὸν κεραυνὸν τοῦ Δίος· αἱ δὲ 30
Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βε-
λῶν εἰσιν; ἢ καὶ κεῖναι λόφους ἐπισείουσι,
καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν; Ἑρ. Ἀἰδοῦμαι
αὐτάς, μῆτερ· σιμναὶ γὰρ εἰσι, καὶ αἰεὶ
τι φροντίζουσι· καὶ περιώδην ἔχουσι· καὶ 35
ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κη-

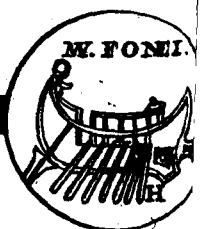
λούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. Ἄφρ. Ἐὰ καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἔνεκα οὐ τιτρώσκεις; Ἐρ. Τὸ μὲν ὅλον, 40 οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἷόν τε φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ἑρῶν· εἴτα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτα ἤδη ἔρᾳ. Ἄφρ. Τίνος, ᾧ τέκνον; Ἐρ. Θύρας, καὶ ἐλάφον, καὶ γεβρῶν, εἰρεῖν τε διώκουσα καὶ κατατοξεύ- 45 εῖν· καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν· ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον. Ἄφρ. Οἶδα, ᾧ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

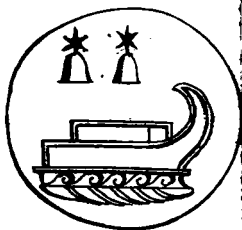
Διάλογος ι.

Ἄρης καὶ Ἑρμῆς.

Ἄρ. **Η**Κουσας, ᾧ Ἑρμῆ, οἷα ἠπεύλη-
σεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτι-
κῶ, καὶ ἀπίθανῶ; ἦν ἐβελήσω, φησὶν,
ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήτω,
5 ὑμεῖς δ' ἦν ἀποκρεμασθέντες κατασπαῖν
βιάζεσθέ με, μάτην ποιήσετε· οὐ γὰρ δὴ
καθελκύσετε· εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύ-
σαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν
ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συνερτήσας με-
10 τωριῶ· καὶ τᾶλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας·
ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἐν ἀπάντων ἀμείνων,
καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρηθείην·
ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ κα-
τα-

15

20

25

30

35

ταβαρήσειν αὐτὸν , καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν
θάλασσαν προσλάβωμεν , οὐκ ἂν πεισθῇην. 15
Ἐρ. Εὐφήμει , ὦ Ἄρες· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς
λίγειν τὰ τοιαῦτα , μὴ καὶ τι κακὸν ἀ-
πολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Ἄρ. Οἶει γάρ
με πρὸς πάντας ἂν ταῦτ' εἰπεῖν , οὐχὶ δὲ
πρὸς μόνον σέ , ὃν ἔχειμυθεῖν ἠπιστάμην ; 20
ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκού-
σθι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς , οὐκ ἂν δυναί-
μην σιωπῆσαι πρὸς σέ· μέμνημαι γὰρ οὐ
πρὸ πολλοῦ , ὅποτε ὁ Ποσειδῶν , καὶ ἡ
Ἥρα , καὶ ἡ Ἀθηναῖα ἐπαναστάντες ἐπε- 25
βούλευσαν ξυνοῦσαι αὐτὸν λαβόντες· ὥς
παντοῖος ἦν δεδιώς , καὶ ταῦτα τρεῖς ὄν-
τας ; καὶ εἰ μήγε ἡ Θέτις κατελεήσωσα
ἐκάλεσεν αὐτῶ σύμμαχον Βριάρεων ἐκα-
τόγχειρα ὄντα , καὶ ἐδέδετο αὐτῶ κεραυνῶ , 30
καὶ βροντῇ· ταῦτα λογιζομένη ἐπῆει μοι
γελαῶν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ. Ἐρ.
Σιώπα , εὐφήμει· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε
σοὶ λέγειν , οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦ-
τα.

35

Διάλογος ια.

Ἑρμῆς καὶ Μαῖα.

Ἐρ. Ἔστι γάρ τις , ὦ μήτερ , ἐν οὐ-
ρανῶ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ ; Μα.
Μὴ λέγει , ὦ Ἑρμῆ , τοιοῦτον μηδέν· Ἐρ.

D. VIII 5

Τί λέγω, ὅς τοσαῦτα πράγματα ἔχω μό-
 5 νος κάμνων, καὶ πρὸς τοσάυτας ὑπηρεσίας
 διασπώμενος· ἴωθιν μὲν γὰρ ἐξαισταντάς
 σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ διασπρά-
 σαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐθετήσαντα
 ἑκάστα παρεστάναι τῷ Διί, καὶ διαφέ-
 10 ρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ
 κάτω ἡμεροδρομοῦντα, καὶ ἐπανελθόντα ἔ-
 τι κεκονισμένον παρατιθέναι τὴν ἀμβρο-
 σίαν· πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον
 ἔχειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον· τὸ δὲ
 15 πάντων δεινότεον, ὅτι μὴδὲ νυκτὸς κα-
 θεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ
 τότε τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ νε-
 κροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δι-
 καστηρίῳ· οὐ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέ-
 20 ρας ἔργα, ἐν παλαιότραις εἶναι, καὶ ταῖς
 ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσ-
 κειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν
 μεμερισμένοι· καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέ-
 κνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ
 25 ἐν ἄδου εἰσὶν· ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέ-
 ραν καὶ ταῦτα καὶ κεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον·
 καὶ οἱ μὲν Ἀλκμίνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ ἐκ
 γυναικῶν δυστήνων γενόμενοι εὐωχοῦνται
 ἀφρόντιδες, ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἀτλαντος δια-
 30 κονοῦμαι αὐτοῖς· καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά με
 ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς,
 ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράτ-
 τει ἡ παῖς, μὴδὲ ἀναπιεύσαντα πέπομφεν
 αὐθις εἰς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δα-
 γάην·

νάη· εἴτ' ἐκείθεν εἰς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλ- 35
 θάν ἐπαρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ· καὶ ὅλως,
 ἀπηγόρευκα ἤδη· εἰ γοῦν μοι δυνατὸν ἦν,
 ἠδέως ἂν ἠξίωσα πεπρωσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν
 γῇ κακῶς δουλεύοντες. Μα. Ἐπεὶ ταῦτα,
 ὦ τέκνον· χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πα- 40
 τρὶ ναιῖσαι ὄντα· καὶ νῦν, ὥσπερ ἐπέμ-
 φθης, σόβει εἰς Ἄργος· εἴτα εἰς τὴν Βοιω-
 τίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύων λάβοις·
 ἐξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

Διάλογος ιβ.

Ζεὺς καὶ Ἥλιος.

Ζ. **Ο**ἶα πεποίηκας, ὦ Τιτάειον κάκι-
 στι· ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ
 ἅπαντα, μεираκίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ
 ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφληξε πρόσγειος
 ἱνεχθεῖς· τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι 5
 ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ·
 καὶ ὅλως, οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ
 ξυνέχεε· καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνώ-
 μενον κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐ-
 δὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν· τοιοῦ- 10
 τον ἡμῖν τὸν καλὸν ἥϊοχον καὶ διφρηλά-
 την ἐκπέπομφας· Ἥλ. Ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ·
 ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολ-
 λὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἥλπισα
 τηλικούτοι γενήσεσθαι κακόν; Ζ. Οὐκ ἦ· 15

- δεις ὅσης ἰδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ
 ὥς, εἰ βραχὺ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεται
 πάντα, ἡγνός τις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν,
 ὥς δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν· εἰ
 20 γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσι εὐθύς. ὥς περ
 ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν ἄρτι μὲν
 ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δε-
 ξιά, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου, ἐνίο-
 τε καὶ ἄνω, καὶ κάτω, ὅλως ἔνθα ἐβού-
 25 λοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὁ, τι χρή-
 σαιτο αὐτοῖς. Ἥλι. Ταῦτα μὲν πάντως
 ἠπιστάμεν, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ἐπι-
 πολὺ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλα-
 σιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ
 30 μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασά-
 μενος ἐπὶ τὸ ἄρμα, ὑπεθέμην ὅπως μὲν
 χρή βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅποσον δὲ ἐς τὸ
 ἄνω ἀφέντα, ὑπερενεχθῆναι· εἴτα ἐς τὸ κά-
 ταντες αὐθις ἐπινεύειν, καὶ ὥς ἐγκρατῇ εἴ-
 35 ναι τῶν ἡνίων, καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τῶν
 ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ
 μὴ ὀρθὴν ἐλαύνει· ὁ δὲ, παῖς γὰρ ἦν, ἐ-
 πιβάς τοσούτου πυρὸς, καὶ ἐπικύψας ἐς
 βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη, ὥς τὸ εἶκος· οἱ
 40 δὲ ἵπποι ἥσθοντο οὐκ ὄντα ἔμὲ τὸν ἐπι-
 βεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μεира-
 κίου ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δει-
 νὰ ταῦτα ἐποίησαν· ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀ-
 φεῖς, οἴμαι, δεδιὼς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἰ-
 45 χετο τῆς ἀντυγος· ἀλλὰ ἐκείνός τε ἤδη ἔ-
 χει τὴν δίκην, καί μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκαῖον τὸ
 πύ-

πίθος. Ζ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολ-
μήτας· νῦν μὲν οὖν συγγνώμην ἀποτέμω
σοι· εἰς δὲ τὸ λοιπὸν ἦν τι ὅμοιον παρανο-
μήσης, ἢ τιὰ τοιοῦτον σιαυτοῦ διάδοχοι 50
ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ ὁπέσον τοῦ σοῦ πυ-
ρὸς ὁ κεραυνὸς πυρῶδέστερος, ὥστ' ἐκείνον
μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτεύωσαν ἐπὶ τῷ Ἡρι-
δαίῳ, ἱαπερ' ἔπεσεν ἐκδιφρευθεὶς, ἤλεκτρον
ἐκ' αὐτῷ δακρύουσαι· καὶ αἵ γειροὶ γιγνέ- 55
σθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξά-
μενος τὸ ἄρμα, κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυ-
μὸς αὐτοῦ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συν-
τέτριπται, ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἱπ-
πους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἀπάντων. 60

Διάλογος ιγ.

Ἀπόλλων καὶ Ἑρμῆς.

Ἀπ." **Ε**Χεῖς μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότε-
ρος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ
πότερος ὁ Πολυδεύκης· ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν δια-
κρίναιμι αὐτούς. Ἑρ." Ο μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγ-
γενόμενος ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πο- 5
λυδεύκης. Ἀπ." Πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι
γάρ. Ἑρ." Οτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπολλων,
ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν τραυ-
μάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν
πυκτεύων· καὶ μάλιστα ὅποσα ὑπὸ τοῦ 10
Βίβρυκος Ἀμύκεν ἐτρώθη τῷ Ἰάσωνι συμ-
πλίαν·

- πλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἰμφαίνει,
 ἀλλὰ καθαρὸς ἐστί, καὶ ἀπαθὲς τὸ πρό-
 σωπον. Ἀπ. Ὡντας, διδάξας τὰ γνω-
 15 ρίσματα, ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα, τοῦ
 αὐτοῦ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω,
 καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκ-
 τέρῳ λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν
 προσεῖπον Καστορεκ, Πολυδεύκην ὄντα,
 20 τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκου ἐνόματι. ἀτὰρ
 εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε οὐκ ἄμφω
 ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας, ἄρτι μὲν
 νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.
 Ἐρ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ
 25 γὰρ ἔδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων,
 ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐ-
 τοὶ τὴν ἀθανασίαν. Ἀπ. Οὐ ξυνετὴν, ὦ
 Ἐρμῆ, τὴν νομὴν, εἴγε οὐδὲ ὄψονται οὐ-
 τως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν οἶμαι μάλι-
 30 στα· πῶς γὰρ, ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ πα-
 ρὰ τοῖς φθιτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ ὥπερ ἐ-
 γὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπίδης ἰᾶται,
 σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄ-
 ριστος ὢν· ἢ δὲ Ἀρτεμις μαιεύεται, καὶ
 35 τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἢ
 θεοῖς, ἢ ἀνθρώποις χρησίμην· οὗτοι δὲ, τί
 ποικίλουσιν ἡμῖν, ἢ ἀργοὶ εὐωχῆσονται τη-
 λικοῦται ὄντες· Ἐρ. Οὐδαμῶς; ἀλλὰ προσ-
 τέταχται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι·
 40 καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος· καὶ ἄν
 που ναύτας χειμαζομένους ἰδῶτιν, ἐπικα-
 θίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμ-
 πλί-

πλέοντας. Ἀπ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
σπητήριον λέγεις τὴν τέχνην.

Διάλογος ιδ.

Κύκλονψ καὶ Ποσειδῶν.

Κύ. **Ω** Πάτερ, οἷα πέποιθα ὑπὸ τοῦ
καταράτου ξένου, ὃς μεθύσας
ἔξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας.
Ποσ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύ-
φημε; Κύ. Τὸ μὲν πρῶτον, Οὐτὶν ἑαυτὸν
ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέ-
λους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. Ποσ.
Οἶδα ὃν λέγεις· τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ'
ἀνέπλει· ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπραξεν, οὐδὲ
παύν εὐθαρτῆς ἄν; Κύ. Κατέλαβον ἐν τῷ
ἄνθρωπῳ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας πολλοὺς
τινας ἐπιβουλεύοντας δηλονότι ταῖς ποιμ-
νίαις· ἐπεὶ δὲ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέ-
τρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης, καὶ τὸ πῦρ
ἀνέκαυσά, ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀ-
πὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐ-
τοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν
τηνας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφωχον ληστὰς
ὄντας· ἐνταῦθα ὁ παιουργώτατος ἐκεῖνος,
εἴτε Οὔτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι
πικρὸν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἥδ' ἂν μὲν, καὶ
ἰῶσμον, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ τα-
μεχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθύς ἰδόνκει

- μοι περιφέρεισθαι πiónτι· καὶ τὸ σπήλαιον
 25 αὐτὸ ἀνεστρέφετο· καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἱ-
 μαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ, εἰς ὕπνον κατεσπά-
 σθην· ὁ δὲ ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυ-
 ρώσας γε, προσέτι ἐτύφλωσέ με καθεύ-
 δοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι,
 30 ᾧ Πόσειδον. Πο. Ὡς βαθὺν ἰκοιμήθης, ὦ
 τέκνον· ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλούμε-
 νος· ὃδ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ
 γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν
 πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας· Κύ. Ἀλλ' ἐγὼ
 35 ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόν-
 τα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν, ἐθή-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνῃ παρῆϊ τῷ
 πρόβατῳ εἰς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ
 κριῷ, ὅποσα ἰχρὴν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ
 40 ἐμοῦ. Ποτ. Μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε
 ἔλαβεν ὑπεξελθάν σοι· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους
 γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐ-
 τόν. Κύ. Συνεκάλεισα, ᾧ πάτερ, καὶ ἤ-
 κον· ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ
 45 ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὐτίς ἐστὶ, με-
 λαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὥχοντο ἀπίόν-
 τες· εὐτὼ κατεσοφίσάτό με ὁ κατάρρα-
 τος τῷ ὀνόματι· καὶ ὁ μάλιστα ἠΐα-
 σέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμ-
 50 φοράν, οὐδ' ὁ πατὴρ, φησὶν, ὁ Πο-
 σειδῶν ἰάσεται σε. Ποτ. Θάρσει, ᾧ τέκ-
 νον, ἀμνησῶμαι γὰρ αὐτὸν, ὥς μά-
 θη, ὅτι εἰ καὶ πῆρυσίν μοι ὀφθαλμῶν
 ἔκσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων
 τὰ

τὸ γάζειν αὐτούς, καὶ ἀπολλύναι ἐπ' ἐμοὶ ὅτι
πρίσιστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

Διάλογος ιε.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

Με. Ἄλλὰ ὕθαρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ
Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνά-
λιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ
εἰς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦ-
το ἔξω πίστεως· εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυ-
νατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πά-
ρ' ἐμευ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Πρω. Μὴ θαυ-
μάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. Με.
εἶδον καὶ αὐτός· ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσε-
ται γὰρ πρὸς σέ, γοητεῖαν τιὰ προσάγειν
τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξα-
πατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο
γιγνόμενος. Πρω. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐ-
πὶ τῶν οὕτως ἐπαργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεωγ-
μένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, εἰς ὅσα μετε-
ποίητα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ
πρᾶγμα ψευδὲς μὲν εἶναι δοκεῖ, φαντασίᾳ
δὲ τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, ἐπειδὴ
πῦρ γίνωμαι, προσίνεγκαί μοι, ὦ γιν-
ναιότατε, τὴν χειῖρα· εἴτη γὰρ, εἰ ὁρῶμαι
μόιον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι πρόσιστιν.
Με. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεῦ.
Πρω. Σὺ δὲ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πο-
λύ

λύπουν ἑωρακέναι πάποτε, οὐδ' ὁ πάσχει
 25 ὁ ἰχθύς οὗτος εἰδέναι. Με. Ἀλλὰ τὸν μὲν
 πολύπουν εἶδον· ἃ πάσχει δέ, ἡδέως ἂν
 μάθοιμι παρὰ σοῦ. Πρω. Ὅποι' ἂν πέ-
 τρας προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ
 προσφύς ἔχῃται κατὰ τὰς πλεκτάνιας, ἐ-
 30 κείνη ὁμοίον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ με-
 ταβάλλει τὴν χροάν, μιμούμενος τὴν πέ-
 τραν, ὥς ἂν λάβῃ τοὺς ἀλί'ας, μὴ διαλ-
 λάτταν, μηδὲ φανερός ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ'
 ἰοικῶς τῷ λίθῳ. Με. Φασὶ ταῦτα· τὸ δέ
 35 σὸν πολλῶ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεύ. Πρω.
 Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε· τί' ἂν ἄλλω πι-
 στεύσεις τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπι-
 στῶν; Με. ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα
 τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γί-
 40 γισθαι.

Διάλογος ις.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

Πα. **Ε**ἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίη-
 σεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν
 Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήβη ἐς
 τὸ συμπόσιον; Γα. Οὐ ξυνεισιτώμην ὑμῖν
 5 ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ
 Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τσοῦτῳ φυλάττειν
 τὸ πέλαγος· τί οὖν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ πα-
 ροῦσα; Πα. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπι-
 λε-

ληλύθεισαν εἰς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμ-
 φιτρίτης καὶ τεῦ Ποσειδῶντος παραπεμ- 10
 φθέντες· ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαβοῦσα πάν-
 τας, ἰδυμένη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πιόν-
 τη, ἐΐων δὲ προτούτων, ἢ τῷ Ἀπόλλω-
 νι καθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ἀδούσαις
 προσχέντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν εἰς τὸ συμ- 15
 πόσιοι μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὄ-
 λοι, ὦ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Ἡ κα-
 λὴ λαβέτω· κυλινδούμενοι δὲ τοῦτο ὥσπερ
 ἰξεπίτηδες ἤκε, ἔνθα Ἦρα τε, καὶ Ἀφροδί-
 τη, καὶ Ἀθηναῖα κατεκλίνοντο· καί περ δὲ ὁ 20
 Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμ-
 μένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεισιωπήσα-
 μεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν;
 αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς
 εἶναι τὸ μῆλον ἠξίου, καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς 25
 δίστησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προ-
 χύρησε τὸ πῶγμα· ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς
 μὲν οὐ κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου, καί-
 τοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίου· ὥπιτε δὲ
 εἰς τὴν Ἰδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδ' αἶ, ὅς 30
 οἶδ' ἐτε διαγνῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος
 ὦν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. Γα-
 τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη; Πα. Τήμερον,
 εἴμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδην. Πα. Καί
 τις ἤξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν 35
 τὴν κρατοῦσαν; Πα. Ἦδη σοι φημί, οὐκ
 ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζο-
 μένης, ἢ μή τι πάνυ ὁ δίκαιητῆς ἀμβλυ-
 ῶτι.

Διάλογος ιζ.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.

- Πο. **Ε**ὔγε, ὦ δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ φιλάνθρωποι ἐστέ, καὶ πάλαι μὲν τῆς Ἰουῦς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσαστε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὴν κιθαρωδὸν τοῦτον ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. Δελ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Ποσειδόν, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γεινόμενοι.
- Πο. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διοιύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε· δῖον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο· ὅπως γοῦν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίωνα τοῦτον ἐγένετο, ὦ δελφίν; Δελ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ· ὁ δὲ πλουτήσας παρὰ τοῦ τυράννου,
- 20 ἐπεθύμητε πλεύσας οἴκαδ' ἐς τὴν Μηθύμναν ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπιβὰς πορβμείου τινὸς κακούργου ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένετο,
- 25 ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται· ὁ δὲ, ἥκρον ἄμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει,
- ἐπὶ

ἰπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν
 σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θρή-
 νον τινα ἐπ' ἑμαυτῷ, ἰκόντα ἑάτατε ρί-
 ψαι ἑμαυτόν· ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται· καὶ 30
 αἰέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦτε πάνυ λιγυ-
 ρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐ-
 τίκα πάντως ἀποθανούμενος· ἐγὼ δὲ ὑπο-
 λαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν ἐξενηξά-
 μῃ ἔχων εἰς Ταίναρον. Πο. Ἐπαινῶ τῆς 35
 Φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀπο-
 εἶδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

Διάλογος ιη.

Ποσειδῶν καὶ Νηρηίδες·

Πο. **Τ**ὸ μὲν στενὸν τοῦτο, εἰς ὃ ἡ παῖς
 κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ'
 αὐτῆς καλεῖσθαι· τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ
 Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρωάδι προ-
 στείγεκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων·
 Νη. Μηδαμῶς, ὦ Ποσειδόν, ἀλλ' ἐνταῦ-
 θα ἐν τῷ ἐκωνύμῳ πελάγει τεθάψω· ἐλε-
 οῦμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτίστα ὑπὸ τῆς μη-
 τριᾶς πεπονθυῖαν. Πο. Τοῦτο μὲν, ὦ
 Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις, οὐδ' ἄλλως καλλὸν ἐν- 10
 ταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐ-
 τῇ, ἀλλ', ὅπερ ἔφην, ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν
 τῇ Χερρόνησσιν τεθάψεται· ἐκεῖνο δὲ παραμύ-
 θιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ
 αἰ-

- 15 αὐτὰ καὶ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται
ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέ-
λαγος ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρώνος, κα-
θόπερ καθέκει, εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα
καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. Νη. Ἀλ-
- 20 λὰ κακείνην σῶσαι δεήσει, χαρισάμε-
νους τῷ Διοιύτῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ
τίτθη ἡ Ἰνώ. Πο. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πο-
νηρὰν εὔσαι· ἀλλὰ τῷ Διοιύτῳ ἀχαρι-
στεῖν, ὃ Ἀμφιτρίτῃ, οὐκ ἄξιον. Νη.
- 25 Αὐτὴ δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ
τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφα-
λῶς ὀχεῖται; Πο. εἰκότως· νεανίας γάρ,
καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν· ἡ
δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος καὶ
- 30 ραδύξου, καὶ ἀπιδούσα εἰς βάθος ἀχα-
νὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει δε-
μα συσχεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς
τὸ σφοδρὸν τῆς πτώσεως, ἀκρατὴς ἐγί-
νετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέμνη
- 35 ἀπείληπτο, καὶ κατέπεσεν εἰς τὸ πέλα-
γος. Νη. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τῇ
Νεφέλῃ βοηθεῖν πιπτούσῃ; Πο. Ἐχρῆν,
ἀλλ' ἡ μοῖρα πολλῶν τῆς Νεφέλης θυγα-
τρῶν.

Διάλογος ιθ.

Ἴρις καὶ Ποσειδῶν.

Ἴρ. **Τ**ὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πό-
σειδον, τὴν ἀποσπαγθεῖσαν τῆς
Σικελίας, ὕφαλον ἐπινήχισθαι συμβέβηκε.
ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στήσον ἤδη, καὶ ἀ-
νάφῃσον, καὶ ποιήσον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰ- 5
γαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίξας πά-
ν ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς. Πο.
Πικρᾶζεται τοῦτο, ᾧ Ἴρι· τίνα δὲ ὅμως
παρίζει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ
μηκέτι πλέυσσα; Ἴρ. Τὴν Λητὴν ἐπ' αὐ- 10
τῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη γὰρ πονηρῶς ὑπὸ
τῶν ὠδίνων ἔχει. Πο. Τί οὖν οὐχ ἱκανὸς
ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλὰ
γὶ πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξεσθαι δύναι-
το τὰς αὐτῆς γονάς; Ἴρ. Οὐκ, ᾧ Πότει- 15
δον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε
τὴν γῆν, μὴ παρατχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠ-
δίνων ὑποδοχὴν· ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώ-
μοτός ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἦν. Πο. Συνή-
μι· στῆθι, ᾧ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι αὐθις ἐκ 20
τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ
βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ᾧ εὐδαιμονε-
στάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς
καλλίστους τῶν θεῶν· καὶ ὑμεῖς, ᾧ Τρίτων-
ις, διαπορθμεύσατε τὴν Λητὴν εἰς αὐτήν· 25
καὶ γαλήνῃ ἄπαντα ἔστω· τὸν δράκοντα
δὲ,

δὲ , ὅς νῦν ἐξοίσει αὐτὴν φοβῶν , τὰ π-
 ογνὰ , ἐπειδὴν τεχθῇ , αὐτίκα μέτεισι ,
 καὶ τιμωρήσει τῇ μητοί· σὺ δὲ ἀπάγγελ-
 30 λε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρεπῇ· ἔστη-
 κεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω ἡ Λητὼ , καὶ τι-
 τέτω.

Διάλογος κ.

Ξανθὸς καὶ Θάλασσα.

Ξαν. **Δ** Εἴξαι με , ὦ θάλασσα , δεινὰ πῖ-
 πονθότα· κατὰσβεισὸν μου τὰ
 τραύματα. Θά. Τί τοῦτο , ὦ Ξάνθε ; τίς
 σε κατέκαυσεν ; Ξαν. Ἡφαιστος· ἀλλ' ἄ-
 5 πνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων , καὶ ζῶ.
 Θά. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ ; Ξαν.
 Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ φοιτῶ-
 οντα τοὺς Φρύγας ἰκέτευσα , ὅδ' οὐκ ἐπαύ-
 σατο τῆς ὀργῆς , ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀ-
 10 πέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν , ἐλεήσας τοὺς ἀ-
 θλίους , ἐπῆλθεν ἐπικλύσαι θέλων , ὥς φε-
 βηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν· ἐνταῦθα δ' Ἡ-
 φαιστος , ἔτυχε καὶ γὰρ πλησίον πευθεῖν ,
 πᾶν ὅσον οἶμαι πῦρ εἶχε , καὶ ὅσον ἐν τῇ
 15 Αἴττῃ , καὶ εἶποθι ἄλλοθι φέρων , ἐπῆλ-
 θέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελίας , καὶ
 μυρίκας , ὥπτῃσε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμο-
 νας ἰχθῦς , καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ
 ἐμὲ ὑπερκαχλάσσει ποιήσας , μικροῦ δέ μιν
 ὅλοι

ὅλον ξηρὸν εἴργασται· ὁρᾷς δ' οὐν ὅπως διά- 20
κειμαι ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων ; Θά. Θα-
λῆρὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὥς εἰκός· τὸ
αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν, ἡ θερμὴ δὲ, ὥς
φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός· καὶ εἰκότως, ὦ Ξάν-
θε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, οὐκ αἰ- 25
διοθεῖς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. Ξαν. Οὐκ ἔ-
δει οὐν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύ-
γας ; Θά. Τὸν Ἡφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐ-
λεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλεῖα ;

Διάλογος κα.

Δαρίδος καὶ Θέτιδος.

Δά. **Τ**ὶ δακρύεις, ὦ Θέτι ; Θέ. Καλλί-
στην, ὦ Δαρὶ, κόρην εἶδον ἐς κι-
βωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐ-
τῇ τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον·
ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας ἀναλα- 5
βεῖν τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς
γῆς ἀποσπᾶσθαι, ἀφείναι ἐς τὴν θάλασ-
σαν, ὥς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ
τὸ βρέφος. Δω. Τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελ-
φή, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα ; Θέ. 10
Ἀκρίσος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὔσαν
ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμ-
βαλὼν· εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν·
φασὶ δ' οὐν τὸν Δία χρυσὸν γινόμενον,
ῥῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτὴν· δεξαμέ- 15
ν

- νην δ' ἐκείνην εἰς τὸν κόλπον καταρρέοντα
 τὸν θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι· τοῦτο αἰσ-
 θόμενος ὁ πατὴρ ἄγριός τις καὶ ζηλότυ-
 πος γέρον, ἠγανάκτησε, καὶ ὑπὸ τινος
 20 μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν, ἐμβάλλει εἰς
 τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν. Δω. Ἡ δὲ τί
 ἔπραττεν, ὦ Θεέτι, ὁπότε καθίετο; Θε.
 ὑπὲρ αὐτῆς μὲν εἰσίγα, ὦ Δωρί, καὶ ἔ-
 φερε τὴν καταδίκην· τὸ δὲ βρέφος δὲ πα-
 25 ρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα, καὶ
 τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον
 ὄν. τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐ-
 μειδίᾳ πρὸς τὴν θάλασσαν· ὑποκίμπλα-
 μαι αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων μνη-
 30 μονεύουσα αὐτῶν. Δω. Καί με δακρύ-
 σαι ἐποίησας· ἀλλ' ἤδη τεθνήσκουσιν; Θε.
 Οὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ὅτι ἡ κιβωτὸς
 ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυ-
 λάττουσα. Δω. Τί οὖν οὐχὶ σώζομεν
 35 αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι
 εἰς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνα-
 σπάσαντες σώσουσι δηλονότι. Θε. Ἐδὲ λί-
 γεις· οὕτω ποιῶμεν· μὴ γὰρ ἀπολέσθω
 μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὅν
 40 καλόν.

Διάλογος κβ.

Τρίτων, Νηρήδες, Ἰφιάνασσα.

Τρί. **Τ**Οῦ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρήδες, ὃ
ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφείως θυγατέρα
τῇ Ἀνδρομέδῃ ἐπέμψατε, οὔτε τὴν παῖ-
δα ἰδίχσεν, ὥς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέ-
θηκε. Νη. Ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ 5
Κηφεὺς καθάπερ δέλεαρ προθεῖς τὴν κόρην,
ἀπέκτεινεν ἐπιῶν, λοχήσας μετὰ πολλῆς
δυνάμεως; Τρί. Οὐκ· ἀλλ' ἴστε, οἶμαι,
ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσεύς, τὸ τῆς Δα-
νίης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ 10
κιβωτῷ ἐμβληθὲν εἰς τὴν θάλατταν ὑπὸ τοῦ
μητροπάτορος ἐσώσατε, οἰκτεῖρασθαι αὐ-
τούς. Ἰφ. Οἶδα, ὃν λέγεις· εἰκὸς δὲ ἤδη
καίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ
καλὸν ἰδεῖν. Τρί. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆ- 15
τος. Ἰφ. Διὰ τί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ
σῶσθαι ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.
Τρί. Ἐγὼ ἡμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὥς ἐγένετο.
Ἰστιάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἀθ-
λὸν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν· ἐπεὶ 20
δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν. Ἰφ.
Πῶς, ὦ Τρίτων; μόνος, ἢ καὶ τινὰς ἄλλους
συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ
οἶός. Τρί. Διὰ τοῦ αἵρος· ὑπόπτερον γὰρ
αὐτὸν ἢ Ἀθηναῖ ἔθηκεν· ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν ὅπου 25
διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι· ὁ δὲ

- ἀποτεμῶν τῆς Μηδούτης τὴν κεφαλὴν ὥ-
 χετ' ἀποπτάμενος. Ἰφ. Πῶς ἰδὼν ; ἀθέα-
 τοι γὰρ εἶτιν· ἢ ὅς ἂν ἴδῃ , οὐκ ἔτ' ἄλλο
 30 μετὰ ταῦτα ἴδοι· Τρί. Ἡ Ἀθηναῖα μὲν τὴν
 ἀσπίδα προβαίνουσα , τοιαῦτα γὰρ ἤκου-
 σα διηγούμενου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέ-
 δαν , καὶ πρὸς τὸν Κηφία ὕστερον , ἡ Ἀ-
 θηναῖα δὲ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης ,
 35 ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου παρέσχεν αὐτῷ ἰδεῖν
 τὴν εἰκόνα τῆς Μηδούσης· εἴτα λαβόμενος
 τῇ λαίᾳ τῆς κόμης , ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα ,
 τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων , ἀπέτεμε τὴν κε-
 φαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀ-
 40 δελφάς ἀνέπτατο· ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν πα-
 ράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο , ἤδη πρόσ-
 γειος πετόμενος , ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προ-
 κειμένην ἐπὶ τινος πέτρας προβλήτος προσ-
 πεπαιτλαυμένην , καλλίστην , ὧ θεοί,
 45 καθειμένην τὰς κόμας , ἡμίγυμνον πολὺ
 ἔνερθε τῶν μαστῶν· καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰ-
 κτείρας τὴν τύχην αὐτῆς , ἀνηρώτα τὴν
 αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἄ-
 λους ἔρωτι , ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖ-
 50 δα , βοηθεῖν διέγνων· καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος
 ἐπῆει μάλα φοβερόν , ὡς καταπιούμενον τὴν
 Ἀνδρομέδαν , ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος ,
 πρόκαπον ἔχων τὴν ἄρπην , τῇ μὲν κα-
 θικνεῖται , τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργό-
 55 να , λίθον ἐποίει αὐτό· τὸ δὲ τέθηκε γούν ,
 καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ , ὅσα εἶδε τὴν
 Μίδουσαν· ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρ-
 θέ.

θείου, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀ-
κροποδῇ κατιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλι-
σθηρᾶς οὔσης· καὶ νῦν γαμεῖ ἐν τοῦ Κη- 60
φίως, καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος· ὥστε
ἀπὶ θανάτου γάμον οὐ τὸν τυχόντα εὔρι-
το. Νη. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι
ἄχθομαι· τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκηει ἡμᾶς, εἴ
τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἡξίου 65
καλλίων εἶναι; Τρί. Ὅτι οὕτως ἂν ἤλγη-
σαι ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μήτηρ γε οὔσα. Νη.
Μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ
τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλη-
σιν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, Φοβη- 70
θεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί· χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

Τ Ι Μ Ω Ν.

Τίμων, Ζεὺς, Πλούτος, Ἑρμῆς, Πενία,
καὶ Ἄλλοι.

ΤΙ. Ω Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑται-
ρεῖε, καὶ ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπη-
τὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐ-
ρίγδουπε, καὶ εἴ τί σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντη-
τοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν 5
ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐ-
τοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ
πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ
κεχρηγὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμά-
ραγος

- 10 ραγος ἀστραπή, καὶ ἡ βαρύβρομος βρον-
 τή, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ
 σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα
 λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε καὶ καπνὸς ποιητι-
 κὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνο-
 15 μάτων. τὸ δὲ αἰοίδιμόν σου, καὶ ἐκηβόλον
 ὄπλον, καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τε-
 λείως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀ-
 λίγον σπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούν-
 των διαφυλαττον. θᾶττον γοῦν τῶν ἐπιερ-
 20 κεῖν τις ἐπιχειροῦντων ἔωλον θρυαλλίδα φο-
 βηθεῖη ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κε-
 ραυνοῦ φλόγα· οὕτω δαλὸν τινα ἐπανα-
 τεῖνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἡ
 καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ
 25 τοῦτο οἶεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος,
 ὅτι ἀναπλητθῆσονται τῆς ἀσβόλου· ὥς
 ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντι-
 βροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος
 ἂν πρὸς οὕτω ψυχρόν τὴν ὀργὴν Δία, θερ-
 30 μουργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχούμενος. Πῶς
 γὰρ, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα
 καθεύδεις; ὅς οὔτε τῶν ἐπιорκούντων ἀκού-
 εις, οὔτε τοὺς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς· λη-
 μᾶς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνό-
 35 μενα, καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωται, καθάπερ
 οἱ παρηβηκότες· ἐπεὶ νέος γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος
 ἂν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν πολλὰ κατὰ τῶν
 ἀδίκων, καὶ βιαίων ἐπαίεις, καὶ οὐδέποτε
 ἤγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ
 40 ἱεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγίς
 ἐπι-

ἔπεσείετο, καὶ ἡ βροντὴ ἑπαταγεῖτο, καὶ ἡ
 ἀστραπὴ συνεχρῆς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισ-
 μόν, προηκοντίζετο· οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινη-
 δόν, καὶ ἡ χιὼν τωρηδόν, καὶ ἡ χάλαζα
 πετρηδόν· καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγω- 45
 μαι, ὑετοὶ τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, πο-
 ταμὸς ἐκάστη σταγὼν· ὥστε τηλικαύτη
 ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευ-
 καλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων
 κταδεῦκότων, μόνις ἐν τι κιβώτιον περι- 50
 σπῆναι, προσοκείλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυ-
 ρόν τι τοῦ ἀνθρώπινου σπέρματος διαφυ-
 λάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τοι
 γάρ τοι ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τὰ πί-
 χειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος 55
 ἔτι σοὶ τινος, οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μὴ
 τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίαν, καὶ οὗτος
 οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς
 ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν· καὶ κατ' ὀλί-
 γον Κρόνον σε, ὃ θεῶν γενναϊότατε, ἀπο- 60
 φαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. Ἐῷ
 λέγειν, ὅποσάκις ἤδη σου τὸν νεῶν σεσυλή-
 κατι· οἱ δὲ, καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμ-
 πιάσιν ἐπιβεβλήκασι· καὶ σὺ οὐ ψιβρεμέτης
 ἄκησας ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς 65
 γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαν-
 τες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομέ-
 νους πρὸς τὴν φυγὴν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ
 γίγαντολέτωρ, καὶ τιτανοκράτωρ ἐκάθητο,
 τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, 70
 δικάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ·

- ταῦτα τοῖνυν, ᾧ θαυμάτιε, πηνίκα παύ-
 σεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; ἢ πότε
 κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι
 75 Φαίθοντες ἢ Δευκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὗ-
 τως ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; ἵνα γὰρ
 τὰ κοινὰ εἴσας, τὰ μὲν εἶπω, τοσούτους
 Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους
 ἐκ πενεστάτων ἀποφῆνας, καὶ πᾶσι τοῖς
 80 δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον
 ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦ-
 τον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην,
 οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε
 προσβλέπουσιν οἱ τῶς ὑποπτήσσαντες, καὶ
 85 προσκυνοῦντες, καὶ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀ-
 νηρτημένοι· ἀλλ' ἦν που καὶ ὁδῶ βαδίζων
 ἐντύχοιμί τινι αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στίλβην
 παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου
 ἀνατετραμμένην παρέρχονται, μηδὲ ἀνα-
 90 γιόντες, οἱ δὲ πόρρωθεν ἰδόντες ἑτέραν ἐκ-
 τρέπονται, δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θέα-
 μα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ
 πολλοῦ σωτῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γε-
 γεννημένον· ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύ-
 95 τήν τὴν ἐσχατίαν τραπόμενος, ἐναψάμε-
 νος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπόμι-
 σθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ
 τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα· τοῦ-
 το γοῦν μοι δεκτὴν κερδανεῖν, μηκέτι ὄψε-
 100 σθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοι-
 τας· ἀνιαιρότερον γὰρ τοῦτό γε· ἤδη ποτὶ
 οὖν, ᾧ Κρόνου καὶ Γέας υἱέ, τὸν βαθὺν
 τοῦ-

τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος καὶ νήδυμος,
 (ὕπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμηται)
 ἀναρτίπισας τὸν κεραυνὸν, ἥ ἐκ τῆς Αἴτνης 105
 ἐκυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν φλό-
 γα, ἐπιδείξαις τινὰ χολὴν ἀνδράδους καὶ
 κενικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἔστι τὰ ὑπὸ
 Κρητῶν περί σου, καὶ τῆς ἐκεῖ σῆς ταφῆς
 μυθολογούμενα. Ζ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ 110
 Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ
 τὸν Ἱμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ; πιναρὸς ὅλος,
 καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος· σκύπτει
 εἰ, οἶμαι, ἐπικεκυρῶς· λάλος ἄνθρωπος,
 καὶ θρασύς. ἦπου φιλόσοφος ἐστίν· οὐ 115
 γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξήκει
 καθ' ἡμῶν. Ἑρ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; ἀ-
 γνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν κο-
 λυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ'
 ἱερῶν τελείων ἐσιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς 120
 ὅλας ἐκατόμβας, παρ' ὧ λαμπρῶς εἰώθαμεν
 ἑορτάζειν διάσια. Ζ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς.
 ὁ καλὸς ἐκεῖνος; ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ
 τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐ-
 στί; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεύς, 125
 καὶ μισθωτὸς, ὥς ἔοικεν, οὕτω βαρεῖαν
 καταφέρων τὴν δίκελλαν. Ἑρ. Οὕτωςί μὲν
 εἶπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ
 Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους
 ἅπαντας οἶκτος. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄ- 130
 νοια, καὶ εὐθεία, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς
 φίλους, ὅς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις
 χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσοῦτων ὁ

- κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἥπαρ, φίλους
 135 εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνοί-
 ας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ.
 οἱ δὲ τὰ ὀστέα γυμνῶντες ἀκριβῶς, καὶ
 περιτραγόντες εἰ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκ-
 μυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμε-
 140 λῶς, ὥχοντο, αὖν αὐτὸν, καὶ τὰς ρίζας
 ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρί-
 ζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες· πόθεν γὰρ
 ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέ-
 ρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας,
 145 ὡς ὀρεῶς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄ-
 στυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς
 κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ,
 μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοῦ-
 νομα, εἰ Τίμων καλοῖτο, εἰδότες. Ζ. Καὶ
 150 μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος·
 εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ
 ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν
 ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τσαῦτα
 μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πίοτατα
 155 κεύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν· ἔτι
 γοῦν ἐν τοῖς ρίσσι τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω·
 πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου πολ-
 λοῦ τῶν ἐπιорκούντων, καὶ βιαζομένων,
 καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ
 160 παρὰ τῶν ἱεροσυλούντων, πολλοὶ γὰρ οὐ-
 τοι καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλί-
 γον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιάσι, πολὺν ἤδη
 χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν· καὶ
 μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία, καὶ λόγων
 ἔριδες

ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένοι γάρ 165
 πρὸς ἀλλήλους καὶ κεκραγόντων, οὐδὲ ἐ-
 πακούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυ-
 σάμενον χρὴ τὰ ὧτα καθῆσθαι, ἢ ἐπι-
 τριβῆναι πρὸς αὐτῶν ἀρετὴν τινὰ, καὶ
 ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη τῇ φωνῇ 170
 ζυνειρόντων· διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον
 ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς ἡμῶν οὐ φαῦλον
 οἶτα· ὅμως δὲ τὸν πλοῦτον, ὦ Ἑρμῆ, πα-
 ραλαβὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος.
 ἀγέτω δὲ ὁ πλοῦτος καὶ τὸν θησαυρὸν μετ' 175
 αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τί-
 μωνι, μὴ δὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥα-
 δίως, καὶν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος
 αὐθις ἐκδιδάκη αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ
 τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, 180
 ἢ ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις μὲν
 σέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπει-
 δὴν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαυγμέ-
 ναι γὰρ αὐτοῦ, καὶ ἀπεστομασμένοι εἰσὶ
 δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ὁπότε φιλοτι- 185
 μότερον ἡκόντισα πρῶην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν
 Λισσαγόραν, ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μη-
 δε ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοὺς θεοὺς· ἀλλ'
 ἐκείνου μὲν διήμαρτον· ὑπερέσχε γὰρ αὐ-
 τοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς· ὁ δὲ κεραυνὸς 190
 εἰς τὸ ἀνᾶκειον παρποκῆψας ἐκεῖνό τε κα-
 τίφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρί-
 βη περὶ τῇ πέτρᾳ· πλὴν ἱκανὴ ἐν το-
 σούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς,
 εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν. 195

- 200 Ἑρμ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέιναι, καὶ ὀχλη-
ρὸν εἶναι καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι
μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρή-
σιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ
πενεσάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοηθᾶς
225 καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπι-
σφύας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτει,
ἐπικεκυφῶς, ἔτι ἂν ἔσκαπτει ἀμελούμενος.
Πλοῦ. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ,
παρ' αὐτόν. Ζ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε πλούτε,
210 καὶ ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος; Πλοῦ. ὅτι,
νῆ Δία, ὕβριζεν εἰς ἐμέ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ
εἰς πολλὰ κατεμέριζε; καὶ ταῦτα πα-
τρῶν αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐχί
δικράνεις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καὶ καθάπερ
215 οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτοῦντες·
αὐθις οὖν ἀπέλθω παρατίτοις, καὶ κόλα-
ξι, καὶ ἐταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐ-
κείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με τοὺς αἰσθησο-
μένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς
220 τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ
λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτι-
μῶσιν ἡμῶν. καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς
λαβόντες, καὶ δίκηλλαν, ἀγαπάτωσαν
ἄθλιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, δι-
225 καταλάντους δωρεᾶς ἀμελητὶ προϊέμενοι.
Ζ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται
περὶ σέ· πάνυ γὰρ αὐτόν ἡ δίκηλλα πε-
παιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασι ἀνάλ-
γητός ἐστι τὴν ὀσφρὺν, ὥς χρῆν σε ἀπὲ
230 τῆς πενίας προκίρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ
μει-

ρεμψίμοιρος εἶναι μοι δοκεῖς , ὅς νῦν μὲν
 τοι Τίμωνα αἰτία , διότι σοι τὰς θύρας
 ἀπακετάτας ἤφειε περινοστεῖν ἐλευθέρως ,
 οὔτε ἀποκλείων , οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε
 δὲ τοῦναντίον ἠγανάκτεῖς κατὰ τῶν πλου- 235
 σίων , κατακεκλειῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν
 ὑπὸ μοχλοῖς , καὶ κλεισὶ , καὶ σημείων ἐπιβο-
 λαῖς , ὥς μὴδὲ παρακύψαι σοι ἐς τὸ Φῶς δυ-
 νατὸν εἶναι . ταῦτα γοῦν ἀπαυδύρου πρὸς με ,
 ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ 240
 καὶ διὰ τοῦτο ὥχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου , καὶ
 φητιδὸς ἀνάπλεως , συνεσπακῶς τοὺς δακ-
 τύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν ,
 καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν , εἰ καιροῦ
 λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως , τὸ πρᾶγ- 245
 μα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι , ἐν χαλκῷ , ἢ
 σιδηρῷ θαλάμῳ , καθάπερ τὴν Δανάην παρ-
 θενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι , καὶ παμπονήροις
 παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον , τῷ τόκῳ , καὶ
 τῷ λογισμῷ. ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες , 250
 ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν , ἐξὸν δὲ ἀπο-
 λαύειν οὐ τολμῶντας , οὐδὲ ἐπ' ἀδείας
 χρημένους τῷ ἔρωτι , κυρίους γε ὄντας ,
 ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας , ἐς τὸ ση-
 ρεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέ- 255
 ποῖτας ἱκανῶς ἀπόλαυσιν οἰομένους . οὐ
 τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν , ἀλλὰ τὸ μὴ-
 δεῖν μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως , καθά-
 περ τὴν ἐν τῇ Φάτνῃ κύνα , μήτε αὐτὴν
 ἰσθίουσαν τῶν κριθῶν , μήτε τῷ ἵππῳ πει- 260
 ῶντι ἐπιτρέπουσαν . καὶ προσέτι γε καὶ

- κατεγγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλατ-
 τόντων, καὶ τὸ καινότερον, αὐτοὺς ζηλο-
 τυπούντων, ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος
 265 οἰκέτης, οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ ὑπείσταν
 λαθραίως ἐμπαρονήσει τὸν κακοδαίμονα,
 καὶ ἀνέραττον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι
 καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλίον
 θρυαλλίδιον, ἐπαγρυπνεῖν ἰάσας τοῖς τό-
 270 κοῖς· πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαί μιν
 σε ταῦτα αἰτιάσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωσι
 τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν; Πλοῦ. καὶ μὴ
 εἶγε τάλιθῃ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὐλογῶ
 δόξω ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πά-
 275 νυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελές, καὶ οὐκ εὐ-
 νοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη. τοὺς
 τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ
 φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γε-
 νοίμην, καὶ πιμελής, καὶ ὑπέρογκος, ἐ-
 280 πιμελουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐ-
 τοὺς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς
 μὴδὲ ὀφθείην πρὸς τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον
 εἶναι ὑβριστὰς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ
 τοσούτοις δεσμοῖς κατασήμεντας, οὐκ εἰ-
 285 δότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ
 τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες· οὐτ' οὖν
 ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς
 ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ
 ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγ-
 290 ματι, καὶ μήτε ἀφεζομένους τοπαράπαι,
 μήτε προησομένους τὸ ὅλον. Σκόπει γὰρ,
 ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γή-
 μας

μας γυναῖκα νέαν , καὶ καλὴν , ἔπειτα
 μήτε φυλάττοι , μήτε ζηλοτυποῖ τὸ πα-
 ράπαν , ἀφίεις καὶ βαδίζειν εἴθ' ἂν ἐθέ- 295
 λει ὑκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν , καὶ ξυνεῖναι
 τοῖς βουλομένοις , μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπά-
 γοι μοιχευθησομένην , ἀνοίγων τὰς θύρας ,
 καὶ μαστρωπεύων , καὶ πάντας ἐπ' αὐ-
 τὴν καλῶν , ἄρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾷν δόξειεν 300
 ἄν; οὐ σύ γε , ὦ Ζεῦ , τοῦτο φαίης ἂν ἐρα-
 σθεὶς πολλάκις· εἰ δέ τις ἔμπανιν ἐλευθέραν
 γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν τόμῳ παραλαβὼν
 ἐκ ἀρότῳ παίδων γνησίων , ὁ δὲ μήτε
 αὐτὸς προσάπτοίτο ἀκμαίας καὶ καλῆς 305
 παρθένου , μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπι-
 τρίποι , ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλεί-
 σας παρθενεύοι , καὶ ταῦτα ἐρᾷν φάσκων ,
 καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροᾶς , καὶ τῆς
 σαρκὸς ἐκτετηκυίας , καὶ τῶν ὀφθαλμῶν 310
 ὑποδεδυκότων , ἔσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παρα-
 καίειν δόξειεν ἂν , δέον παιδοποιεῖσθαι καὶ
 ἀπολαύειν τοῦ γάμου , καταμαραίνων εὐ-
 πρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραςον κόρην , καθά-
 περ ἰέρεϊαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παν- 315
 τὸς τοῦ βίου ; Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς
 πολλάκις ἀγανακτῶ , πρὸς ἐνίων μὲν ἀ-
 τίμως λακτιζόμενος , καὶ λαφυστόμενος ,
 καὶ ἔξαντλούμενος· ὑπ' ἐνίων δὲ ὥτπερ
 στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος . Ζεῦς . 320
 Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν ; διδόασι
 γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην . οἱ μὲν , ὦ-
 σπερ ὁ Τάνταλος , ἀποτοί , καὶ ἄγευσαι ,

- καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνότες μόνοι
 325 τῷ χρυσίῳ· οἷδ' ἐκ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ
 τῆς Φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ ἀρπυιῶν ἀ-
 φαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονετέ-
 ρῳ παραπολὸν τῷ Τίμῳ ἐντευζόμενος.
 Πλοῦ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε παύτεται ὥσπερ
 330 ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσ-
 ρυῖναι με κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν, φθά-
 σαι βουλόμενος τὴν ἐπιρροὴν, μὴ ὑπέρ-
 αντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν· ὥστε
 εἰς τὸν τῶν Δυναίδων πίθον ὑδροφορήσει
 335 μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσει τοῦ
 κύτους μὴ στέγοντος, ἀλλὰ πρὶν εἰσρῦ-
 ῖναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιρρέει-
 τος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν
 κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκόλυτος ἢ ἔξο-
 340 δος. Ζεὺς. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράζεται τὸ
 κεχηνὸς τοῦτο ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκ-
 χυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥαδίως εὐρήσει
 τὴν διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν
 τῇ τρυγί τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ
 345 πλουτίζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρ-
 μῇ, ἱπανίων πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύ-
 κλωπας ἐκ τῆς Αἵτιης, ὅπως τὸν κεραυνοῖ
 ἀκοιήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὥς ἤδη γε
 τεθηγμένου αὐτοῦ δεησόμεθα.
 350 Ἑρ. Προΐωμεν, ὦ πλοῦτε. τί τοῦτο ὑπο-
 σκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυ-
 φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χλωδὸς ἄν. Πλοῦ.
 Οὐκ αἰεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῇ, ἀλλ' ὁπότεν μὲν
 ἀπίῳ παρὰ τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός,
 οὐκ

οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἄμ- 355
 φοτέροις , ὥς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα ,
 προηγήσασαιτος ἐνίοτε τοῦ περιμένοντος .
 ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ , πτηνὸν ὅ-
 ψει , πολὺ τῶν ὀρνέων ἀκύτερον . ἅμα γοῦν
 ἔπεισεν ἡ ὕσπληγξ , κα' γὰρ ἤδη ἀνακηρύττο- 360
 μαι νενίκηκώς , ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον ,
 οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν . Ἑρμ. Οὐκ
 ἀληθῆ ταῦτα φῆς . ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν
 εἶπεῖν ἔχοιμί σοι χθῆς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν
 ὥςτις πρίασθαι βρόχον ἐσχηκότας , ἄφνω 365
 δι τήμερον πλουσίους , καὶ πολυτελεῖς , ἐπὶ
 λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας , οἷς οὐδὲ καὶ
 ὄνος ὑπῆρξε πώποτε . καὶ ὅμως πορφυροῖ ,
 καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται , οὐδ' αὐτοὶ
 πιστεύοντες , οἶμαι , ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦ- 370
 σιν . Πλοῦτ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν , ὦ Ἑρ-
 μῃ , καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω
 τότε . οὐδὲ ὁ Ζεὺς , ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀπο-
 στέλλει με παρ' αὐτοὺς , ἅτε πλουτοδό-
 τής , καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν . δηλοῖ 375
 γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι . ἐπειδὴν τοίνυν με-
 τοικισθῆναι δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον ,
 εἰς δέλτον ἐμβαλόντες με , καὶ κατασημη-
 νάμενοι ἐπιμελῶς , φορηδὸν ἀράμενοι μετα-
 κμίζουσι . καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ 380
 που τῆς οἰκίας πρόκειται , ὑπὲρ τὰ γόνα-
 τα παλαιᾶ τῇ ὀθόνη σκεπόμενος , περι-
 μάχητος ταῖς γαλαῖς . ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπί-
 σαιτες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνό-
 τες , ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπιετομένην 385
 τε-

- τετριγότες οἱ νεοττοί· ἐπειδὴν δὲ τὸ σπ-
 μείον ἀφαιρέθῃ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ
 ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ
 καινὸς δεσπότης, ἥτοι συγγενὴς τις, ἢ κό-
 390 λαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν
 τίμιος, ὑπεξυργμένος ἔτι τὴν γνάθον ἀν-
 τὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς
 ἤδη ἔξωρος ἂν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ
 μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβών, ἐκεῖνος μὲν,
 395 ὅσις ἂν ἢ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ,
 θέει φέρων ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου ἢ Δρόμανος,
 ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, Μεγάβυζος, ἢ Πρώ-
 ταρχος μετονομασθεὶς, τοὺς μάτην κεχη-
 νότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας
 400 καταλιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος
 αὐτοὺς ὁ θύνηος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγῆνης διέ-
 φυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών. ὁ
 δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ
 παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πι-
 405 φρικῶς, καὶ εἰ παριῶν ἄλλον μαστίξειέ
 τις, ὀρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶ-
 να ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκ
 ἔτι φορητὸς ἐστὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν. ἀλλὰ
 τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμο-
 410 δούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ
 αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξουσιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς
 πορνιδίον τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπι-
 θυμήσας, ἢ κόλαξι παραδούς ἑαυτὸν, ὁμ-
 νύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἰ-
 415 ναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος
 ἢ Κόδρου, συνετύτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσεύς,
 πλεον-

πλουτιώτερον δὲ συάμα Κροίσων ἐκκαίδε-
κα, ἐν ἀκαρεΐ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέη
τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιτορκιῶν, καὶ
ἄρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα. 420

Ἐρ. Αὐτὰ που σχεδὸν Φῆς τὰ γιγνόμενα.
ὁπότεν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζης, πῶς οὐ-
τω τυφλὸς ἂν εὐρίσκεις τὴν ὁδὸν, ἢ πῶς
διαγινώσκεις, ἐφ' οὓς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀπο-
στείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; 425

Πλοῦ. Οἶε γὰρ εὐρίσκειν με, οἳ τινὲς εἰσι;
Ἐρ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ· οὐ γὰρ Ἀριεΐ-
δῃ καταλιπὼν, Ἰππονίκῳ καὶ Καλλίῳ
προσῆει, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐ-
δὲ ὀβολοῦ ἀξίοις· πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις 430

καταπεμφθεὶς; Πλοῦ. Ἄνω καὶ κάτω πλα-
νῶμαι περινοστῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὲ ἐμ-
πεσών· ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι περιτύ-
χῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ
τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν. Ἐρ. 435

οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς οἰόμενός σε κα-
τὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ἔσους
ἂν οἶεται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Πλοῦ.
Καὶ μάλα δικάίως, ὦ γαθέ· ὅς γε τυ-
φλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσον· 440

τα δυτεύρετον οὕτω χρῆμα, καὶ προπολ-
λοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ
Λυγκεύς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως ἀμαυρὸν οὕτω
καὶ μικρὸν ὄν· τοιγαροῦν ἄτε τῶν μὲν ἀ-
γαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείων 445

ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾶον
ἰς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιῶν, καὶ

- σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. Ἐρ. Εἴτα πῶς,
 ἐπειδὴν καταλίπης αὐτούς, ῥαδίως Φεύγεις
 450 οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; Πλοῦτ. Ὁξυδερκής τό-
 τε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. Ἐρμῆς. Ἐτι δὴ μοι
 καὶ τοῦτο ἀπόκριναι· πῶς τυφλὸς ἂν, εἰ-
 ρῆσεται γὰρ, καὶ προσέτι ἄχρὸς, καὶ βα-
 455 ρύς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσοῦτους ἐραστὰς ἔ-
 χεις, ὥστε πάντα ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ
 τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἶεσθαι, εἰ δὲ
 ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας· οἶδα
 γοῦν τινὰς οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου
 460 δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ ἐς βαθυκήτια
 πόντον φέροντες, ἐρρίψαν αὐτούς καὶ πετρῶν
 κατ' ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ
 σοῦ, ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς·
 πλὴν ἄλλα καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογή-
 465 σεις εἴ τι ξυνίης σαντοῦ, κορυβαντιᾶν αὐ-
 τοὺς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμηνότας. Πλοῦτ.
 Οἷε γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὀρᾶσθαι αὐτοῖς
 χῶλόν, ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόστι-
 στιν; Ἐρ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ πλοῦτε, εἰ μὴ
 470 τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; Πλοῦτ. Οὐ
 τυφλοὶ, ὦ ἄρισε. ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ
 ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα,
 ἐπισκιάζουσιν αὐτούς. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὥς
 μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπεῖον
 475 περιβέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ
 λιθεκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγ-
 χάνω αὐτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι
 ὀρᾶν τὸ κάλλος ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται
 μη

μὴ ἐντυγχάνοντες· ὥς εἶγε τις αὐτοῖς ὄ-
 λον ἀπογυμνάσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὥς 480
 κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες
 τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων,
 καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. Ἐρ. Τί οὖν ὅτι
 καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γεγόμενοι, καὶ
 τὴ προσηπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι ἔτι ἕξαπα- 485
 τῶνται; καὶ ἔν τις ἀφαιρῆται αὐτοὺς,
 ἔλττοι τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσηπεῖον
 πρῶντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰ-
 κὰς αὐτοὺς, ὥς ἐπὶ χρυσοῦς ἢ εὐμορφία ἐστίν,
 ἵσθαι τὰ πάντα ὁρῶντας. Πλού. Οὐκ ὀ- 490
 λίγα, ὦ Ἐρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συ-
 ιαγωνίζεται. Ἐρ. Τὰ ποῖα; Πλού. Ἐπει-
 δάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας
 τὴ θύραν εἰσδέχεται με, συμπαρεισέρχε-
 ται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἄνοια, 495
 καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπά-
 τη καὶ ἄλλα ἅττα μυρία· ὑπὸ δὴ τούτων
 ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυ-
 μάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται
 τῶν φευκτῶν· καὶ μὲ τὸν πάντων ἐκείνων 500
 πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε,
 δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν· καὶ πάντα πρό-
 τιρον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομεί-
 νειν ἂν. Ἐρ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ πλούτε,
 καὶ ὀλιγθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ δια- 505
 φευκτικὸς οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος
 βεβαίαν, ἀλλ' ὥτπερ ἐγχείλεις, ἢ οἱ
 ἴφεις διὰ τῶν δακτύλων δρᾶπετεύεις, οὐκ
 εἶδα, ὅπως· ἡ πενία δ' ἐμπαλιν ἰξώδης τε,
 καὶ

- 510 καὶ εὐλαβίης, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκ-
 πεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχου-
 σα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ
 μὴ ἔχειν ραδίως ἀπολυθῆναι· ἀλλὰ μεταξὺ
 ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν
 515 διέλαβε. Πλοῦ. Τὸ ποῖον; Ἐρ. Ὅτι τὰ
 θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὐπερ ἔδει μά-
 λιστα. Πλοῦ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα· ἢ
 τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ'
 ὑμᾶς, ἐπισκίψας ἔνδον μένειν ἐπικλειτά-
 520 μενον τὴν θύραν· ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἢ μὴ
 ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. Ἐρ. Οὐκοῦν ἐπι-
 βαίνομεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς, καὶ μοι ἔπον-
 ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρῃς ἂν πρὸς
 τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι. Πλοῦ. Εὖ ποιεῖς,
 525 ὦ Ἐρμῇ, χειραγωγῶν· ἐπεὶ ἦγε ἀπολίπης
 μέ, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι
 περινοστῶν· ἀλλὰ τίς ὁ φόβος οὗτός ἐστι,
 καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον. Ἐρ. Ὁ Τίμων
 οὗτος ἰσκάπτει πλησίον ὀρεῖναι καὶ ὑπόλι-
 530 θοι γῆδιον. παπαί, καὶ ἡ πενία πάρεστι,
 καὶ ὁ πόνος ἐκεῖνος· ἡ καρτερία δὲ, καὶ ἡ
 σοφία, καὶ ἡ ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὀ-
 χλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἀπάν-
 των πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.
 535 Πλοῦ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ
 Ἐρμῇ, τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς
 δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλι-
 κούτου στρατοπέδου περιεσχημένον. Ἐρ.
 Ἄλλως ἔδοξε τῷ Δίῳ· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.
 540 Πεν. Ποῖ τοῦτοι ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόν-

τα , χειραγωγῶν ; Ἐρ. Ἐπὶ τούτοις τὸν
 Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός . Πεν.
 Νῦν ὁ Πλούτος ἐπὶ Τίμωνα , ὁπότε αὐτὸν
 ἐγὼ κακῶς ἄγοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς πασα-
 λαβοῦσα , τουτοισὶ παραδοῦσα , τῇ σοφίᾳ , 545
 καὶ τῷ πόνῳ , γεναῖτον ἄνδρα καὶ πολλοῦ
 ἄξιον ἀπέδειξα ; οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνη-
 τος ὑμῖν ἢ πενία δοκῶ , καὶ εὐαδίκητος ,
 ὥτ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχον ἀφαιρεῖσθέ με ,
 ἀριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον , ἐν αὐ- 550
 τῷ ὁ πλούτος παραλαβὼν αὐτὸν , ὕβρει
 καὶ τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι ,
 καλθακόν , καὶ ἀγενῆ , καὶ ἀνόητον ἀπο-
 φήας , αποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γε-
 γνημένον . Ἐρ. Ἐδοξε ταῦτα , ὦ πενία , 555
 τῷ Διί . Πεν. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δέ , ὦ
 πότνε , καὶ σοφία , καὶ οἱ λοιποὶ , ἀκολου-
 θεῖτέ μοι . οὗτος δὲ τάχα εἴτεται , οἷαν με
 οὕτως ἀπολείψει ἀγαθὴν συνεργόν , καὶ
 διδάσκαλον τῶν ἀρίστων , ἥ συνὼν ὑγιεινὸς 560
 μὲν τὸ σῶμα , ἐρρωμένος δὲ τὴν γνώμην
 διετέλεσεν , ἀνδρὸς βίον ζῶν , καὶ πρὸς αὐ-
 τὸν ἀποβλέπων . τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ
 ταῦτα , ὥτπερ ἐστὶν , ἀλλότριε ὑπολαμ-
 βάνει . Ἐρ. Ἀπέρχονται ἡμεῖς δὲ προτίω 565
 μιν αὐτῷ . Τί . Τίνες ἐστὲ , ὦ κατάρκτοι ;
 ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἤκετε , ἄνδρα ἐργά-
 τη καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήτοντες ; ἀλλ' οὐ
 χεῖροντες ἄπιτε , μιαιοὶ πάντες ὄντες . ἐ-
 γὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς 570
 βῶλοις καὶ τοῖς λίθοις συντρίψω . Ἐρ. Μη-
 δα-

- δαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· οὐ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλούτος· ἔπεμψε δὲ
 575 ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν, ὥστε ἀγαθὴ τύχη δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πόνων. Τί. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καί τε θεοὶ ὄντες, ὡς Φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ· τουτοὶ δὲ τῷ
 580 τυφλῶν, ὅστις ἂν ᾗ, καὶ ἐπιτρίψει μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. Πλού. Ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς· μελαγχολᾶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών. Ἑρ. Μηδὲν σκαιῶν,
 585 ὦ Τίμων· ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τὸ χεῖρ λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλοῦτε πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος ἐν
 590 τὸς εὐδαιμονῶν. Τί. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλούτος ἡ δίκηλλα· τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατός ἐστι μοι μηδενός μοι πλησιάζοντος. Ἑρ. Οὕτως ὦ τῶν ἀπανθρώπως; Τόνδε φέρω Διὶ μῦ-
 595 θον ἀπὸ κτεῖα τε, κρατερόν τε· καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισαίνωπον μὲν εἶναι σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεποιθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν. Τί. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 600 τῷ Διὶ, πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας· τουτονὶ δὲ τὸν πλούτον οὐκ ἂν λάβοιμι. Ἑρ. Τί δὴ; Τί. Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κα-
 κῶν

τῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξί τε
 παρδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ
 μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ κατα- 605
 φθείρας, καὶ ἐπίφθορον ἀποφήνας. τέλος δὲ,
 ἄριον καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως, καὶ
 προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ πενία, πόνοις
 με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσατα,
 καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρητίας προσομι- 610
 λῶσα τὰ τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε,
 καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαί-
 δειν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρ-
 τήσαστά μοι τοῦ βίου, καὶ δεῖξά τε ὅστις
 ἢ ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θω- 615
 πύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος
 παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηδοφορή-
 σας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέσθαι
 δύσασιτ' ἄν' ἐρρώμενος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν
 πόων, τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπερ- 620
 γαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἄσει κα-
 κῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἀλφίτα
 παρὰ τῆς δικέλλης· ὥς τε παλίνδρομος ἄ-
 πιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν
 τῷ Διὶ· ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν, πάντας 625
 ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆται. Ἑρ.
 Μηδαμῶς, ὦ γαθέ· οὐ γὰρ πάντες εἰ-
 σὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγὴν. ἀλλ' ἴα τὰ
 ὀργίλα ταῦτα, καὶ μετ' ἀκραιώδη, καὶ τὸν
 πλοῦτον παράλαβε· οὗτοι ἀπόβλητά εἰσι 630
 δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. Πλοῦ. Βούλει, ὦ
 Τίμων, δικαιολογήσασθαι πρὸς σέ; ἢ χαλε-
 παίνεις μοι λέγοντι; Τί. Λέγε· μὴ μα-
 κρὰν

- κρά μέντοι, μηδὲ μετὰ προσιμίῳν, ὥσπερ
 635 οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀ-
 λίγα λέγοντα διὰ τὸν Ἑρμῆ τοῦτονί. Πλοῦ.
 Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὐ-
 τῶ πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως
 640 δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἰδίκευκα, ὅς τῳ
 ἰδίστων ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστη, τῇ
 μῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ
 τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δὲ τοι καὶ
 αἰοιδίμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδατος·
 645 εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπα-
 θας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτῇ
 ἰδίκεμαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως
 ἀτίμως ὑπέβαλες ἀνδράσι καταράτοις, ἃ
 παινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι καὶ πάντες
 650 τρόπον ἐπιβουλεύουσίν μοι· καὶ τό γε τέλει-
 οῦν ταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε. τοῦτο
 τίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τῇ
 ποι ἀπελαβεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλῇ
 ἐξωσθεῖς τῆς οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλα-
 κῆς χλαμύδος ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τι-
 655 μιωτάτη σοι πενία περιτέθεικεν· ὥςτε μάρ-
 τυς ὁ Ἑρμῆς οὕτως, πῶς ἰκέτευον τὴν
 Δία, μὴ ἔκειν παρὰ σέ, οὕτω δυσμι-
 γῶς μοι προσενηνεγμένον. Ἑρ. Ἀλλὰ ἴσθι
 ὁρᾶς, ὦ πλοῦτε, οἷος ἤδη γεγένηται; ὦ
 660 στε θαρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ σὺ
 μὲν σκώπτε ὥς ἔχεις. σὺ δὲ τὸν θεσαυρὸν
 ὑπάγαγε τῇ ὀικέλλῃ, ὑπακούσεται γὰρ
 ἐμβοήσαντί σοι. Τί. Πειστέον, ὦ Ἑρμῆ,
 καὶ αὐθις πλουτητέον· τί γὰρ ἂν καὶ πᾶ-

θει τις, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοντο; πλην ὅρα 665
 γε εἰς οἶά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακο-
 δαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονίστατα διά-
 γων, χρυσὸν ἄφιν τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν
 ἀδικήσας, καὶ τσαύτας φροντίδας ἀναδέξο-
 μαι. Ἐρ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ 670
 ἡ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἶδόν ἐστιν, ὅπως
 οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ
 φθόγου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην ἐς τὸν οὐρα-
 νὸν ἀναπτήσομαι. Πλοῦ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν,
 ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν 675
 πυρῶν. σὺ δὲ αὐτοῦ περίμενε· ἀναπέμψω
 γὰρ σοι τὸν θησαυρὸν ἀπειλῶν· μᾶλλον δὲ
 καί. Σέ φημι θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον
 Τίμωνι τουτῷ, καὶ πάρα σχε τεαυτὸν ἀε-
 λίσθαι· σκάπτει, ὦ Τίμων, βαθείας κατα- 680
 φέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. Τί. Ἄγι-
 δῃ, ὦ δίκηλλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυτὴν,
 καὶ μὴ κάμης ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαυ-
 ρὸν ἐς τοῦ μφανὲς προσκαλουμένη· ὦ Ζεῦ
 τεράττι, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἐρ- 685
 μῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἤπου
 ὅταρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν μὴ ἄνθρακας
 εὐρὺ ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν
 ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρό-
 τειν ὑπερήδισον· ὦ χρυσέ, δεξιῶμα καλ- 690
 λυτον βροτοῖς· αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε
 διαπρέπεις καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν·
 ἰλθε, ὦ φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε· νῦν
 πείθομαι· γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν·
 τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένους 695
 τοῖς

- τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο οὕτω καλὸν ἔραστὴν
 διὰ τοῦ τέλους καταρξέοντα; ὦ Μίδα, καὶ
 Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς
 οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τί-
 700 μωνος πλοῦτον, ὧγε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν
 ἴσος· ὦ δίκηλλα, καὶ φιλτάτῃ διφθέρα, ὑμᾶς
 μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ
 ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιάν, πυργίον
 οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μῖται
 705 ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι, τὸν αὐτὸν καὶ τά-
 φον ἀποθανῶν ἔξειν μοι δοκῶ· δεδόχθω δὲ
 ταῦτα, καὶ νεομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοι-
 πον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνω-
 σία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ
 710 ἐταῖρος, ἢ ἐλέου βωμὸς, ὕθλος πολὺς· καὶ τὸ
 οἰκτεῖραι δακρύνοντα, ἢ ἐπικουρῆται δεομέ-
 νῳ, παρονομία καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν· μο-
 νήρης δὲ ἢ δίαίτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ
 φίλος εἰς Τίμων· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ,
 715 καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προτομιλῆσαι τινὲς αὐ-
 τῶν, μίσημα· καὶ εἴ τινα ἶδω μόνον, ἀπο-
 φράς ἢ ἡμέρα· καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων,
 ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ
 μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε
 720 σπονδάς σπενδῶμεθα· ἢ ἐρημία δὲ ὅρος ἔστω
 πρὸς αὐτούς· φυλέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ
 δημόται, καὶ ἡ πατρίς αὐτῇ, ψυχρά, καὶ
 ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλο-
 τιμήματα· καὶ πλουτεῖτω δὲ Τίμων μόνος,
 725 καὶ ὑπεροράτω ἅπαντων, καὶ τρυφάτω μόν-
 ος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων

φορτικῶν ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς θυίτω,
 καὶ εὐωχεῖται μόνος, ἐαυτῷ γείτων καὶ ὁμο-
 ροῖς ἐκτείων τῶν ἄλλων· καὶ ἅπαξ ἐαυτὸν δε-
 ξιώσασθαι δεδόχθαι, ἣν δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐ- 730
 τῷ στέφανον ἐπεινεγκεῖν· καὶ ὄνομα μὲν ἔστω
 ὁ Μισάνθρωπος ἡδιστον· τοῦ τρόπου δὲ γνω-
 ρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ
 σκαϊότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ
 δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ 735
 σβεννύναι ἰκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κα-
 τασβεννύναι· καὶ ἣν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ πο-
 ταμὸς παραφέρει, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ὀρέγων,
 ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ
 κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὥς μηδὲ ἀνακύψαι 740
 δυνηθεῖν· οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἴσῃ ἀπολάβ-
 ρειν· εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχε-
 κρατίδου κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλη-
 σίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν· ταῦτα ἡμῖν δε-
 δόχθαι· καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς· 545
 πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἰποιησάμεν
 ἅπανσι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι
 ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα
 γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ
 τοῦ τάχους· πανταχόθεν συνθίουσι κεκο- 550
 νισμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν
 ὁσφραινόμενοι τοῦ χρυσοῦ· πότερον ἐπὶ
 τὸν πάγον τοῦτον ἀναβάς ἀπελαύνω αὐ-
 τοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολι-
 ζόμενος; ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν 555
 εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλέον
 ἀνιῶντο παρορώμενοι; τοῦτο οἶμαι καὶ
 ἄμεινον

- ἄμεινον, ὥστε δεχόμεθα ἤδη αὐτοὺς ὑπο-
 στάντες· φέρε ἴδω· τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν
 760 οὗτος ἐστί; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτον
 ἔρανον αἰτήσαντί μοι ἑρέξας τὸν βρόχον,
 πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμνημενῶς·
 ἀλλ' εὖ γε ἐποίησεν ἀφικόμενος· οἰμώζεται
 γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Γνα. Οὐκ ἐγὼ ἔλε-
 765 γον, ὥς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ
 ἀνδρὸς οἱ θεοὶ; χαῖρε, Τίμων εὐμορφώτατε,
 καὶ ἤδιστε, καὶ συμποτικώτατε· Τίμ.
 Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀ-
 πάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτρι-
 770 πτότατε. Γναθ. Αἰὲ φιλοσκώμμων σύ γε·
 ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὥς καινόν τι σοὶ
 ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἤκω
 κομίζων· Τίμ. Καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἄσκη-
 μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.
 775 Γναθ. Τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρ-
 τύρομαι· ὦ Ἡράκλεις· ἰού. ἰού. προκαλοῦ-
 μαί σε τραύματος εἰς Ἀρειον πάγον. Τίμ.
 Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, Φόντου
 τάχα προεκλήσῃ με. Γναθ. Μηδαμῶς·
 780 ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι,
 μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ
 ἴσχειμόν ἐστι τὸ φάρμακον. Τί. Ἔτι μέ-
 νεις; Γναθ. Ἀπειμι· σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις,
 οὕτω σκαῖος ἐκ χρηστοῦ γενόμενος. Τί.
 785 Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσίων, ὁ ἀναφαιαν-
 τίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδε-
 λυρώτατος· οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τά-
 λαυτα

λαίτα μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὁπότε ἄσαντά
 με, πάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερεπήνε· 790
 σεν, ἐπωμοσάμενος ὠδικότερον εἶναι τῶν
 κύκων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρῶτην εἶδέν με, καὶ
 προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ
 γιναῖος προτενέτεινε. Φιλ. Ὡ τῆς ἀναισχυ-
 τίας· νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνί- 795
 δης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια
 πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος ἄν· ἡμεῖς δὲ οἱ
 πάλαι ξυνήθεις, καὶ ζυνέφηβοι, καὶ δη-
 μόται, ὅμως μετριάζομεν, ὥς μὴ ἐπιπη-
 ῶν δοκῶμεν· χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὁ· 800
 πως τοὺς μικροὺς τούτους κόλκους φυλά-
 ξη, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα
 δὲ, κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι
 πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί· πάντες ἀχάρι-
 στοί, καὶ ποιηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι 805
 κομίζων, ὥς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα
 χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα
 ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον·
 ἤκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νοθετήσων· καὶ
 τοί σύ γε οὕτω σοφὸς ἂν, οὐδὲν ἴσως δεήσει 810
 τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι
 τὸ δέον παραινέσεις ἂν· Τί· Ἐπταὶ ταῖ-
 τα, ὦ Φιλιάδην· πλὴν ἀλλὰ πρόσθι, ὥς καὶ
 σὲ φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ· Φιλ. Ἀνθρα-
 ποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρί- 815
 σου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτου αὐ-
 τοί· Τίμ. Ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας
 προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
 καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων· οὐ-

- 820 τος ἑκαταίδεκα παρ' ἑμοῦ τάλαντα μιάς
 ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει, καταδεδίκατο
 γάρ, καὶ ἐδέδετο οὐκ ἀποδιδούς, καὶ γὰρ
 ἐλεήσας ἔλυσάμην αὐτόν· ἐπεὶ δὴ πρώτην
 ἔλαχε τῇ Ἑρεχθίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεο-
 825 ρικὸν, καὶ γὰρ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον,
 οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με. Δη.
 Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γέ-
 νους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλη-
 μα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάσαι σε ὁ δῆμος
 830 ζυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέραι
 περιμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψή-
 φισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπεὶ δὴ Τί-
 μων ὁ Ἐχεκρατίδου, κολυττεύς, ἀνὴρ οὐ
 μότον καλὸς καὶ γαβὸς, ἀλλὰ καὶ σοφός,
 835 ὥς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα
 χρόνον διατελεῖ τὰ ἀριετα πράττων τῇ
 πόλει, νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρό-
 μον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιάς ἡμέρας, καὶ τελείῳ
 ἄρματι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ. Τίμ. Ἀλλ'
 840 οὐδὲ ἰθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.
 Δημ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοι-
 αῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον· καὶ
 ἡρίσκεισε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς
 Ἀχαρίεας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων
 845 δύο μοίρας. Τίμ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ
 ἔχειν ὄπλα, οὐδὲ προεγράφην ἐν ταῷ κατα-
 λόγῳ. Δη. Μίτριαι τὰ περὶ σπαντοῦ λέγεις·
 ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦν-
 τες· ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων, καὶ
 850 συμβουλευῶν, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ
 ὠφε-

ὠφέλῃσιν τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασιν
 δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ
 Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰ-
 δία, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι
 τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηναίων ἐν ἀκροπό- 855
 λει, κεραυτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκ-
 τῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ στεφανῶσαι
 αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτα, καὶ ἀνα-
 κηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διону-
 σίοις τραγωδοῖς καινοῖς· ἀχθῆναι γὰρ δι' 860
 αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια· εἶπε τὴν
 γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ,
 ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν· καὶ
 γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα
 πάντα ὅποσα ἂν ἐθέλοι· τοῦτ' ἐμὲ οὖν σοι 865
 τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβου-
 λέμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῶ-
 νόματι Τίμονα ἀνόμακα. Τίμ. Πῶς, ὦ
 Δημέα, ὅς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ
 ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. Ἀλλὰ γὰρ ὦ, ἢν διδῶ 870
 θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι· καὶ
 τὸ γεννηθῆσόμενον, ἄρρεν γὰρ ἔσται, Τί-
 μωνα ἔδῃ καλῶ. Τίμ. Οὐκ οἶδα εἰ γα-
 μήτεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ'
 ἑμοῦ πληγὴν λαμβάνων. Δημ. Οἶμοι. τί 875
 τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ
 τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύ-
 θερος, οὐδ' ἀστὸς ἂν; ἀλλὰ δῶσεις ἐν τά-
 χει τὴν δίκην, τὰ τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν
 ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. Τί. Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ 880
 πῆπρησται, ὦ μιαιρὲ, ἡ ἀκρόπολις· ὥστε

- δηλος εἰ συκοφαντῶν. Δημ. Ἀλλὰ καὶ
 πλουτεῖς, τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. Τίμ.
 885 Οὐ διώρυκται οὐδὲ οὗτος· ὥστε ἀπίθαιά
 σου καὶ ταῦτα. Δημ. Διορυχθήσεται μὲν
 ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔ-
 χεις. Τί. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε. Δη.
 Οἴμοι τὸ μετάρρενον. Τί. Μὴ κέκραχθι·
 890 κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην, ἐπεὶ καὶ γι-
 λοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαι-
 μονίων μοίρας κατακόψας ἄνοπλος, ἐν δὲ
 μιᾶν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρίψας· μάτηρ
 γὰρ ἂν εἶην νενικηκὼς Ὀλύμπια πύξ, καὶ
 895 πάλιν· ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ
 φιλόσοφος οὗτος ἐστίν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος·
 ἐκπετάσας γοῦν τὸν πῶγωνα, καὶ τὰς
 ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς
 αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνα-
 900 σεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην,
 Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίταν, οἷους ὁ Ζεῦξίς
 ἔγραφεν· οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ
 κόσμιος τὸ βᾶδισμα, καὶ σωφρονικὸς τῇ
 ἀναβολῇ, ἔωθεν μυρίᾳ ὅσα περὶ ἀρετῆς
 905 διεξιὼν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγο-
 ρῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ
 λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ
 ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ,
 τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα, καθάπερ
 910 τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναυτιώτατα ἐπιδεί-
 κνυται τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρ-
 πάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὴν
 πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γί-

νιον ἀνάπλεως , κυνηδὸν ἐμφορούμενος ,
 ἐπικεκυφῶς , καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν 915
 ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν , ἀκριβῶς τὰ
 τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχαν , ὥς μὴδὲ
 ὀλίγον τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι· μεμψί-
 μοιρος αἰεὶ , ὥς τὸν πλακοῦντα ὄλον , ἢ τὸν
 σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι , ὅτι περ λιχ- 920
 νείας καὶ ἀπληθείας ὄφελος· μέθυστος , καὶ
 πάροινος , οὐκ ἄχρις ὠδῆς καὶ ὀρχηστύας
 μόνον , ἀλλὰ καὶ λαιδορίας , καὶ ὀργῆς
 προσέτι , καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι·
 τότε δὲ μάλισα περὶ σωφροσύνης καὶ κοσ- 925
 μιότητος , καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀ-
 κράτου πονηρῶς ἔχων , καὶ ὑποτραυλίζων γε-
 λοῖος· εἴτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις· καὶ τὸ τε-
 λευταῖον , ἀράμενοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν
 ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέ- 930
 ραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων ,
 οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν
 ψεύσματος ἕνεκα , ἢ θρασύτητος , ἢ φιλαρ-
 γυρίας· ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα ,
 καὶ ἐπιτορκεῖ προχειρότατα , καὶ ἡ γοητεία 935
 προηγείται , καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρ-
 τεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφόν τι χεῖμα , καὶ παν-
 ταχόθεν ἀκριβές , καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰ-
 μῶζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς
 ὢν· τί τοῦτο ; παπαί , χρόνιος ἡμῖν Θρα- 940
 συκλῆς . Θρασυ . Οὐ κατὰ ταῦτά , ὦ Τί-
 μων , τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι· ὥσπερ
 οἱ τὸν πλοῦτόν σου τεθηπότες , ἀργυρίου
 καὶ χρυσοῦ καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλ-

- 945 πίδει συνδεδραμίσασαι, πολλὴν τὴν κολα-
 κείαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν τε
 ἀπλοῖκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν· οἶ-
 σθα γὰρ ὥς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκα-
 νόν, ὅψον δὲ ἥδιστον θύμεν, ἢ κάρδαμοι,
 ἢ, εἴποτε τρυφῶν, ὀλίγον τῶν ἀλῶν· ποτὶ
 950 δὲ ἢ ἐννεάκρουτος· ὁ δὲ τρίβων οὗτος, ἧς
 βούλει πορφυρίδος ἀμείνων· τὸ χρυσίον μὲν
 γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγια-
 λοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ· σοῦ δὲ αὐτοῦ
 955 χάριν ἐστάλην, ὥς μὴ διαφθεῖρη σε τὸ
 κάκισον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα
 ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλαῖς αἰτίαις ἀ-
 νηκέστων συμφορῶν γεγεννημένος· εἰ γὰρ
 μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατ-
 960 ταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀν-
 δρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦ-
 τον ὁρᾷν δυναμείω· μὴ μέντοι ἐς βάβας
 ᾧ ἡγαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμ-
 βάς, ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώγης, ἐμοῦ
 965 ὁρῶντος μένου· εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ
 δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκ-
 φόρησον αὐτόν ἐκ τῆς οἰκίας· καὶ μηδ'
 ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδούς ἅπασιν τοῖς
 δεομένοις· ᾧ μὲν, πέντε δραχμάς· ᾧ δέ,
 970 μνᾶν· ᾧ δὲ, τάλαντον· εἰδέ τις φιλόσο-
 φος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι
 δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χά-
 ριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἑταίρων
 τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πύραν
 975 ἐμπλήξω παρόνχοις, οὐδὲ ὅλους δύο με-
 δί-

δίκτους χαρούσαν αἰγινήτικούς· ὀλιγαρχῇ
 δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφούντα
 καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν. Τίμ.
 Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ 980
 γοῦν τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κε-
 φαλήν· ἐμπλήτω κοιδύλῳ, ἐπιμετρίσας
 τῇ δίκηλλῃ. Θρασ. ὦ δημοκρατία, καὶ
 νόμοι, παϊόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν
 ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. Τί. Τί ἀγανακτεῖς,
 ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μῶν παρακέκρουσμάι 985
 σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ
 μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ
 ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Γνί-
 φων, καὶ ὅλως, τὸ σύνταγμα τῶν οἰμαξο- 990
 μένων· ὥττε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύ-
 τη ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκηλλαν ὀλίγον ἀ-
 παύσας πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι
 πλείστοις λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλα-
 ζῶ πόρρωθεν αὐτούς; Βλεψ. Μὴ βάλλει,
 ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ. Τί. Ἄλλ' οὐκ ἀ- 995
 ναιματί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμά-
 των.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

1

LUCIANI

DIALOGI

MORTUORUM.

Dialogus 1.

*Cræsi , Plutonis , Menippi , Mida ,
Sardanapali.*

CROE. **N**on ferimus , o Pluto , Menippum hunc canem , adhabitantem nobis . Quapropter aut illum alio loco colloca , aut nos hinc alio commigrabimus . PLUT. Ecquid ille mali vobis facit , vobiscum pariter mortuus cùm sit ? CROE. Cum nos ploramus & ingemiscimus , illorum reminiscentes , quæ apud superos (habuimus) ; Midas quidem hic auri , Sardanapalus autem multæ voluptatis , ego verò thesaurorum , irridet , & conviciis incessit , mancipia & purgamenta nos vocitans . Interdum autem & cantans , conturbat ploratus nostros , & prorsus molestus est . PLU. Quid ista dicunt , Menippe ? MEN. Vera , Pluto . Odi enim ipsos ,
A ignavi

ignavi ac perditī adeo cum sint : quibus non satis fuit vixisse malē , sed etiam mortui adhuc meminerunt & desiderio ducuntur rerum humanarum. Gaudeo igitur , cum ipsos contsisto. PLU. Atqui non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiamne tu deliras , Pluto , qui gemitus istorum tuo quoque calculo comprobas ? PLUT. Haud *quaquam* , verūm nolim vos dissidere . MEN. At verò , ô pessimi Lydorum , Phrygum , & Assyriorum , sic existimate , quod nunquam desiturus sim . Nam quocunque abieritis , sequar ægrè faciens , occinens & irridens vobis. CR. Annon hæc sunt contumelia ? MEN. Non , sed illa contumelia erant , quæ vos faciebatis , adorari cupientes , liberis hominibus insultantes , & mortis omnino non memores . Proinde plorate nunc , omnibus illis despoliati . CROES. Multis certè , ô Dii , & magnis possessionibus ! MI. Quanto equidem ipse auro ! SAR. Quanto verò ego luxu ! MEN. Euge , ita facite , lugete vos quidem , ego verò tritum illum , *Nosce te ipsum* , identidem connectens vobis occinam , id enim hujusmodi gemitibus accinere convenit.

Dialogus 2.

Mercurii & Charontis.

MER. **S**upputemus, Portitor, si videtur;
Squantam mihi debeas jam, ne de-
nuo litigemus de istis. CHA. Supputemus,
Mercuri, nam de istis definire melius est,
& minus molestum. MER. Anchoram man-
danti tibi attuli quinque drachmarum.
CHA. Magno dicis. MER. At, per Pluto-
nem, quinque emi illam, & lorum, quo
remum alligares, obolis duobus. CHA.
Pone quinque drachmas & obolos duos.
MER. Et acum ad (resarciendum) velum:
quinque obolos ego exsolvi. CHA. Etiam
hos appone. MER. Et ceram ad oblinen-
das navigii rimas, & clavos, præterea fu-
niculum, unde Hyperam fecisti: omnia
hæc duabus drachmis. CHA. Bene vero:
hæc vili emisti. MER. Hæc sunt, nisi
quid aliud me latuerit inter computandum.
Quando autem hæc redditurum te promit-
tis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, fieri
non potest. Si verò pestis aliqua; aut bel-
lum multos demiserit, licebit tum lucriface-
re aliquid, mala fraude supputantem in tur-
ba (mortuorum) portoria. MER. Proinde ego
nunc sedebo, pessima quæque ut eveniant

precatus , ut inde fructum capiam . CHA. Fieri aliter non potest , Mercuri . Nam pauci nunc , uti vides , ad nos descendunt : pax enim est . MER. Satiùs est ità esse , etiamsi nobis prorogetur a te debiti istius solutio . Verùm enim verò prisci illi , Charon , nosti quales advenerint , fortes omnes & sanguine pleni & faucii plerique . Nunc autem aut veneno aliquis à filio interfectus , aut ab uxore , aut ex luxuria tumefacto ventre & cruribus (adveniunt .) Pallidi enim omnes , & ignavi , neque similes illis . Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causâ veniunt , factis , ut videtur , sibi mutuò insidiis . CHA. Omnino enim expetendæ sunt illæ . MER. Proinde neque ego videar committere aliquid , si acerbe abs te exigam ea quæ mihi debes .

Dialogus 3.

Plutonis & Mercurii.

PLU. **S**Enémne nôsti , illum annis gravem dico , divitem Eucratem , cui liberi quidem non sunt , hæreditatem autem venantes quinquagesies mille ? MER. Recte : Sicyonium illum dicis . Sed quidrum ? PLUT. Vivere illum quidem , Mercuri ,

curi, sine ultra eos nonaginta annos, quos vixit, aliis totidem accumulatis, si modo fieri possit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros detrahe huc ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videatur. PLUT. Haudquaquam, imo iustissimum: Quid enim illi (mali ab eo) perpeffi optant illum mori, nisi quia pecuniam illius captant, nullâ propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: Ac quæ, ægrotante illo, apud se consultant, omnibus manifesta: & tamen sacrificaturos sese promittunt, si melius se habeat: & in universum varia quædam (& versuta) adulatio illorum hominum est. Propterea ipse quidem immortalis sit, illi autem ante ipsum abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Ille etiam sæpe admodum scitè lætat illos, & spe pascit inani, & in summâ, semper morituro similis multo validior est quàm quisquam juvenis. Illi autem hæreditate inter se divisâ fruuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLUT. Proinde ipse, exutâ senectute, quemadmodum Iolaus ille, repubescat. Illi autem ab ipsâ spe mediâ, somnias divitias relinquentes, jam mali malè mortui huc veniant. MER. Ne cures, Pluto; illos enim ordine

singulatim tibi accersam : septem autem, opinor, sunt. PLUT. Deducas licet. Ille autem præmittat singulos ex sene iterum adolescens factus.

Dialogus 4.

Zenophanta & Callidemida.

ZENO. **A**T tu Callidemides, quo pacto interiisti ? Nam ipse quidem cum Dinia parasitus essem, quod immodicâ ingurgitatione prætocatus fuerim nosti : aderas enim morienti. CALL. Aderam, Zenophantes. Mihi vero inopinatum quiddam accidit. Nosti enim & tu Præodorum illum senem. ZENOPH. Orbem illum ac divitem, apud quem te assiduè versari conspiciebam ? CAL. Illum semper colebam, id mihi pollicitus fore, ut meo commodo quamprimum moreretur. Verùm cum ea res in longum proferretur, & ultrà Tithoni annos senex viveret, compendariam quandam excogitavi ad hæreditatem viam. Si quidem empto veneno pocillatori persusseram, ut simul atque Præodorus potum posceret, (bibit autem abunde) meracius in calicem infunderet, haberetque in promptu, & porrigeret illi. Quod si fecisset, jurejurando confirmabam, me illum manumis-

surum.

surum. ZEN. Quid igitur accidit ? nam admirabile quiddam narraturus mihi videris. CAL. Ubi igitur loti venissemus, duo jam puer cum pocula parata haberet, alterum Ptoeodoro, quod venenum continebat, alterum mihi, nescio quomodo deceptus, mihi venenum, Ptoeodoro porrexit poculum non venenatum. Mox ille quidem bibit, at ego proxinus humi porrectus jacebam, suppositivus videlicet illius loco mortuus. Quid ita hoc rides, Zenophanta ? Atqui non convenit virum sodalem irridere. ZEN. Lepida sane, Callidemide, passus es : senex vero quid ad ista ? CAL. Primum quidem repentino casu paulum turbatus est : Deinde cum intellexit, opinor, quid factum fuerit, risit & ipse ad ea, quæ pocillator patraverat. ZEN. Verum non oportuit ad compendium illud divertere, siquidem venisset tibi populari viâ tutius, etiamsi paulò seriùs.

Dialogus 5.

Simyli & Polystratis.

SIM. **V**enisti tandem & tu, Polystrate, ad nos, postquam annos opinor non multo pauciores centum vixisti. POL. Octo plus quam nonaginta, ô Simyle. SIM. Quomodo vero illos post me vixisti triginta.

annos ? ego enim , cum tu ferme septuaginta natus esses , vita deceffi. POL. Quam suavissime , etsi tibi mirum illud videbitur. SIM. Mirum sane , si senex , & inbecillis , & orbus insuper prole , delectari rebus humanis potueris . POL. Primum quidem omnia potui : præterea quoque pueri mihi florentes erant multi , & mulieres mollissimæ , & unguenta , vinumque flagrans , & mensæ super Siculas (apparatæ). SIM. Nova sunt isthæc : ego etenim te valde parcum credidi. POL. Sed adfluebant mihi , ó bone , ab aliis hæc bona : & mane quidem confestim ad fores ventitabant permulti ; postea vero omnimoda mihi dona adferebantur ex toto terrarum orbe præstantissima . SIM. Regnastine , ó Polystrate , post me ? POL. Non equidem : verum amatores habebam innumeros . SIM. Rideo : amatores tunc , ea cum esses ætate , dentesque quatuor haberes ? POL. Per Jovem optimos omnino civium : & quidem me senem , atque calvum , uti vides , lippientemque insuper , & mucò nares oppletum perlibenter colebant ; & beatus erat , si quem eorum tantummodo adspicerem . SIM. Num & tu aliquam , ut Phao , Venerem è Chio transvexisti , quæ postea tibi optanti dederit juvenem esse , & formosum de novo , atque amore dignum ? POL. Non : sed talis quum essem , perquam adamabar . SIM. Ænigmata loqueris. POL.

Atqui

Atqui manifestus est hic amor, tam frequens cum sit erga prole carentes, & opulentos senes. SIM. Nunc intelligo tuam pulchritudinem, ô admirande, quod ab aurea Venere fuerit. POL. At profecto, Simyle, non pauca ab amatoribus commoda percepi, tantum non adoratus ab illis: etenim superbe me gessi sæpe, & exclusi eorum quosdam aliquando; hi vero certabant, ac se invicem superare conabantur mei studio. SIM. Tandem vero quod cepisti consilium de tuis opibus? POL. Palam quidem unumquemque eorum hæredem me relicturum dicebam: quisque vero credebat, eoque se magis ad assentionem componebat: aliud autem verum testamentum reliqui, plorare cunctos jubens. SIM. Quem vero postremum illud testamentum hæredem habuit? numne aliquem genere conjunctam? POL. Non per Jovem, sed novitium quendam ex adolescentulis istis formosis Phrygem. SIM. Quot annos natum Polystrate? POL. Circiter viginti. SIM. Jam nunc intelligo, quænam tibi ille fuerit gratificatus. POL. Quin vel sic multum istis dignior hæreditare, etsi barbarus esset, & nequam, quem jam & ipsi optimates observant: ille itaque hæres meus fuit: & nunc inter patricios numeratur, mentumque subrasus & barbæ loquens Codro nobilior, Nireo formosior, & Ulyxe:

prudenter esse dicitur. SIM. Id mihi cur non est : quin etiam Græciæ sit Imperator ; dummodo isti hæreditatibus non possint.

Dialoꝝus 6.

Cratetis & Diogenis.

CRAT. **M**Œrichum illum divitem noverasne , ô Diogenes , illum admodum opulentum , Corintho natum , cui tot erant naves onerariæ , cujus consobrinus Aristæas , & ipse dives ? Homericum illud in ore solebat habere : *Aut me confice tu , aut ego te*. DIOG. Cujus rei gratiã sese colebant invicem , Crates ? CRAT. Hæreditatis causã uterque , cum essent æquales . Jamque testamenta publicaverant utrique , in quibus Mœrichus , si prior moreretur , Aristæam omnium rerum suarum dominum relinquebat : Mœrichum autem Aristæas , siquidem ipse prior è vita decederet . Illa quidem erant (in tabulis) scripta , hi vero sese invicem colebant , & adulatione (alter alterum) superare contendebat . Porro divini , sive futurum ex astris conjectarent , sive ut Chaldæi ex somniis , quin & Pythius ipse nunc Aristææ , nunc Mœricho victoriam præbebat , & modò

ad

ad hanc , modò ad illum trutina vergebat. DIOG. Quis igitur rerum finis fuit , ô Crates ? nam audire est operæ pretium . CRA. Eodem die mortui sunt ambo : hæreditates autem ad Eunomium ac Thrasyclem devenerunt , quorum utrique cognati illis erant : nec unquam prælegissent hæc ita futura . Etenim cum Sicyone Cirrhans navigarent , medio in cursu , obliquum nacti lapigem , eversa navi perierunt , DIOG. Benè fecerunt : at nos cum in vita essemus , nihil ejusmodi alter de altero cogitabamus . Neque ego unquam optabam Antisthenem mori , quo nimirum baculus illius (erat autem illi firmus ex oleastro factus) ad me veniret hæredem : neque tu Crates , opinor , desiderabas , ut , me mortuo , hæreditatem adires opum mearum , doli ac peræ , quæ choenices duo lupinorum habebat . CRA. Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus , etiam ne tibi quidem , Diogenes : quorum enim oportebat (me hæredem esse) , quæque tu ab Antisthene , ego à te tanquam jure hæreditatis accepi , ea nimirum multò sunt majora , multoque splendidiora quàm Persarum imperium . DIOG. Quænam sunt ista quæ dicis ? CRAT. Sapientiam inquam , frugalitatem , veracitatem , loquendi audaciam , vivendi libertatem . DIOG. Per Jovem memini me in istiusmodi divitiarum

hæreditatem Antistheni successisse, tibi que eas longè etiam majores reliquisse. CRAT. Verùm istiusmodi opes aspernabantur, neque quisquam nos coluit, hæredem se futurum sperans, sed ad aurum omnes intendebant oculos. DIOG. Nec injuria; neque enim habebant quò facultates ejusmodi à nobis traditas acciperent, quippe qui deliciis perfluerent tanquam putria marsupia; ita ut si quando quis in illos infunderet vel sapientiam, vel dicendi libertatem, vel veritatem, elaberetur illicò & efflueret, cum fundus continere non valeret: cujusmodi quiddam & Danaï Virginibus ajunt accidere, dum in dolium pertusum haustam aquam important: at iidem aurum dentibus & unguibus, omni que opere servabant. CRAT. Proinde nos hîc quoque nostras possidebimus opes: illi vero huc venient, obolum duntaxat secum ferentes, illumque tantum ad portitorem usque.

Dialogus 7.

Menippi & Mercurii.

MEN. **U**Binam formosuli sunt & formosæ, Mercuri? duc me (his) cum novus hic advena sim. MERC. Non quidem vacat, ô Menippe: attamen eo respice ad dextram, ubi Hyacinthus est, & Narcissus, Nireus, Achilles, Tyro, Helena, Leda, omnesque adeo veteres formæ. MEN. Ossa tantum video, & calvarias carnibus nudatas, confimiles plerasque. MER. Etenim ista sunt, quæ omnes poëtæ admirantur ossa, quæ tu videris contemnere. MEN. Quæso, Helenam mihi monstrato: nam equidem non dignoverim. MERC. Isthæc calvaria Helena est. MEN. Itane vero mille naves propter hanc impletæ sunt ex universa Græcia, totque ceciderunt Græci ac Barbari, & tot urbes eversæ sunt? MERC. At non vidisti, Menippe, vivam hanc mulierem; dixisses enim & tu, vitio non verti posse talis mulieris causa per multum tempus molestias & pericula pari: siquidem & flores aridos si quis videat, qui deposuerint colorem, informes nimirum ipsi videbuntur: cum vero florent, coloremque habent, pulcherrimi sunt. MEN. Proinde equidem illud, Mercuri, demiror, non animadvertisse

tisse Achivos , quod de re tam exigui temporis & facile deflorente laborarent. MERC. Non ocium est mihi , Menippe , recum-philosophari : quapropter delecto loco, ubicunque velis , prosterne temet ac recumbe : ego vero alios etiam mortuos jam deducam.

Dialogus 8.

Menippi & Cerberi.

MEN. **H**Eus Cerbere , tecum enim mihi cognatio quædam intercedit , eum & ipse sim canis , dic mihi per Scygem qualis esset Socrates, cum descenderet ad vos? Verisimile est autem te , Deus cum sis , non latrare modò , verum etiam humano more loqui, si quando velis. CER. Cum procul adhuc abesset, Menippe , omnino visus est irro-rotto (atque imperterrito) accedere vultu; nec magnopere mortem formidare , tanquam hoc ipsum vellet iis , qui procul à specûs ingressu stabant , ostendere : postquam vero se demisit in hiatum , viditque caliginem hanc, simulque ego cunctantem illum mordens aconito pede correptum detraxi ; sicuti infantes ejulabat , suosque deplorabat liberos ; nihilque non faciebat in omnem speciem sese convertens. MEN. Num.

Num igitur homo ille erat sophista, neque vere rem despexit? CER. Non: sed ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, ac si non invitus id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectantes mirarentur. Equidem illud profecto de viris istiusmodi verè possem dicere, ad fauces usque specus intrepidi sunt ac fortes, porro intus cum sunt, argumentum (adest) accuratum (formidinis eorum & trepidantis animi). MEN. Ceterum ego quonam animo tibi visus sum descendisse? CER. Unus mortaliū, Menippe, descendisti, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes: propterea quod neutiquam coacti, nec demum intrastis, verum spontanei, ridentes, atque omnibus plorare nunciantes.

Dialogus 9.

Charontis, Menippi & Mercurii.

CHA. SOLVE naulum, execrande. MEN. VOCIFERARE, si quidem istuc tibi volupe est, Charon. CHA. SOLVE, inquam, quod pro traiectione debes. MEN. HAUDQUAM accipias ab eo, qui non habet. CHA. AN est quispiam, qui ne obolum quidem habeat?

beat ? MEN. Sitne alius quispiam præterea ,
equidem ignoro, ipse certè non habeo. CHA.
Atqui fauces tibi comprimam , per Ditem ,
scelestè, ni solvas. MEN. At ego illiso baculo
tibi comminuam caput. CHA. Gratis igitur
navigaveris tantam navigationem ? MEN.
Mercurius meo nomine tibi persolvat , qui
me tibi tradidit. MER. Bellè mecum agatur,
per Jovem, si quidem futurum est, ut etiam
defunctorum nomine persolvam. CHAR.
Haud omittam te. MEN. Hujus igitur causà
subducta navi commorare : quanquam quod
non habeo quàm auferas ? CHA. At verò
tu nesciebas, quod tibi fuerit apportandum ?
MEN. Sciebam quidem, verùm non habe-
bam. Quid igitur ? ideòne mihi non erat
moriendum ? CHA. Solus ergo gloriaberis
te gratis fuisse transvectum ? MEN. Haud
gratis , ô præclare , siquidem & sentinam
exhausi , & remum arripui , & vectorum
omnium unus non ejulavi. CHA. Ista nihil
ad naulum : obolum te solvere oportet ; ne-
que enim fas est secus fieri. MEN. Proinde
tu me rursus in vitam reduc. CHA. Bellè
dicis, nimirum ut verbera etiam ab Æaco in-
super accipiam. MEN. Ergò molestus ne sis.
CHA. Ostende quid habeas in pera. MEN.
Lupina ; si velis, & Hecataë cœnam. CHA.
Unde nobis hunc canem adduxisti , Mer-
curi ? tum qualia garriebat inter navigan-
dum, vectores omnes irridens , ac dicturiis
in-

incessans, & solus cantillans, illis plorantibus? MER. Ignoras, Charon, quem virum transvexeris? prorsus liberum, cuique nihil omninò curæ sit. Hic est Menippus. CHA. Quod si te prehendero aliquando? MER. Si prehenderis? ô præclare, bis quidem capere non possis.

Dialogus 10.

Plutonis, Protefilai & Proserpina.

PROTES. **O** Domine, & Rex, nosterque Jupiter, tuque ô Cereris filia, ne neglectui habeatis preces amatorias. PL. Tu vero quam rem pctis à nobis, aut quis tandem es. PROTES. Sum equidem Protefilaus, Iphicli filius, Phylacensis, commilito Achivorum, quique primus occubui eorum, qui sub Illo militarunt: precor vero, ut dimissus ad parvum tempus reviviscam iterum. PL. Illum quidem amorem, ô Protefilæ, omnes mortui amant; attamen nullus eorum votis potitur. PROT. At non vitæ causa, Pluto, sed uxoris, quam nuper ductam in ipso adhuc thalamo reliqui, cum enavigarem: ceterum infelix ego in ipso è navibus egressu occisus sum ab Hectore; verum amor uxoris non mediocriter me angit, ô Domine, & vellem
vel

vel exiguo temporis spatio ab ea visus iterum descendere. PL. Nonne bibisti, Protefilæ, Lethes aquam? PROTES. Omnino vero, Domine: sed hæc res majoris erat ponderis & efficaciz. PL. Quin potius expecta, adveniet enim illa aliquando: nihil te redire opus erit. PROTES. Sed non fero moram, ô Pluto: amore captus enim & ipse jam fuisti, novistique cujusmodi sit amare. PLUT. Ecquid te juvaret per unum diem in vitam redire, paulo post eadem lachrymaturum. PROTES. Opinor me persuasurum etiam illi, ut sequatur ad vos; adeo ut unius loco duos mortuos accepturus sis paulo postea. PL. Non fas est illa fieri; nec facta sunt unquam. PROT. In memoriam tibi revocabo, Pluto: Orpheo enim propter hanc eandem causam Eurydicen tradidistis, meamque affinem Alcestim dimisistis Herculi gratificati. PL. Vellesne sic calvaria nuda, & informis pulchræ illi sponsæ tuæ apparere? quomodo vero illa adspiciet te, cum ne agnoscere quidem poterit? perterrefcet enim certo scio, & fugiet te, frustra que tantam viam redieris. PROSERP. Quin vero, marite, & huic rei medere, Mercuriumque jube, cum in luce jam Protefilaus fuerit, ut ipsum contingat virga, & juvenem extemplo formosum efficiat, qualis erat è thalamo. PL. Cum Proserpinæ sic sane videatur,

re-

reducens ipsum iterum redde sponsum : tu vero memento unum (te tantum) accepisse diem.

Dialogus II.

Cnemonis & Damippi.

CNE. **H**Oc illud est quod vulgò dici consuevit , *Hinnulus leonem*.

DAM. Quid stomacharis , Cnemon ? CNE.

Quid stomacher rogas ? Hæredem invitus reliqui , miser astu delusus , iis , quos maxime mea cupiebam habere , præteritis.

DAM. Sed istud quinam evenit ? CNE. Her-

molaum illum , valde divitem , liberis orbem colebam mortis spe , neque ille gravatim officium meum admittebat. Interim

illud mihi scitum visum est , ut testamentum publicè proferrem , in quo illi mea

omnia reliqui , nimirum ut & ille (me) emularetur , eademque faceret. DAM. Ac

quid tandem ille ? CNE. Quid ille suo in testamento scripserit , id quidem ignoro.

Ceterum ego repente atque insperatò vita decessi , recti ruinâ oppressus. Et nunc

Hermolaus mea possidet , lupi cuiuspiam in morem ipso hamo cum elca pariter avulso. DAM. Non tantummodo , sed &

te piscatore. Itaque dolum adversus te

ipsum

ipsum composuisti. CNE. Ità videtur ,
ideoque lugeo .

Dialogus 12.

Diogenis & Mausoli.

DIO. **O**He tu Car , qua re tantum spi-
ras , teque dignum censes qui
nobis omnibus anteponare ? MAU. Et pro-
pter regnum quidem , ô Sinopenfis : quip-
pe qui Cariz imperaverim universæ , præ-
terea Lydiæ quoque gentibus aliquot , &
insulas nonnullas subegerim , Miletum us-
que pervenerim , plerisque Ioniz partibus
subactis , ad hæc formosus eram ac pro-
cerus , ac bello fortis : maxime vero quod
in Halicarnasso monumentum habeam im-
positum singulari magnitudine , quantum
videlicet defunctorum alius nemo possi-
det , neque pari etiam pulchritudine con-
ditum , viris scilicet atque equis pulcher-
rimo è saxo ad vivam formam absolutissi-
mo artificio expressis , adeò ut vel fanum
aliquod simile haud facilè quis inveniat .
Num injuriâ tibi videor has ob res ma-
gnum spirare ? DIOG. Num ob impe-
rium ais , ob formam , atque ob sepulchri
molem ? MAU. Per Jovem , ob hæc ipsa .
DIOG. Atqui , ô formose Mausole , neque
vires

vires jam illæ, neque forma tibi jam adest : si itaque quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere possim, quamobrem tua calvaria meæ sit anteferenda : siquidem utraque pariter & calva, & nuda, utrique dentes pariter ostendimus, & oculis orbatī sumus, & nares habemus simas. Ceterū sepulchrum ac saxa illa pretiosa Halicarnassensibus forsitan jactare licebit, & hospitibus gloriæ causā ostentare, quod magnificam quandam structuram apud se habeant : verū quem tu ex istis fructum capias, vir optime, nequaquam video, nisi forsitan illud dixeris, quod plus oneris atque nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus. MAU. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planeque pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIO. Imò haud pares, inquam, vir præstantissime : nam Mausolus discruciabitur, quoties earum rerum in mentem veniet, in quibus se felicem putabat ; Diogenes autem eum ridebit. Atque ille quidem suum illud monumentum, quod est Halicarnassi, dicet ab uxore Artemisia atque sorore constructum ; contrā Diogenes ne id quidem suo de corpore novit, num quod habeat sepulchrum. Neque enim illi res ea curæ erat : verū apud viros excellentissimos sui memoriam famamque reliquit, ut qui vitam vixerit viro dignam,

tuo

tuo monumento , Car abjectissime , celsiorem , ac firmiore in loco substructam .

Dialogus 13.

Ajaxis & Agamemnonis.

AGA. **S**I tu furore correptus , ô Ajax , te ipsum inrerfecisti , nosque omnes membratim concidere putâsti , quid Ulyssem accusas ? Ac paulò antè neque aspicere ipsum voluisti , cùm venisset huc vatem consulurus , neque alloqui dignatus es virum commilitonem ac socium ; sed superbè admodum ac grandi incedens gressu præteristi. AJAX. Merito , Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus auctor exitit , ut qui solus mecum de armis judicio contenderit. AGA. Volebasne vero sine adversario esse , & sine pulvere omnes superare ? AJAX. Quidni ? in tali utique causa . Nam armatura ea cognationis quodam jure ad me pertinebat , cum fratris mei patruellis certè fuerit . Deinde vos ceteri , qui multò quàm ille præstantiores eratis , detrectastis certamen , & concessistis mihi certaminis præmia . Iste autem Laertæ filius , quem ego sæpe in summo periculo servavi , cùm jam à Trojanis pro-

prope concideretur , melior me esse voluit , ac dignior qui armis illis potiretur .
AGA. Accusa igitur , ô generose , Thetim , quæ , cum tibi debuisset armorum hæreditatem , utpote cognato , tradere , in medium allata posuit ea . AJA. Haudquaquam , sed Ulyssem , ut qui solus sese mihi opposuerit . AGA. Ignoscendum , ô Ajax , est , si homo cum esset , appetivit gloriam , rem dulcissimam , cujus gratiâ etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet , præcipuè quando & vicit re , idque Trojanis ipsis iudicibus . AJA. Novi ego quæ me damnarit , sed fas non est de Diis aliquid dicere . Ulyssem igitur non possum non odisse , Agamemnon , etsi ipsa Minerva hoc nolit .

Dialogus 14.

Antilochi & Achillis.

ANTI. **Q**ualia tibi nuper , Achilles , ad Ulyxem sunt dicta de morte , quam non generosa , & ambobus tuis præceptoribus , Chirone & Phœnice , indigna ? Etenim audiebam cum diceres , te malle rusticam vitam agentem , inopi cuiquam , cui victus non suppeteret malus , operam locare , quàm omnibus de-

fun-

functis imperare. Hæc certè ignavi hominis verba Phrygem quempiam meticulosum, atque plus quam decet vitæ cupidum dicere forsitan decuisset; sed Pelei filium & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum tam humilia de se cogitare, pudendum valde, & omnibus in vitâ præclare ab ipso gestis planè contrarium. Nam cum sine gloria in Phthiotide ad longam usque senectam regnare tibi licuisset, lubens tamen mortem gloriosam prætulisti. ACHIL. At, ô Nestoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hîc sunt, & utrum esset præstantius nesciebam; itaque misellam illam gloriolam vitæ anteponere. Atqui jam tandem intelligo quod inutilis illa sit, etsi sint apud superos qui quàm maximè res præclare gestas carmine celebrent: apud mortuos autem æqualis est omnium honor. Et neque forma illa, Antiloche, neque vires adsunt; sed jacemus omnes sub eadem caligine similes, & alii ab aliis nihil discrepantes. Nec me Trojanorum manes metuunt, nec Græcorum venerantur, sed exquisita est juris æquabilitas, similisque alter alteri defunctus, sive ignavus, sive strenuus fuerit. Hæc sunt quæ me angunt, & doleo, quod non potius vivam, & operam locem. ANTIL. Quid agat quispiam? naturæ namque visum est, ut omnes omninò moriantur. Itaque par est

est te legi obtemperare , nec statuta ægre ferre. Prætereà videsne quot è sociis circà te simus ? paulò post & Ulysses adveniet. Affert autem solatium societas hujus rei , & quod non solus ea patiaris . En tibi Herculem , Meleagrum , & alios admirandos viros , qui quidem (ut puto) haudquaquam vellent redire , si quis eos ad inopes & victus indigos mittat , ut illis pro mercede serviant. ACHIL. Sociorum hæc quidem admonitio est : verùm haud scio quo pacto eorum , quæ in vita aguntur , memoria me excruciat. Arbitror autem & vestrùm unumquemque ità affici . Si verò non palàm confiteamini , hoc nequiores estis , quod tacitè hujusmodi toleratis. ANT. Non equidem , Achilles , sed longè tibi præstamus : quippe quod intelligimus quam sit inutile de iis rebus verba facere . Silere enim & æquo animo sustinere omnia , concessum est nobis , nè eadem optantes , tecum nos ipsos risui exponamus .

Dialogus 15.

Terpsion & Pluto.

TERP. **N**Um illud , ô Pluto , justum ,
me quidem obiisse triginta an-
B nos

nos natum, illum autem super annos nonaginta senem Thucritum vivere hætenus?

PL. Iustissimum sane, Terpsion, siquidem hic vivat, neminem optans amicorum vita defungi: tu vero per omne tempus insidiatus es ipsi expectans hæreditatem.

TERP. Nonne vero decebat senem, & qui non amplius uti divitiis posset ad voluptatem, abire vita locum cedentem juvenibus?

PL. Nova (certe & inaudita) ô Terpsion, sancis, ut ille, qui non amplius divitiis uti possit ad voluptatem, moriatur: illud autem aliter fatum & natura constituit.

TERPS. Quin igitur ipsam accuso (crimine tam perversæ) institutionis: oportebat enim hanc rem ordine quodammodo fieri, ut senior prius, & post eum, qui & ætate ipsi proximus esset (diem obiret supremum), nullatenus autem præpostere geri, neque in vivis manere senio confectum, qui dentes adhuc tres reliquos habeat, vix videat, servulis tribus curvato corpore-innitatur, & muco quidem nares, concretis autem sordibus oculos habeat plenos, nihil amplius suave sciat, animatum quoddam sit sepulchrum, & à juvenibus derideatur, emori vero formosissimos & fortissimos adolescentes: retrorsum enim (ad fontes) flumina (refluunt) ea ratione: aut saltem scire par erat, quando decessurus esset senum singulus, ut non frustra

frustra quosdam colerent : nunc autem, quod proverbio dicitur, currus bovem sæpius effert. PL. Illa quidem, Terpsion, multo prudentius fiunt, quam tibi videatur : & vos sane quid causæ est, quod alienis (opibus) inhietis, & senibus sine prole (vosmet) applicetis, illos (oculis) ferentes ? quapropter risum debetis, ab illis quum sepelimini : eaque res multis gratissima est : sicuti enim illos mori optatis, ita omnibus est suave antea vos vita decedere : novam enim hanc artem excogitatis, quod anus & senes ametis, præsertim si prole careant, qui enim liberos habent, à vobis non coluntur : quanquam eorum jam multi, quos non amatis, animadversa amoris vestri astutia, etsi filios habeant, odisse se illos fingunt, ut & ipsi amatores habeant : postmodum in testamentis exclusi sunt, qui olim dona ferebant : filius autem & natura, ut æquum est, potiuntur omnibus : illi vero infrendunt dentibus, dolore ardentes. TERPS. Vera quidem illa dicis : mearum enim (opum) Thucritus quanta devoravit, semper cum mori videretur, & cum intrarem, suspirans, & profundum quid, tanquam ex ovo pullus imperfectus, subcrocitans ; quapropter ego jam mox illum existimans inscensurum in sandapilam, & multa misi, ne superarent me rivalet mei majoribus donis,

plurimumque præ curis insomnis jacebam, singula connumerans & disponens: hæc autem ipsa, insomniam (dico) & curas, moriendi mihi causa extiterunt: hic vero, cum tantam mihi escam deglutiisset, adstitit, cum sepelirer, pridie, insuper irridens. PL. Fuge, ô Thucrite, vivas diutissime, dives simul & tales deridens; neque prius tu moriari, quam præmiseris omnes adulatores. TERP. Illud sane quam, ô Pluto, mihi suavissimum erit, si & Chariades prius moriatur quam Thucritus. PLUT. Bono sis animo, Terpsion, siquidem & Phidon, & Melantus, & omnes ante ipsum vita decedent iisdem (confecti) curis. TERPS. Probo ista: vivas diutissime, Thucrite.

Dialogus 16.

Menippus & Tantalus.

MEN. **Q**uid ploras, Tantale, aut quid te ipsum desles, ad stagnum consistens? TANT. Quod jam, ô Menippe, pereo siti. MEN. Tantumne piger es, ut non declinato corpore bibas, vel etiam per Jovem haurias cava manu? TANT. Nihil prodest, si prono capite aquam adpetam: fugit enim aqua, cum me senserit adventantem: quod si aliquando & hau-

hauriam , atque adferam ori , fieri non potest ut irrigem summa labia , perque digitos diffuens nescio quo pacto iterum destituit aridam manum meam . MEN. Prodigiosum quid pateris , Tantale : at enim dic mihi , quid opus est , ut bibas ? corpus enim non habes : nam illud utique in Lydia alicubi sepultum est , quod & esurire & sitire poterat : tu vero (nunc) umbra quomodo adhuc aut sitias aut bibas ? TAN. Illud ipsum est poena mea , ut sitiat umbra , ac si corpus esset . MEN. Sed huic quidem rei sic fidem habebimus , quandoquidem dicis siti te puniri : quid igitur tibi metuendum erit ? num times , ne penuria potus moriaris ? non alium equidem video post hunc Orcum , aut mortem , (per quam) hinc (deveniamus) in alium Orcum . TAN. Recte quidem dicis : sed illud est caput condemnationis , desiderare bibere , cum non indigeam . MEN. Deliras , ô Tantale , & tanquam verè potu indigere videris , (cum potius) mero helleboro per Jovem (opus habes) cui contrarium omnino atque iis , quos rabidi canes momorderunt , contingit , ut non aquam , sed sitim pertimescas . TAN. Neque vero veratrum , Menippe , renue- rim bibere : detur mihi modo . MEN. Bono sis animo , Tantale ; nam neque tu , nec alius mortuorum bibet , siquidem sit impossibile : non enim omnes , uti tu ,

condemnati sitiunt , aqua ipsos non expectante .

Dialogus 17.

Minos & Sostratus.

MIN. **H**ic quidem prædo Sostratus, in Pyriphlegethontem immitatur : hic autem sacrilegus à Chimæra discerpatur : tyrannus verò iste, Mercuri, juxta Tityum extensus, hepar & ipse vulturibus præbeat arrodendum. At vos boni in Elysium campum celeriter abite, & beatorum insulas habitate pro iis, quæ justè in vita fecistis. SOST. Audi, ô Minos, num tibi justa dicere videar. MIN. An ego denuo nunc audiam ? annon convictus es, Sostrate, quòd & malus fueris, & tam multos occideris ? SOST. Convictus quidem sum : sed vide an justo afficiar supplicio. MIN. Ita sanè : siquidem justum est meritam cuique mercedem rependere. SOST. Attamen responde mihi Minos : breve enim quiddam interrogabo te. MIN. Dic, dummodo non prolixè : ut & alios jam judicare possimus. SOST. Quæcunque in vita egi, utrum volens feci, an verò à Parca mihi agglomerata sunt ? MIN. A Parca scilicet. SOS. Proinde & boni omnes, & nos qui mali
vi-

videmur, annon hæc agimus dum illi obsecundamus? MIN. Ita profectò Clothoni illi obsequentes, quæ unicuique, cum primum natus est, agenda injunxit. SOST. Si quis igitur ab alio coactus quempiam occiderit, cum ei nequeat contradicere à quo vi compellitur: verbi gratia, quum carnifex, aut satelles, ille quidem iudici, hic tyranno morem gerens, quemnam cædis istius reum ages? MIN. Liquet (reum agendum) iudicem, aut tyrannum: siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam ad illius explendum animum, qui primò causam præbuit. SOST. Bene facis, Minos, quòd etiam exemplo hoc corollarium addis. Si quis autem ab hero missus, aurum vel argentum afferat, utri habenda est gratia, utri beneficium hoc acceptum est referendum? MIN. Ei qui misit; minister enim tantum fuit, qui attulit. SOST. Videsne igitur quàm injusta facias, cum nos supplicio afficis, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit: & cum hos honore prosequeris, qui aliena bona solum administrarunt? Nemo enim dicere poterit, possibile esse iis contradicere, quæ cum omni necessitate imperata fuere. MIN. Multa, Sostrate, & alia videas, licet non secundum rationem

nem fieri, si diligenter expendas. Verumtamen tu ex hac quæstione hoc boni consequeris, quòd non prædo solùm, sed etiam Sophista esse videaris. Solve ipsum Mercuri, nec puniatur amplius. Cæterùm vide ne & cæteros manes similia interrogare doceas.

Dialogus 18.

Diogenes & Pollux.

DIOG. **D**O tibi, Pollux, in mandatis, ut quamprimum ad superos ascenderis (tuum enim est, ni fallor, die crastino reviviscere) sicubi Menippum canem videris (invenies autem ipsum Corinthi in Cranco, aut in Lyceo, contendentes inter se Philosophos deridentem dicas illi: Menippe, jubet te Diogenes, si satis ea quæ in terris (geruntur) derisisti, huc multò plura insuper derisurus venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc est risus, & in ore frequens istud: Quisnam omnino novit quæ post vitam futura sunt? Hic autem non desines constanter ridere, quemadmodum ego nunc: & maximè cum videris divites istos, ac satrapas, & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque ejulatu ab aliis dignosciturum

tum ut molles & ignavi sunt, rerum humanarum memoriam renovantes. Hæc illi dicas, ac præterea ut pera lupino multo impleta veniat: & sicubi positam in trivio Hecates cœnam, aut ovum ex lustratione (relictum) aut tale quid inveniat.

POL. At hæc illi renunciabo, Diogenes.

Sed quò meliùs illum agnoscere queam, cujusmodi est facie? DIOG. Senex est,

calvaſter, pallio indutus lacero, & vento cuivis pervio, & diverſorum pannorum affumentis variegato. Rider autem ſemper ac

plerumque Philoſophos illos arrogantes acerbè perſtringit. POLL. Facile erit illum

ex his ſignis invenire. DIOG. Viſne ut ad illos etiam philoſophos aliquid mandent

tibi? POLL. Mandes licet: neque enim hoc mihi grave fuerit. DIOG. In univerſum

adhortare illos, ut deſinant nugari, & de univerſo contendere, & cornua ſibi

mutuò affingere, & crocodilos facere: nec hujusmodi inepta mentem doceant inter-

rogare. POLL. At indoctum me & incruditum eſſe dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu verò meo

nomine ipſos plorare jube. POLL. Et hæc nunciabo illis, Diogenes. DIOG. Divites

autem, ô chariſſime Pollucule, noſtro nomine hæc renuncia. Quid, ô vani,

aurum cuſtoditis? quid vos illos excubatis, uſuras ſupputando, & talenta talentis

accumulando, quos unicū obolum habentes brevi (ad inferos) venire oportet? POL. Hæc etiam illis dicentur. DIOG. Sed & formosis illis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palæstritæ, apud nos neque flavam comam, neque cæruleos nigrósve oculos, neque faciei ruborem ampliùs ullum esse: neque rigidos nervos, neque validos humeros: sed omnia unum, ut ajunt, pulverem, calvarias pulchritudine nudatas. POLL. Neque molestum erit, hæc dicere formosis illis, & robustis. DIOG. Pauperibus etiam, ô Lacon (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopia luctum movet) dicas ut ne lachrymentur, neque ejulent, exposita illis hujus loci æqualitate, qua futurum est, ut videant eos qui fuerunt illic divites, nihilo se ipsis hîc esse meliores. Tuis verò Lacedæmoniis, hæc si videtur, nomine meo objicias, illos enervatos esse dictitans. POLL. Nihil, ô Diogenes, de Lacedæmoniis dicas: non enim profectò feram. Sed quæ ad cæteros mandasti, ea illis renunciabo. DIOG. Hos missos faciamus, quando ita tibi videtur. Tu verò quibus ante dixi, sermones meos deferas.

Dialogus 19.

Diogenes & Alexander.

DIOG. **Q**uid hoc rei est, Alexander? tu quoque, perinde atque nos omnes, mortuus es? ALEX. Vides utique, Diogenes: nec mirum est, si, cum homo fuerim, defunctus sim: DIOG. Num igitur Ammon ille mentiebatur, quum te suum esse filium diceret, an verò tu Philippo patre prognatus eras? ALEX. Haud dubiè Philippo: nam si Ammone progenitus fuisset, non obiissem. DIOG. Atqui de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse: deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porrò deceptum Philipum, qui se tuum patrem esse existimaret. ALEX. Hæc etiam, ut tu, ipse audiui. Nunc autem video, neque matrem, neque Ammonios illos vares sani quicquam dixisse. DIOG. At hoc illorum mendacium, Alexander, tibi ad res gerendas non fuit inutile. Multi enim te Deum esse rati metuebant. Sed dic mihi, cuinam tantum imperium reliquisti? ALEX. Nescio, Diogenes. Non enim per repentinam mortem mihi de eo quicquam statuere licuit, nisi hoc solum, quòd moriens,

riens Perdiccæ annulum tradidi. Verùm quid rides, Diogenes? DIOG. Quidnam aliud, quàm quod memini, quid Græci fecerint, quum nuper, cum imperium accepisses, tibi adularentur, te Imperatorem eligerent, & ducem adversus barbaros: nonnulli etiam te duodecim Deorum numero adderent, templa ædificarent, & ut draconis filio sacra facerent? Sed dic mihi, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum in Babylone jaceo tertium jam diem. Porro Prolemæus ille satelles meus, siquando detur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, ibique sepulchrum, ut fiam ex Diis Ægyptiis unus. DIOG. Non risero, Alexander, cùm te etiam apud inferos desipientem videam, & sperantem fore ut aliquando fias Anubis, vel Osiris? Verùm hæc ne speres, divinissime. Neque enim fas est reverti quemquam, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatus descendit, propterea quòd neque indiligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verùm illud abs te discere pervelim, quo feras animo quoties in mentem tibi redit, quanta felicitate apud superos relicta, huc sis profectus, puta corporis custodibus, satellitibus, satrapis, auri tanta vi, populis qui te adorabant, Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate, gloria: dein-

deinde quòd eminebas conspicuus , dum vestareris , dum vitta candida caput revinctum haberes , dum purpuram fibulis substrictam gestares . Numquid hæc te discruciant , quoties animo recurrant ? Quid lachrymaris , ô stolide ? Annon hæc te docuit sapiens ille Aristoteles , ne res eas , quæ à fortuna proficiuntur , firmas putares ? ALEX. An sapiens ille , cùm sit assentatorum omnium perditissimus ? Sine me solum Aristotelis facta scire , quàm multa à me petierit , quæ mihi scripserit , utque meo in disciplinas studio sit abusus , cùm mihi palparetur , ac laudaret me , nunc ob formam , ac si hæc summi boni pars esset : nunc ob res gestas atque opes : nam has quoque in bonis esse censebat , ne sibi vitio verteretur quòd eas caperet , præstigiosus ille & fraudulentus homo , Diogenes . Quamquam illud fructus ex ipsius sapientia fero , quòd nunc iis , tanquam summis de bonis excrucior , quæ paulò ante enumerasti . DIOG. At scin' tu , quid facies ? ostendam tibi molestiæ istius remedium . Quandoquidem hîc veratrum non producit , fac ut Lethæi fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas , iterùmque ac sæpius bibas : sic enim defines bonorum Aristotelicorum causa discrucari . At Clitum illum , & Callisthenem video , & complures alios in te irruentes , ut te discerpant , & injurias à te acceptas ulciscantur .

cantur. Quare alteram hanc viam ito, & ut dixi, sæpe bibito.

Dialogus 20.

*Alexander, Annibal, Scipio &
Minos.*

ALEX. **M**E tibi, ô Libyce, præponi par est: præstantior enim sum. ANN. Minimè: sed me. ALEX. Ergo judicet Minos. MIN. At quinam estis? ALEX. Hic est Carthagenensis Annibal: ego Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem ambo illustres. Sed qua de re vobis est altercatio? ALEX. De præstantia. Hic enim se meliorem fuisse me exercitus ducem dicit. Ego verò, ut omnes sciunt, non isto solùm, sed omnibus fermè, qui ante meam ætatem fuère, in re militari fuisse me præstantiorem affirmo. MIN. Ergo vicissim uterque dicat. Tu verò, Libyce, primus verba facito. ANN. Unum hoc me juvat, Minos, quòd equidem & Græcam linguam didicerim: adeò ut neque etiam hac in re iste me superet. Porro illos maxime laude dignos assero, qui cùm principio nihil essent, magni tamen evaserunt & per se potentes facti, & principatu digni habiti. Ego igitur
cum

cum paucis Iberiam adortus , primum fratris imperio subiectus , maximus dignus habitus sum (præmiis) optimus cum judicaretur . Ibi tum Celtiberos cepi , & Galatas Hesperios devici . Et cum magnos montes transcendissem , omnem Eridanum percurri : multasque civitates everti , & planam Italiam subjugavi : & usque ad præminentis urbis suburbia deveni : totque uno die occidi , ut eorum annulos modiis metitus sim , & ex cadaveribus pontes fluviis fecerim . Atque hæc omnia peregi , cum neque me Ammonis filium appellarem , neque me Deum fingerem , neque matris insomnia narra-rem : sed me hominem faterer , & contra duces prudentissimos decertarem , & contra fortissimos milites pugnarem : nec Medos aut Armenios expugnarem , qui prius fugiunt , quam quisquam eos persequatur , & cuius audenti victoriam facile tradunt . Alexander verò acceptum à patre imperium auxit & fortunæ quodam impetu usus multum ampliavit . Qui postquam miserum illum Darium in Issò & Arbélis devicit , à paterna virtute degenerans adorari voluit , & ad Medorum delicias sese contulit : & amicorum cæde convivium contaminavit , & interficientibus opem tulit . Ego autem æquabiliter patriæ præfui : quæ cum me revocaret , hostium magna classe adversus Libyam navigante , statim parui : continuo-
que

que me hominem privatum dedi , & damnatus æquo animo rem tuli . Atque hæc egi barbarus cùm essem , omnisque Græcanicæ disciplinæ expertus , nec Homerum , ut iste , didicissem , nec Aristotele sophista magistro , sed sola naturæ meæ solertia usus essem . Hæc sunt , quibus me Alexandro meliorem prædico . Quòd si præstantior est iste , quoniam diademate revinctum caput habuit , id decorum forsan est apud Macedonas : non tamen propterea melior videri debeat generoso viro , & imperatore bono : qui prudentia magis quàm fortuna est usus . MIN. Hic certè non mollem habuit orationem , nec qualem pro se Libycum hominem decebat . Tu verò , Alexander , quid ad hæc dicis ? ALEX. Nihil certè , Minos , homini tam temerario respondendum esset . Satis enim vel sola fama te docuerit , qualis ego rex , qualis iste latro fuerit . Adverte tamen , an parum ipsum superaverim , qui , cùm essem adhuc adolescens , rem aggressus regnum obtinui turbatum , & de patris interemptoribus supplicium sumpsi , & Græciam Thebarum subversione perterrui . Tum ab iis dux electus , nolui Macedonum regnum obeundo contentus esse eorum imperio , quæ pater reliquerat . Sed totum terrarum orbem cogitatione volvens , & grave ducens , ni universum occuparem ,
cum

cum paucis Asiam invasi : & apud Granicum magna pugna vici . Captaque Lydia , Ionia , ac Phrygia , denique subjugato quicquid obvium erat , Issum veni , ubi me cum innumeris copiis Darius expectabat . Post hæc , ô Minos , vos ipsi scitis , quot uno die mortuos vobis miserim . Dicit enim Charon , sibi tunc scapham non suffecisse : sed plerosque illorum ratibus compactis trajecisse . Et hæc confeci me ipsum periculis opponens , & in pugna vulnerari non timens . Et ut quæ Tyri & Arbelis gesta sunt reticeam , ad Indos usque veni , meumque imperium Oceano tetminavi : & ipsorum elephantes cepi , & Porum captivum abduxi . Scythas etiam non contemnendos homines , superato Tanai , magno equitatu devici : & amicos beneficiis devinxi , & ab inimicis me vindicavi . Si verò Deus hominibus videbar , condonandum illis erat : siquidem rerum à me gestarum magnitudine adducti sunt , ut tale quid de me crederent . Tandem mors me regnantem occupavit : sed hunc , cùm apud Bithynum Prusiam exularet , ut vir pessimus & crudelissimus merebatur . Nam quo pacto Italos vicit , omitto dicere . Non enim virtute , sed versutia , perfidia & dolis id peregit : nunquam justis , aut apertæ virtutis memor . Sed quoniam delicias mihi objecit : oblitus mihi videtur eorum , quæ Capuæ commi-

misit, quum meretricibus deditus, vir ille mirabilis, belli gerendi occasiones voluptatibus prodidit. Ego verò, nisi quæ sub Occidente sunt, parva ratus, ad Orientem potius me contulissem, quidnam adeò magni præstitissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Lybiam, omnemque terram ad Gades usque sub potestatem facillè redigere potuissem? Sed hæc nulla contentione digna putavi, quæ jam me formidarent & dominum agnoscerent. Dixi. Tu verò Minos judica. Hæc enim è multis protulisse satis est. SCIP. Ne vero, priusquam me quoque audiveris. MIN. Quisnam & cujas es, vir optime, qui dicendi copiam poscis? SCIP. Scipio sum Romanus, Imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis præliis subegi. MIN. Quid igitur tu dices? SCIP. Alexandro quidem me esse inferiorem, sed Annibale præstantiorem, qui ipsum persecutus devici, & turpem fugam arripere coëgi. Quomodo igitur impudens iste non videatur, qui cum Alexandro certare ausit, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me velim? MIN. Per Jovem æqua dicis, Scipio. Quapropter primus quidem judicetur Alexander: tu verò secundus: tertius denique, si videtur, Annibal, quippe qui nec ipse est contemnendus.

Dialogus 7.

*Menippus, Æacus, Pythagoras, Empedocles
& Socrates.*

MEN. **P**ER Plutonem, Æace, circumduc me per omnia, quæ sunt apud inferos. ÆAC. Haud facile, Menippe, omnia: sed quæ summatim indicari possunt, accipe. Hic quidem est Cerberus: nosti & portitorem hunc, qui te trajecit: præterea lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quum ingressus es. MEN. Hæc novi: & te aditus custodem. Regem etiam vidi, & Furias. Homines verò priscos, eosque maximè, qui nobiles fuerunt, ostende. ÆAC. Hic est Agamemnon: ille Achilles: qui propius assidet, Idomeneus: deinde Ulysses: postea Ajax & Diomedes, atque Græcorum præstantissimi. MEN. Papæ Homere, ut humi projecta jacent tuarum rhapsodiarum capita, ignobilia, & informia, pulvis omnia, & meræ nugæ: caduca revera capita. Hic verò, Æace, quisnam est? ÆAC. Cyrus est. Hic verò Cræsus: juxtaque ipsum Sardanapalus: ultra hos omnes Midas: ille verò Xerxes. MEN. Et te, ô scelestè, tota exhorruit Græcia, jungentem pontibus Hellespontum, & per montes ipsos navigare af-

fectantem ? Qualis verò est Cræsus ? Sed huic Sardanapalo, Æace, permitte mihi, ut infligam colaphum. ÆAC. Nequaquam. Comminueres enim ipsi calvariam, cùm sit adeò muliebris. MEN. Attamen amplexabor illum, ut pote planè semivirum. ÆAC. Vis, ut tibi doctos etiam ostendam ? MEN. Etiam per Jovem. ÆAC. En tibi primus hic est Pythagoras. MEN. Salve Euphorbe, sive Apollo, sive denique quodcunque voles. PYTH. Ita sanè : & tu quoque Menippe. MEN. Annon amplius aureum illud femur habes ? PYTH. Non : sed age cedo, siquid edule habet hæc tua pera. MEN. Fabas, ô bone : quare nihil hîc est, quod tu possis edere. PYTH. Da modò. Nam hîc apud manes alia sunt dogmata : didici enim, nihil hîc fabis & parentum testiculis inter se simile esse. ÆAC. Porrò, hic est Solon Execestidis filius, & Thales ille : & juxta ipsos Pittacus, aliique : suntque, ut vides, omnes septem. MEN. Læti sunt, Æace, hi soli, & præter cæteros alacres. Sed hic cinere oppletus, quasi subcineritius panis, qui crebris pustulis efflorescit, quisnam est ? ÆAC. Empedocles, Menippe, semicoctus ab Ætna monte huc profectus. MEN. O æripes optime : quid tibi acciderat, ut te ipsum in crateres Ætnæ injiceret ? EMP. Insania quædam, Menippe. MEN. Mi-

Minimè per Jovem, sed quædam inanis gloriæ affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc fecerunt, ut quamvis indignus, unà cum crepidis conflagraret. Verùm tamen nihil profuit tibi hoc commentum: deprehensus enim es & ipse mortuus. Ubi verò locorum est Socrates? ÆAC. Cum Nestore & Palamede ille plerunque nugatur. MEN. Cuperem tamen ipsum videre, sicubi locorum hîc esset. ÆAC. Videtne calvum illum? MEN. Calvi sunt omnes: quare omnium hæc nota fuerit. ÆAC. Simum istum dico. MEN. Et hoc simile est omnium: nam & simi omnes sunt. SOC. Mene quæris, Menippe. MEN. Etiam, Socrates. SOC. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum certè ipsum, & incessum si quis aspiciat, summi philosophi videntur admodum multi. Cæterùm vidisti, qualis ad te venerit Aristippus, & Plato ipse: alter quidem olens unguenta, alter Siciliae tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus homo es, ô Socrates, quod ad res hujusmodi attinet. Omnes itaque te admirabilem virum fuisse existimant, atque hæc omnia cognovisse (decet enim opinor verum hîc dicere) cùm nihil scires. SOC. Et ipse hæc illis dicebam: sed eam rem illi simulationem esse putabant. MEN.

Sed

Sed quinam isti sunt circa te? SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Clinia filius. MEN. Euge, Socrates, siquidem & hîc tuam artem exerceas, nec formosos istos negligas. SOC. Quid enim aliud, quod sit suavius, agerem? Sed, si videtur, prope nos recumbe. MEN. Non per Jovem: Cræsum enim & Sardanapalum adco, eorum accola futurus, quippe mihi videor non pauca ridenda habiturus, quum plorantes illos audiam. ÆAC. Ego quoque jam abeo, nequis mortuorum clam nobis aufugiat. Multa etiam aliàs videbis Menippe. MEN. Abeas licet: etenim hæc sufficiunt, Æace.

Dialogus 22.

Charon, Mortui, Mercurius, Menippus, Charmoleus, Lampichus, Damafius, Crates, Philosophus & Rhetor.

CHAR. **A**Udite, quo loco sint res vestræ. Equidem parva est nobis, ac supputris navicula, prout videtis, & undique perfluit: quæ si in alterutram partem inclinarit, pessum ibit. Vos autem tam multi simul confluitis, multasque sarcinas singuli affertis: quibuscum si conscenderitis, vercor ne facti vos poeniteat postea: præci-

cipue quicunque natate nescitis. MORT. Quid igitur factò opus est , ut tutò navigemus ? CHAR. Ego dicam vobis. Nudos vos ingredi oportet , omniaque hæc superflua in littore relinquere. Vix enim etiam sic capiet vos iste ponto. Tibi verò , Mercuri , deinceps curæ erit , neminem ex ipsis excipere , nisi qui sit nudus , & supellectilem abjecerit , ut dixi. Itaque stans ad tabulatum scanforium ipsos cognosce , & nudos ingredi cogens suscipe. MERC. Rectè dicis : atque sic faciemus. Quis est hic primus ? MEN. Ego sum Menippus . Ecce autem peram & baculum in paludem projecì : Verùm rectè feci , qui pallium non attulerim . MERC. Ingredere , ô Menippe , vir optime , primumque apud navis gubernatorem , in summitate , locum occupa , ut omnes intuearis . Verùm quis est formosus iste ? CHAR. Ego sum Charmoleus ille Megarensis amabilis , cujus osculum duobus talentis emptum est. MERC. Exue igitur istam pulchritudinem , & labia cum osculis , promissam etiam comam , & genarum ruborem , adeoque totam cutem . Bene se res habet , expeditus es , ingredere nunc . Hic verò purpuratus , & diademate vinctus , facie truculentus . Quis es tu ? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus . MERC. Quid cum tot sarcinis ades ? LAMP. Anne conveniebat nudum venire

tyrannum? MERC. Nequaquam tyrannum ,
sed mortuum : itaque ista depone . LAMP.
Ecce divitias abjeci . MERC. Fastum et-
iam abjice , Lampiche , & superbiam . Si
enim hæc simul ingrediantur , pontonem
gravabunt . LAMP. Permite saltem ut dia-
dema habeam , & sagulum . MERC. Ne-
quaquam , sed hæc etiam relinque . LAMP.
Ita sit : quid amplius ? nam omnia , ut vi-
des , abjeci . MERC. Crudelitatem etiam ,
& amentiam , & insolentiam , & iracun-
diam depone . LAMP. Ecce nudus sum .
MERC. Ingredere nunc . Tu verò pinguis
& carnosus , quis es ? DAM. Sum Athleta
Damafias . MERC. Etiam ille esse videris :
scio enim te sæpe in palæstris à me visum .
DAM. Etiam Mercuri : sed me nudum ex-
cipe . MERC. Non es nudus , ô bone vir ,
tanta carne circumdatus : eam itaque exue .
Navim enim submerges , si vel alterum pe-
dem imposueris . Sed & coronas illas , &
præconia abjice . DAM. En planè nudus
sum , ut vides , & simili cum aliis mortuis
statura . MERC. Sic præstat esse levem :
itaque ingredere . Tu quoque , Craton , depo-
sitis divitiis , præterea mollitie , & deliciis ,
neque tecum feras epitaphia , neque tuorum
majorum dignitates : sed & genus , & glo-
riam relinque . Nec civitatis , de qua be-
ne meritus es , publica præconia , nec sta-
tuarum inscriptiones : nec magnum tibi se-
pul-

pulchrum aggestum dicas : illa enim in memoriam revocata scapham etiam gravant.

CR. Invitus certè : sed tamen abjiciam : quid enim faciam ? MER. Papæ , quid tibi vis armatus ? aut quid tropæum istud fers ?

CR. Quia vici , Mercuri , & res præclaras gessi , propterea civitas hoc me honore affecit . MER. Relinque tropæum in terra :

apud inferos enim pax est , nihilque armis opus erit . Verùm quis ille est , ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens , elatus ,

contractis superciliis , meditabundus , promissa barba , quis iste est ? MEN. Philosophus aliquis , Mercuri : imo præstigiator ,

& prodigiorum plenus . Itaque & hunc exue : videbis enim multa , eaque ridicula sub pallio abscondita . MER. Hunc tu habitum deponere primùm : deinde hæc quoque

omnia . O Jupiter quantam ille arrogantiam , quantam inscitiam , quantum contentionum , inanis gloriæ , quæstionum du-

biarum , spinosarum disputationum , & cogitationum perplexarum circumfert ? quin etiam inanem diligentiam permultam , &

ineptias non paucas , & nugas , & rerum minimarum disquisitionem . Sed per Jovem aurum etiam hoc , & voluptatem , & im-

pudentiam , & iram , delicias , & mollitiem (neque enim ista me latent , etiam si studiosè celes) mendacium quoque , & fastum

abjice , illamque opinionem , qua te aliis

præstantiorem esse ducis : nam si cum his omnibus ingrediaris, quæ te quinquere mis capiat ? PH. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, Mercuri, cum adeò gravis, & hirsuta sit, ut vides : cujus capilli quinque sunt minarum ad minimum. PH. Equis erit qui detondeat ? MER. Menippus iste capta securi, qua naupegæ utuntur, eam rescabit, pro mensa, qua secanda imponuntur, utens tabula, qua scapha conscenditur. MEN. Nequaquam Mercuri : sed da mihi serram : hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficiet securis. Euge : homini similiorem reddidisti, seposito ejus fœtore hircino. MEN. Visne ut paulum de superciliis auferram ? MER. Maximè. Nam hæc super frontem attollit, nescio quam ob rem sese effrens. Quid hoc rei est ? etiam ploras, scelestè ? & mortem formidas ? ingredi igitur. MEN. Unum adhuc gravissimum gestat sub alis. MER. Quidnam, Menippe ? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi, dum viveret, multum profuit. PH. Igitur & tu, Menippe, depone tuam libertatem, & loquendi audaciam, lætitiā, generositatem, & risum : solus enim omnium rides. MER. Nequaquam, sed retine ista, levia cum sint & portatu facilia, atque ad navigationem utilia. Tu verò Orator depone istam tantam verborum contradictionem, antitheses, membrorum ad-

adæquationes, periodos , barbarismos , aliaque orationum pondera . RH. En depono . MER. Benè res se habet. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora : expande velum , tuque portitor dirige clavum. Simus hilares . Quid ploratis, stolidi ? tuque Philosophe in primis ? qui paulò ante tua barba spoliatus es . PH. Quoniam , Mercuri , animam immortalem esse putabam . MEN. Mentitur : alia enim ipsum mœrore afficere videntur . MER. Quænam illa ? MEN. Quia non amplius opiparas cœnas habebit : neque noctu exiens clam omnibus , circumvoluto palliolo capiti , prostibula in orbem lustrabit : nec manè deceptis adolescentibus sua sapientia , pecuniam accipiet. Hæc sunt, quæ illi dolent. PH. An tibi molestum non est, Menippe, quod mortuus es ? MEN. Quomodo molestum sit mihi , qui ad mortem , nullo vocante , festinavi ? Verum nonne clamor quidam , interim dum confabulamur , veluti quorundam in terra vociferantium exauditur ? MER. Etiam , Menippe : verum non unico loco . Sed quidam in unum cœtum convenientes , mortuum Lampichum læti irrident : & illius uxorem mulieres circumstrepunt , atque illius liberi nuper nati , multis lapidibus à pueris obruuntur . Quidam Diophantum Rhetorem laudant , in Sicyone funebres orationes pro Cratone isto recitantem . Atque

que per Jovem , Damasiæ mater ululans ; lamentationem pro Damasia cum mulieribus inceptat . Te verò , Menippe , nemo deplorat , & solus jaces tranquillus ? MEN. Nequaquam : nam haud multò post , canes miserabiliter propter me latrantes audies , & corvos alas concutientes , quando ad sepeliendum me convenient . MER. Generosus es , Menippe . Sed quia jam transfretavimus , abite vos rectâ per hanc viam ad forum judiciale . Ego verò , & portitor alios transestabimus . MEN. Feliciter navigate , ô Mercuri . Nos verò progrediamur . Quid adhuc cunctamini ? Judicari oportebit : & graves dicunt esse pœnas : rotas , vultures , saxa . Uniuscujusque autem vita examinabitur .

Dialogus 23.

Diogenes , Antisthenes , Crates & Pauper.

DIO. **O** Cium nunc agimus , Antisthenes , & tu Crates . Quare , cur ambulatum non imus ad Orci fauces , ut ibi videamus , quinam sint qui descendunt , & quid quisque eorum agat ? ANT. Eamus , Diogenes . Etenim spectaculum hoc jucundum fuerit visu , ut ipsorum alii lachrymentur , alii supplicent ut dimittantur : nonnulli

nulli etiam ægrè descendunt, & obtorto collo, detrudente Mercurio, tamen obnituntur, & supini reluctantur, cum hoc ipsis nihil profit. CR. Ego verò etiam exponam vobis, quæ in via vidi cùm huc descenderem. DIO. Expone, Crates, videris enim quædam omnino ridicula dicturus esse. CR. Cùm alii multi nobiscum descendebant, tum inter ipsos insignes, Ismenodorus ille dives ex nostris, & Arsaces Medorum præfectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à latronibus circa Cithæronem, quando Eleusinem, ut arbitror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus habebat, tenellos liberos, quos reliquerat, identidem vocando, sibi que ipsi ob audaciam succensendo: qui cùm Cithæronem transiret, ac loca illa circa Eleutheras deserta, bellisque vastata peragraret, duos tantum servos adduxisset, idque cùm phialas quinque aureas, & quatuor cymbia secum haberet. Arsaces autem, senior enim jam erat, & per Jovem non illiberali facie, barbaro more ægre ferebat, atque indignabatur, quòd pedibus incederet, sibi que equum adduci volebat. Nam & equus unà cum eo mortuus erat, ambobus una plaga transfossis à Thrace quodam scutato, in eo prælio quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam Arsaces infesto cursu in hostem fere-

batur, longè antè alios, ut ipse narrabat, euectus. Thrax verò illum expectando subsistens, ac scutum obtendens, Arfacis hastam excussit: ipse autem subjecta sarissa, illum & equum transfodit. ANT. At, Crates, quomodo hoc una plaga fieri potuit? CR. Facillimè, Antisthenes. Hic enim viginticubitalem contum prætendens cursu ferebatur: Thrax verò, ubi pelta objecta plagam excussit, ipsumque cuspis præteriiit, in genu procumbens, venientis impetum sarissa excipit, ac equum sub pectore vulnerat, qui præ furore ac vehementia cursus se ipsum transfadegit. Tum etiam eadem hasta per inguina utrinque ad nates penetrante Arfaces transfoditur. Vides, quale hoc fuerit? non viri, sed potius equi opus. Verumtamen indignabatur ille, quòd eodem, quo alii, honore haberetur: volebatque eques huc descendere. Oroëtes autem privatus quispiam erat, pedibus admodum mollis, quippe qui neque humi stare, nedum incedere poterat. Medis autem omnibus hoc prorsum accidit; ut, postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis ægrè incedant. Quamobrem, cùm humi sponte prostratus jaceret, neque ullo pacto resurgere vellet, optimus Mercurius sublatum ipsum ad cymbam usque portavit: ego verò ridebam. ANT. Ego verò

verò, quum huc descendebam, neque me ceteris admiscui, sed, reliâis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, locum occupavi, quò commodiùs navigarem. Inter navigandum autem alii quidem flebant, alii verò nauseabant. Ego vero inter ipsos valdè me oblectabam. DIO. Tu quidem Crates, & tu Antisthenes, in hujusmodi comites incidistis. Mecum autem Blepsias ille foenerator ex Piræo, & Lampis Acarnan mercenariorum militum ductor, & dives ille Corinthius Damis, simul descendebant. Equidem Damis à puero veneno interemptus fuerat: Lampis ob Myrtii meretricis amorem se jugularat. Blepsias fame miser periisse dicebatur, & adhuc supra modum pallidus, & quam maximè tenuis apparebat. Ego vero, quanquam id noram, interrogabam quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium: non injusta, inquam, ab illo passus es, qui, cum talenta mille haberes coacervata, atque ipse in deliciis viveres annos nonaginta natus, adolescenti illi octodecim annos agenti quatuor tantum obolos suppeditabas. Tu vero Acarnan (gemebat enim & ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem incusas, non autem te ipsum? qui hostes quidem nunquam pertimueris, sed te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium descenderis: à puella vero illa vili, fi-

Etisue lachrymis ac suspiriis tu generosus captus fueris. Nam Blepsias ipse sese ob nimiam ante stultitiam accusabat, quod pecuniam hæredibus nulla necessitudine sibi conjunctis custodierit, stolidus ille ratus se perpetuo victurum esse. Ceterum mihi non vulgarem voluptatem gementes isti præbuerunt. Sed jam ad fauces sumus. Aspicere nos oportet, & è longinquo contemplari advenientes. Papæ multi certè & varii, omnesque lachrymantes, præter puerulos istos, & infantes. Sed & senio confecti lugent: quid illud est? num aliquo vitæ philtro tenentur? Hunc igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras, optime, idque cum senex adveneris? an rex eras? PAU. Haudquaquam. DIO. An vero satrapa? PA. Neque illud. DIO. An igitur dives fuisti: ideoque doles te mortem obiisse, relictis multis deliciis? PA. Nihil tale: sed annos circiter nonaginta natus fui, vitam autem inopem egi, arundine & funiculo piscatorio victum quæritans, summopere egenus, & liberis carens, præterea claudus, hebetique visu. DIO. Et vivere cupiebas, talis cum esses? PAU. Etiam. Dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, ô senex, & te adversus necessitatem juveniliter geris, idque cum huic portitori sis coævus. Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id ætatis homines
vitæ

vitæ amantes sunt ? quos mortem sectari decebat , tanquam remedium eorum malorum , quæ secum fert senectus . Sed abeamus , nequis & nos suspicetur fugam moliri , quum nos hîc circa fauces oberrare viderit .

Dialogus II.

Menippus, Amphilocheus, & Trophonius.

MEN. **V**Os equidem , Trophoni , & Amphiloche , cum sitis mortui , haud scio quonam modo fanis estis donati , vatesque credimini , ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur . TRO. Quid igitur ? nostrane culpa est , si per inscitiam illi de mortuis hujusmodi opinantur ? MEN. At opinati non fuissent , nisi , quum viveretis , talia quædam portenta ostentassetis , ac si futurorum præscii fuissetis , eaque percontantibus prædicere potuissetis . TRO. Menippe , noverit Amphilocheus hic , ipsi pro sese respondendum esse . At ego heros sum , & vaticinor , siquis ad me descendit . Tu autem videris nunquam omnino Lebadiam adiisse , non enim hæc non crederes . MEN. Quid ais ? Nisi Lebadiam adivero , & linteis amictus , ridiculè ossam manu gestans , per angustum aditum in specum

specum irrepsero, te mortuum ut & nos esse, scire nequeam, idque sola impostura præcellentem? Sed age, per vaticinandi artem, quid est heros? etenim nescio. TRO. Est quiddam ex homine & Deo compositum. MEN. Quod neque est homo, ut ais, neque Deus, sed utrumque simul. Ergo dimidia illa tui, ut Dei pars, quo nunc recessit? TR. Reddit oracula, Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni: atqui te totum mortuum esse, planè video.

Dialogus 25.

Alexander & Philippus.

PHI. **N**on igitur nunc, Alexander, te filium esse meum inficiaberis: nam si Ammonis fuisses, mortem non obiiisses. AL. Nec ipse nescius eram, pater, me ex Philippo Amyntæ filio prognatum: sed quia ad res gerendas mihi visum erat conducere, usus sum vaticinii commento. PH. Quid ais? conducibile id tibi visum est, ut vatibus fallendum te exponeres? AL. Non isthuc: sed me formidarunt Barbari, nullusque viribus meis restitit, cum putarent sibi adversus Deum præliandum. Itaque facilius ipsos imperio meo subdidi.

PH.

PH. Quos tu tanto conatu dignos usquam vicisti? qui cum timidis illis, arcubus, peltis minoribus, gerrisque vimineis defendere se solitis, semper congressus es? Sed opus erat egregium Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses: præterea Arcadum peditatum, equitatum Thessalum, Eleorum jaculatores, Mantinenses peltis instructos: vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, nonne hæc ardua sunt? An verò nescis, ut Medos, Persas, Chaldæos, auro conspicuos, & delicatos homines, ante te, duce Clearcho, decies mille viri bello adorti expugnarint, non sustinentes illos, ut cominus venirent, sed, antequam emissum fuisset telum, fugientes?

AL. At verò Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non est contemnendum opus. Attamen neque concitatis inter ipsos dissidiis, nec emptis proditione victoriis, ipsos subegi: nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidemve solvi victoriæ gratia. Adde quod & Græcorum alios sine sanguine cepi. Thebanos verò fortè audisti quomodo adortus sim. PH. Hæc omnia novi ex Clito, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfecisti, eo quòd me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Tu verò, abjecta chlamyde Macedonica, candyn, ut ajunt, induisti, & tiaram rectam imposuisti, & à

Macedonibus viris utique liberis adorari voluisti. Et, quod omnium maximè ridiculum, hominum abs te devictorum mores imitatus es. Omitto enim quæcunque alia commisisti, quòd viros doctos in leonum claustra inclusisti, & tales nuptias peregisti, atque Hephæstionem supra modum amasti. Unum est, quod solum laude dignum abs te gestum audiui, quòd à Darii uxore formosa tibi temperasti, & matris & filiarum ejus curam suscepisti: opus certè regium. AL. Sed in subeundis periculis alacritatem non laudas, pater, ut quum apud Oxydracas primus intra mœnia defilii, totque vulnera accepi? PH. Non laudo, Alexander. Non quòd non decorum esse putem, vulnerari quandoque Imperatorem, & in subeundis periculis prætentare viam: sed quòd illud ex re tua minimè erat. Etenim pro Deo habitus, si quando vulnus acciperes, teque viderent bello raptim ef ferri, sanguine manantem, & vulnus mœrentem, spectatoribus hæc erant ridendi argumentum. Adde quod Ammon præstigiator, & mendacii reus vates arguebatur, & assentationis, prophetæ illius. Ecquis risum continuisset conspiciatus Jovis filium animo deficientem, & ope medicorum indigentem? Nunc verò quum jam vita functus es, non multos esse putas qui fictionem illam irrideant, & maledictis carpant, quum

quum Dei cadaver porrectum stratum, putridum jam & tumidum, juxta corporum omnium morem, vident? Ceterum quod ais, Alexander, id tibi fuisse utile, quod facilius rerum potireris: id multum gloriæ rebus à te præclare gestis detraxit. Nam etsi hæc à Deo geri viderentur, Diis tamen longè inferiora agere visus es. AL. Haudquaquam hæc de me sentiunt homines: sed me cum Hercule & Baccho comparari posse statuunt. Quam enim Aornum neuter ipsorum cepit, ego solus facilè subegi. PH. Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis, quando cum Hercule & Baccho te ipsum comparas, & ut non erubescis, Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec te ipsum cognoscis, nec jam mortuus sapis.

Dialogus 26.

Æacus, Protefilans, Menelaus, & Paris.

ÆAC. Quid angis , ô Protefilæ , Hele-
nam invadens ? **PROT.** Quia
propter illam , Æace , occubui ,
imperfectam domum relinquens , viduam-
que novam nuptam . **ÆAC.** Criminare igitur
Menelaum , qui vos ob talem mulierem
ad Trojam duxit . **PROTES.** Recte dicis ,

C 7

ille

ille mihi culpandus est. MENEL Ne me, virorum optime, (accuses) sed justius Paridem, qui mei hospitis uxorem contra omnia jura rapuit: hic enim non a te solo, sed ab omnibus Græcis dignus est strangulari, cum tot hominibus mortis causa extiterit. PROTES. Melius ita sane: te quidem igitur, infauste Paris, nunquam dimittam è manibus. PAR. Male facies, Protefilæe, præcipue cum eandem tecum artem colam: amor enim & ipse deditus sum, ab eodemque Deo teneor: nosti vero, quod invitum quid sit, & aliquis nos Deus ducit, quo voluerit; fierique non potest, ut ipsi resistamus. PROTES. Bene dicis: utinam equidem Amorem jam nunc prehendere possem. ÆAC. At ego tibi de Amore justa respondebo: fatebitur enim, quod ipse amoris Paridi profecto fuerit causa, mortis vero tibi nemo alius, Protefilæe, quam ipsemet tu, qui oblitus novæ nuptæ, postquam appulisti ad Troadem, nulla periculi ratione habita, & tam inconsiderate ante alios exiluisti gloriæ cupidus, cujus causa primus in egressu cecidisti. PROT. Quin vero de me tibi, Æace, respondebo veriora; non enim mihi eorum causa est imputanda, sed fato, & quod a principio sic fuerit constitutum Deorum voluntate. ÆAC. Recte: Quid igitur hos accusas?

Dialogus 27.

Nireus, Therſites & Menippus.

NIR. **E**Cce vero, Menippus hic judi-
cabit uter noſtrum ſit formo-
ſior. Dic, Menippe, annon tibi videor for-
ma præſtantior? MEN. Quinam eſtis?
nam hoc priùs, opinor, ſcire oportet. NIR.
Nireus & Therſites. MEN. Uter Nireus,
uter Therſites? nondum enim hoc ſatis li-
quet. TH. Jam unum hoc obtineo, quòd tibi
ſum ſimilis, neque tantopere me præcellis,
quantopere Homerus ille cæcus te laudavit,
omnium formoſiſſimum appellans: verùm
ille ego ſaſtigiato vertice, & glabro, ni-
hilo te deterior viſus ſum judici. Jam verò
tempus eſt, Menippe, ut pronuncies, utrum
altero formoſiorem putes. NIR. Nimirum
me Aglaia & Charope prognatum, qui pul-
cherrimus ſub Ilium veni. MEN. Atqui
non item ſub terram, ut puto, pulcher-
rimus veniſti: verùm oſſa tua aliis ſunt ſi-
milis. Porrò calvaria hoc ſolo à Therſitæ
calvaria dignoſci poſſit, quòd tua delicata
eſt: molliculam enim ac neutiquam viri-
lem hanc habes. NIR. Attamen Homerum
percontare, qua ſpecie tum fuerim, cùm
inter Græcorum copias militarem. MEN.
So;

Somnia mihi narras: ea verò, quæ nunc habes, ego ſpecto: ceterùm illa norunt, qui id temporis vivebant. NLR. Quid igitur tandem? annon hic formoſior ego ſum, Menippe? MEN. Neque tu, neque alius eſt formoſus hoc in loco: ſiquidem apud inferos eſt æqualitas, ſimilesque ſunt omnes. TH. Mihi quidem vel hoc ſat eſt.

Dialogus 28.

Menippus & Chiron.

MEN. **E**Quidem inaudivi, Chiron, te, Deus cùm eſſes, mortem tamen optaſſe. CH. Vera hæc ſunt, quæ audiviſti, Menippe: & mortuus ſum, ut vides, cùm potuerim immortalis eſſe. MEN. At quænam te mortis cupido tenuit, rei vulgo nimirum inamabilis? CH. Dicam tibi viro non imprudenti. Non erat amplius mihi jucundum immortalitate frui. MEN. Quid? an injucundum erat vivere & lucem tueri? CH. Erat, Menippe. Nam, quod jucundum vocant, varium illud, & neutiquam ſimplex eſſe duco. Verùm ego cùm ſemper viverem, iſſdemque fruere, ſole, luce, cibo: tum eadẽ horæ, & quæcunque in vita contingunt, ordine ſingula recurrerent, atque aliis alia per vices ſuc-

succederent, eorum cepit me satietas. Neque enim in eo voluptas est sita, si semper iisdem fruire, sed si omnino permutes, MEN. Probè loqueris, Chiron. Verùm quo animo fers ea, quæ apud inferos sunt, posteaquam ad hæc tanquam ad potiora te contulisti? CH. Non injucunde, Menippe: siquidem æqualitas res est prorsum popularis: nihilque interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris: præterea neque fictiendum est nobis, quemadmodum apud superos, neque esuriendum: sed ejusmodi rerum omnium indigentia caremus. MEN. Vide, Chiron, ne tibi contradicas, & eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem isthuc ais? MEN. Quoniam si illud tibi fastidio fuit, quòd in vita semper iisdem similibusque rebus utendum erat, cum hinc itidem similia sint omnia, eodem modo tibi parient fastidium, & quærenda erit aliqua status commutatio, atque hinc in aliam vitam migrandum, id quod arbitror fieri non posse. CHA. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgò prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, nec quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

LUCIANI

DIALOGI

FABULOSI.

Dialogus I.

Jupiter & Mercurius.

JUP. **P**ULchram illam Inachi puellam nosti, Mercuri? MER. Etiam, Io dicis. JUP. Illa non amplius puella est, sed juvenca. MER. Monstruosum hoc. Sed quomodo mutata est? JUP. Zelotypia mota Juno, mutavit ipsam. Quinetiam novum aliud malum infelici excogitavit: bubulum quendam multioculum Argum nomine custodem addidit, qui juvencam insomnis pascit. MER. Quid igitur facto opus est? JUP. Devolans in Nemeam sylvam (illic alicubi Argus pascit) illum quidem interficito: ipsam vero Io per pelagus in Ægyptum abducens, Isim facito: & dehinc Dea illis esto, Nilumque attollat, & ventos immittat, & navigantes ferver.

Dia.

Dialogus 2.

Vulcanus & Apollo.

VUL. **V**idisti, Apollo, Majæ infantulum illum nuper genitum, ut formosus est, omnibusque arridet, & jam quiddam præ se fert, quasi in magnum aliquod bonum sit evasurus? **AP.** Illum-ne ego infantem, ô Vulcane, dixero, aut magnum aliquod bonum, qui, quantum ad fraudulentiam attinet, ipso Japeto antiquior est? **VUL.** Ecquem injuria afficere potuerit, jam primùm natus? **AP.** Intēroga Neptunum, cujus tridentem suffuratus est: aut Martem, nam & hujus subtraxit è vagina gladium: ut de me ipso non dicam, quem arcu & sagittis exarmavit. **VUL.** Hæccine infantulus ille, qui vixdum movebatur in fasciis? **AP.** Scies, Vulcane, si modo ad te venerit aliquando. **VUL.** Atqui jam venit. **AP.** Quid igitur? omnia habes ferramenta, nullumque ipsorum est amissum? **VUL.** Omnia, ô Apollo. **AP.** Attamen inspicere diligenter. **VUL.** Per Jovem forcipem non video. **AP.** Sed videbis ipsum alicubi in fasciis infantis. **VUL.** Adeone aduncas habet manus, perinde ac si in ipso ventre furandi artem esset meditatus? **AP.**
An.

Annon audivisti ipsum jam arguta & volubilia loquentem? atque hic etiam ministrare vult nobis. Heri autem, provocato Cupidine, eum illico palæstra superavit, nescio quo pacto pedes illi subtrahens. Deinde, interim dum laudabatur, Veneris furripuit cestum, cum ob victoriam ipsum fuisset amplexata: Jovis etiam ridentis sceptrum: ac nisi gravius fuisset, multumque ignem habuisset, ipsum quoque fulmen sustulisset. VU. Acrem mihi narras puerum. AP. Non id solum, sed jam etiam musicum. VUL. Undenam hæc conjicere potes? AP. Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit; manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & subjecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit, ut ego quoque illi jam invideam, qui jam olim personando citharam me exerceo. Dicebat autem Maja illum neque noctu in cælo manere, sed præ nimio agendi studio ad inferos usque descendere, inde nimirum etiam aliquid furto ablaturus. Est autem alatus, ac virgam quandam mirificæ potestatis fecit, qua animas evocat, & mortuos deducit. VUL. Illam ipsi dedi, ut esset ludicrum. AP. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. VUL. Rectè sanè admonuisti: quare ibo, ut illum reci-

cipiam, sicubi, ut ais, inter fascias inveniri poterit.

Dialogus 3.

Vulcanus & Jupiter.

VUL. Quid me oportet facere, Jupiter? Venio enim, ut jussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides uno ictu opus sit dissecare. **JUP.** Rectè sanè, ô Vulcane. Sed jam, impacta illa, divide mihi caput in duas partes. **VUL.** Tentas me, num insaniam? Impera igitur verè, quod vis tibi fieri. **JUP.** Dividi mihi calvariam volo. Si verò non obedieris, me experieris non nunc primùm irascentem. Verùm toto animo feriendum est, nec cunctandum. **VUL.** Vide, Jupiter, ne quid mali faciamus: acuta enim securis est. Nec sine sanguine, nec ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. **JUP.** Incute modò, Vulcane, audacter. Ego enim novi, quid conducat. **VUL.** Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim facere non deceat, te jubente? Quid istuc? armata puella. Magnum, ô Jupiter, in capite malum habebas. Quare meritò iracundus eras, cùm sub membrana cerebri tantam virginem vivam nutries, idque armatam. Nimirum
ne.

nescius castra , non caput habebas. Hæc verò saltat , & cum armis tripudiat , & clypeum concutit , & hastam vibrat , & furore concitatur . Quodque maximum est , formosa admodum , ætatis maturæ brevi adedò jam facta est . Cæruleis quidem est oculis , sed huic ornatum addit galea . Quare , ô Jupiter , hoc mihi refer obstetricandi præmium , ut illam mihi despondeas . JUP. Impossibilia petis , Vulcane : vult enim virgo permanere . Ego certè , quantum in me est , nihil repugno . VUL. Hoc volebam , curæ mihi erunt reliqua : jamque ipsam rapiam . JUP. Si hoc tibi adedò facile est , facias licet . At illud scio , te , quæ consequi nequeas , amare .

Dialogus 4.

Venus & Cupido.

VEN. **C**UPido gnate , vide quæ facias . Non dico , quæ , te impulsore , homines in terra , vel in se quisque , vel invicem alii in alios admittunt : sed quæ in cælo fiunt . Qui multiformem Jovem exhibes , illum in quodcunque tibi visum fuerit pro tempore commutans . Lunam autem è cælo detrahis . Solem verò apud Clymenen aliquoties tardare compellis , oblitum

au-

aurigationis. Nam quicquid injuriæ in me matrem tuam committis , audacter facis. Verùm etiam , tu audacissime , ipsam Rheam , jam anum , totque Deorum matrem , ad pusionis amorem compulisti & ad Phrygii illius adolescentis desiderium. Eaque jam à te acta est in insaniam , junctisque leonibus , & assumptis Corybantibus , quippe qui & ipsi furore quodam afflati sunt , sursum ac deorsum per Idam oberrant : hæc quidem propter Attidem ejular , Corybantum verò , alius suum sibi cubitum ense secat : alius demissa coma per montes fertur insanus , alius cornu canit , alius tympano strepitum facit , alius cymbalum pulsat. Breviter omnis undiquaque Ida tumultus atque insanix plena est. Proinde cuncta timeo : metuo tale quid , ego quæ te magnum malum peperì , ne , si quando resipiscat Rhea , vel etiam potius , si insanire pergat , Corybantibus imperet , ut te correptum discerpant , aut leonibus objiciant. Hoc ego metuo , quum te periclitantem video. CUP. Bono animo esto , mater , siquidem leonibus ipsis jam factus sum familiaris ; ac sæpenumero , consensu tergo , prehensaque juba , equitis ritu illos agito. Illi verò cauda blandiuntur mihi , manumque ore exceptam circumlambunt , illæsamque reddunt. Porro Rheæ ipsi , quando tandem vacaverit , ut me ulciscatur , cùm
in

in Attide tota sit ? Ecquid ego delinquo ,
 quum res pulchras, quales sunt, demonstro ?
 Vos ne appetatis res pulchras : quare his de
 rebus in me crimen ne conferatis. An vis,
 mater , ut neque tu posthac Martem , neque
 ille te amet ? VEN. Quàm callidus es , &
 nulla in re non superas. Attamen horum ,
 quæ dixi , olim memineris .

Dialogus 5.

Jupiter , Æsculapius & Hercules.

JUP. **D**efinite , ô Æsculapi & tu Hercu-
 les, inter vos rixari perinde ut ho-
 mines : indecora enim hæc , & à convivio
 Deorum aliena . HER. At vis , ô Jupiter,
 medicamentarium istum ante me accum-
 bere ? ÆSC. Ita per Jovem : etenim sum
 melior . HER. Qua in re , ô attonite ? an
 quia te Jupiter fulmine percussit , cùm face-
 res, quæ nefas erant : nunc autem ex mise-
 ricordia iterum immortalitatis particeps fa-
 ctus es ? ÆS. Tu verò , Hercules, oblitus es,
 te in Oeta conflagrasse , quandoquidem mi-
 hi ignem objicis ? HER. Nequaquam æ-
 qualia & similia sunt , quæ in vita gessimus ,
 ut qui ipse Jovis quidem sim filius , tantos
 autem labores vitam expurgans sustinue-
 rim , & feras debellans , & de contume-
 liosis

lios hominibus pœnas sumens. Tu verò radicum es resector, & circulator, fortè quidem ægrotantibus hominibus adhibere remedia utilis: virile autem nihil quicquam præstitisti. ÆSC. Rectè dicis, quoniam & tuas inustiones curavi, quando nuper ad nos semiustulatus adscendisti, corpore ab ambobus corrupto, nimirum à tunica, & deinde, à flamma. Ego verò si etiam nihil aliud, tamen neque servivi, neque purpuratus, ut tu, & ab Omphale aureo sandalio verberatus lanam in Lydia carpsi: neque insaniens, liberos & uxorem occidi. HER. Nisi desinas mihi conviciari, protinus senties tibi non multum profuturam immortalitatem: siquidem è cœlo præcipitem te in caput dejiciam: ut ne ipse quidem Pæon te capite contritum curaverit. JUP. Desinite, inquam, & ne nobis hunc cœtum perturbate: aut vos è convivio utrosque ablegabo. Atqui, ô Hercules, æquum est, ut priore loco accumbat Æsculapius, quippe qui prior est mortuus.

Dialogus 6.

Mercurius & Apollo.

ME. **Q**uid tristis es, Apollo? AP. Quoniam, ô Mercuri, sum infelix in amoribus. ME. Dignum quidem hoc tristitia: sed quodnam est tuum infortunium? Te ne adhuc affligit, quod de Daphne tibi accidit? AP. Nequaquam: sed amasium doleo, Laconem illum Oebali filium. ME. An mortuus est Hyacinthus? dic mihi. AP. Maximè. ME. Unde, Apollo? aut quis ab amore ita fuit alienus, ut occiderit formosum illum puerum? AP. Meum ipsius hoc est factum. ME. Numquid insanivisti, Apollo? AP. Non: sed quoddam infortunium mihi præter animi sententiam accidit. ME. Quomodo? rem enim hanc scire cupio. AP. Disco ludere discebat, atque ego unà cum illo ludebam. Ceterùm ventorum omnium perditissimus Zephyrus jam dudum etiam ejus amore flagrabat. Sed, cùm negligere-
tur, atque contemptum hunc non ferret, ego quidem, ut consueveramus, discum in altum jaculabar: ille autem à Taygeto spirans, ablatum hunc puero in caput infixit, ita ut ex plaga sanguis multus maneret, unde puer statim est mortuus. Sed
ego

ego Zephyrum quidem continuò sum ultus sagittis , & ad montem usque fugientem insecutus . Puero autem & sepulcrum Amyclis struxi , ubi discus eum prostravit : & effeci , ut ex ejus sanguine terra florem reddat suavissimum , Mercuri , & pulcherri-
mum omnium , qui præterea literas habet mortuum lugentes . Num tibi præter rationem mœstus fuisse videor ? ME. Ita sane , Apollo : mortalem enim te tibi amatum comparasse noras : quare , illo jam mortuo , ne dolcas .

Dialogus 7.

Juno & Latona.

JU. **P**ulchros enimvero tu quoque Latona Jovi liberos peperisti . LA. Non omnes , Juno , tales parere possumus , qualis est Vulcanus . JU. At hic claudus est , sed utilis tamen , quippe qui optimus est artifex , & cœlum nobis exornavit , & Venerem uxorem duxit , à qua studiosè observatur . Contrà verò tuorum liberorum , altera quidem ultra modum virilis , & montana : & , quod majus est , in Scythiam profecta , sciunt omnes , qualia comedat , hospites mactans , & Scythas ipsos imitata , qui humana carne vescuntur . Apollo autem , si-

D 2

mu-

mulat quidem sese omnia scire, & jaculari, & cithara canere, & medicari morbos, & vaticinari: & erectis vaticinandi tabernis, hac quidem in Delphis, illa in Claro, & Didymis, decipit consulentes se, obliqua & in utramque partem interrogationis dubia respondens, tutus ut sit error: & hinc ditescit: multi enim sunt amentes, qui se præstigiis deludendos præbent. Verùm non ignorant prudentiores, ipsum multa mentiri: quippe ille ipse vates ignorabat, scamafium disco interfecturum esse, nec prædixerat fore, ut ipsum Daphne fugeret, idque tam formosum & comatum. Itaque non video, cur pulchriores liberos te quàm Nioben illam procreasse putaris. LA. At verò hi liberi, hospitum videlicet mactatrix ista, & mendax ille vaticinator, scio quàm gravi molestia te afficiant, quum inter Deos conspiciuntur: & maximè, quando hæc quidem ob pulchritudinem laudatur, hic verò in convivio cithara, ut omnibus sit admirationi, personat. JU. Risi, Latona. Illene admiratione dignus, quem Marsyas, si modò justè judicare voluissent Musæ, ut qui ipse canendi arte vicerat, excoriasset? Nunc autem deceptus ille miser periit, injustè sanè damnatus. Hæc autem formosa tua virgo, ita formosa est, ut postea quam animadvertit sese ab Actæone conspectam fuisse,

verita, ne adolescens ille turpitudinem ipsius
evulgaret, immiserit illi canes. Mitto
dicere, quòd neque parturientibus obste-
tricatura fuisset, si virgo utique & ipsa
esset. LA. Valdè elato es animo, ô Juno,
eo quòd cum Jovè concumbis, & cum ipso
regnas: Ideoque intrepidè contumeliosa
es. Verumtamen brevi te rursus lachry-
mantem videbo, quum, te relicta, in ter-
ram descenderit, in taurum aut cygnum
conversus.

Dialogus 8.

Juno & Jupiter.

JU. **E**quidem pudefierem, Jupiter, si mi-
hi talis esset filius, effeminatus
adèò, & ebrietate perditus: mitra revin-
ctam habens comam, qui plurimum in-
sanis mulieribus adsit, mollior illis ipsis,
ad tympana & tibias & cymbala cho-
reas agens: atque in summa cuivis magis,
quàm tibi patri similis. JUP. At verò hic
muliebri mitra revinctus, mollior mulieri-
bus, non solùm, ô Juno, Lydiam subjuga-
vit, & Tmoli incolas cepit, & Thraces
subegit: verùm etiam contra Indos cum
hoc muliebri exercitu profectus, & ele-
phantos cepit, & terram potitus est, ipsum-
que

que regem, qui aliquantum resistere ausus fuerat, captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saltans simul, & choreas agens, hastis usus hederaceis, ebrius interea, ut ais, atque furore correptus. Quod si quis ipsi conviciari aggressus est contumeliosè de sacris ejus loquendo, hunc etiam punivit, palmitibus implicatum, vel, ut à matre tanquam hinnulus laceraretur, efficiens. Vides, quàm virilia hæc & me patre non indigna. Si verò lusbis & deliciis inter hæc indulget, non est quod invideas, & maximè, si cogites, qualis hic sobrius futurus erat, quando etiam ebrius hæc facit. JU. Tu mihi etiam laudaturus videris ipsius inventum, vitem scilicet & vinum: idque, cùm videas, qualia inebriati isti facitent titubantes, & ad contumeliam animum convertentes, denique præ potu insanientes. Itaque Icarium, cui primo dedit palmitem, ipsi compotores ligonibus cæsum interfecere. JUP. Nihil dicis. Non enim vinum hæc, neque ipse Bacchus efficit, sed immoderatus potus, & quod, ultra quàm decet, impleantur mero. Qui autem moderatè biberit, hilarior, & suavior fuerit. Nulli autem compotorum tale quid fecerit, quale passus est Icarus. Sed tu adhuc zelotypia videris affici, ac Semeles reminisci, Juno, siquidem Bacchi pulcherrima calumniaris.

Dialogus 9.

Venus & Cupido.

VE. **Q**uid tandem causæ est, Cupido, cur ceteros omnes Deos expugnaris, Jovem, Neptunum, Apollinem, Junonem, me denique tuam matrem, ab una verò Minerva abstineas, tuaque fax nihil ignis adversus ipsam habeat, vacua jaculis sit pharetra, tuque ipse arcu careas, nec jaculari noris? CU. Metuo ipsam, mater: est enim formidabilis, ad spectu truculento, ac summopere virilis. Proinde, siquando illam tenso arcu petam, galeæ cristam quatiens, expavescit me: tum intremisco, & è manibus meis effluunt tela. VE. Atqui Mars annon erat hæc formidabilior? attamen exarmatum ipsum superasti. CU. Imò ille ultro me admittit, & invitat. Verùm Minerva torvè semper aspicit: quin aliquando temerè ad illam advolavi, facem propius admoveo: at illa, si ad me accesseris, inquit, te, per meum patrem, lancea transfixum, vel pede arreptum, & in tartara præcipitem datum, vel discerptum perdam. Plurima item id genus minabatur: Ad hæc acerbum videt, & in pectore faciem gestat horrendam, viperis comantem, quam

quam magnopere formido : territat enim me , fugioque quoties eam aspicio . VE. Esto sanè , Minervam metuis , ut ais , illamque Gorgonem , idque , cùm Jovis ipsius fulmen non reformidaris . Musæ verò cur tibi sunt invulnerabiles , & à tuis jaculis tutæ degunt ? Num & hæ cristas quatiunt , & Gorgonas prætendunt ? CU. Ipsas revereor , mater : sunt enim vultu reverendo , semperque aliquid meditantur , & cantionibus intentum animum habent : quin etiam non rarò illis assisto , carminis suavitate delinitus . VE. Esto , has relinque , quoniam sunt reverendæ : at Dianam cur non vulneras ? CU. Ut breviter dicam , hanc per montes assiduò fugientem assequi non possum : deinde proprio quodam amore tenetur . VE. Quonam , ô gnate ? CU. Nempe venatus cervorum & hinnulorum , quos insectatur ut capiat , & jaculis conficiat , ac prorsum tota rerum hujusmodi studio tenetur : tametsi fratrem ejus , qui nimirum & ipse arcu valet , & ferit eminus . VE. Intellego , gnate : illum sagitta sæpe vulnerasti .

Dialogus 10.

Mars & Mercurius.

MA. **A**Udistin', Mercuri, qualia nobis Jupiter sit minatus, quàm superba, quamque absurda? Ego, inquit, si voluero, catenam ex cœlo demittam, unde si vos suspensi me vi detrahare conemini, luseritis operam; nunquam enim deorsum traxeritis. Contrà ego si velim illam in altum attrahere, non vos solùm, sed terram, & mare simul sublatum in sublime sustulero. Et alia similia, quæ audivisti. At ego, siquidem cum uno quolibet conferatur singulatim, ita præstantiorem eum esse, viribusque superiorem non negaverim: sed unum tam multis antecellere, ut eum pondere nequeamus vincere, etiam si terram & mare nobis adjunxerimus, non crediderim. ME. Bona verba, Mars. Neque enim talia dicere tutum est, ne quid forte mali ex hac petulantia capiamus. MA. An verò credis apud quemlibet hæc dicturum me? Imò apud te solum id audeo, quem linguæ continentis esse novi. Sed quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum quum hæc minitantem audirem, haud queam apud te reticere. Etenim memini cùm non ita mul-

tò ante Neptunus , Juno & Minerva , móta adversus eum seditione , molirentur comprehensum illum vincere , quantopere formidans in omnem speciem se verterit , idque cùm tres tantùm essent. Ac , nisi The-
tys miserata , Briareum centimanum ad o-
pem ipsius vocasset , cum ipso fulmine &
tonitru vinctus fuisset . Hæc reputanti mi-
hi succurrebat ejus magniloquentiam ride-
re . ME. Tace , bona verba . Neque enim
tutum ista vel tibi dicere , vel audire
mihi .

Dialogus II.

Mercurius & Maja.

ME. **E**Stne verò , mater , Deus quispiam
in cœlo me inferior ? MA. Ne
quid , Mercuri , hujusmodi dixe-
ris . ME. Quid non dicam , ego qui tot
negocia solus sustineo , quibus delassor ,
in tam multa ministeria distractus ? Nam
mane surgendum est mihi , & verrendum
convivii cœnaculum . Tum ubi curiam , in
qua Dii consultant , strayero , & singula
composuero , Jovi apparere , & perferre il-
lius mandata toto die sursum ac deorsum
cursitantem : quumque reversus sum adhuc
pulverulentus , apponenda ambrosia . Por-
rò

rò, priusquam novitius iste pocillator advenisset, ego nectar etiam ministrabam. Quodque est omnium gravissimum, soli omnium ne noctu quidem quietem agere licet: sed oportet me etiam tunc defunctorum animas Plutoni adducere, maniumque ducem agere, & foro judiciali assistere. Neque enim mihi scilicet sufficiebant diurna negocia, quod versor in palæstris, quod in concionibus præconis vices obeo, quod oratores edoceo: nisi hæc quoque provincia accedat, ut præterea res mortuorum componam. Atqui Ledaë filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur. Mihi verò hæc & illa quotidie facere necesse est. Et hic quidem Alcmenæ, ille Semeles filius, aubo miseris mulieribus prognati, securi epulantur: at ego Atlantide Maja progenitus illis ministro. Quinetiam me recens Sidone à Cadmi filia reversum, ad quam miserat me visum, quid ageret puella, cum nondum respirassem, misit iterum Argos, visum Danaën. Rursum inde in Bœotiam profectus, inquit, obiter Antio-pam visito: adeo ut prorsus animum despondeam. Quare, si possem, libenter venundari vellem, quemadmodum qui duram in terris servitutem serviunt. MA. Missa fac ista, gnate: decet enim per omnia morem gerere patri, cum sis juvenis. Ac nunc, quò iussus es, Argos contende, deinde in Bœo-

tiam , ne , si tardior fueris , etiam plagas accipias : nam iracundi sunt , qui amant .

Dialogus 12.

Jupiter & Apollo.

JU. **Q**ualia fecisti , ô Titanum pessime : qui , quæ in terris sunt , omnia perdidisti , stulto adolescenti commisso curru , qui alia quidem ad terram delatus exussit , aliã verò præ frigore corrumpi fecit , procul ab ipsis abstracto igne . Denique nihil non perturbavit , & confudit . Ac nisi ego , animadversis iis quæ gerebantur , ipsum fulmine deturbassem , ne reliquæ quidem ullæ hominum superessent : talem nobis pulchrum istum aurigam , & currus gubernatorem emisisti .

AP. Peccavi , Jupiter ; sed ne irascaris , si credidi puero multum supplicanti . Nam unde tantum futurum malum existimassem ?

JU. Annon noras quàm multa diligentia negotium hoc opus haberet ? & ut si quis vel paululum excedat à via , pereant protinus omnia ? Ignorabas etiam equorum vehementiam , ut oporteat vi quadam continere frænum ? Siquis enim illis laxet , statim fræna detrectant , uti nimirum & istum abstulerunt , nunc qui-

quidem ad lævam , paulò post verò ad dextram , interdum etiam in cœpti cursus contrarium , sursum denique ac deorsum , quocunque ipsis libuisset . Ille verò nesciebat , quomodo iis esset utendum . AP. Hæc quidem omnia sciebam , ideoque diu resistebam , nec ipsi aurigationem credebam . Sed postquam lachrymando obsecrauit , & cum ipso Clymene mater , in currum impositum admonui , quomodo oporteret ipsum viæ insistere , quantum verò in sublime agitantem , sursum ferri : deinde rursus in declive vergere : utque habenas regere , nec equis impetum permittere deberet . Dixi etiam , quantum periculum esset , si non recta via ageret . At ille , puer enim erat , conscenso tanto igne , & vastæ adedò profunditati supernè incumbens , ut consentaneum est , obstupuit . Equi verò , ut senserunt non me esse eum qui conscendisset , contempto adolescentulo , è via diverterunt , & hæc tanta mala perpetrarunt . Ille autem , dimissis habenis , metuens , opinor , ne excideret ipse , gyrum rotæ apprehendit ac tenuit . Sed & ille jam poenas suas dedit , & mihi , Jupiter , satis supplicii luctus hic est . JU. Satis , inquis , qui talia ausus sis ? At nunc quidem veniam tibi concedo : sed in posterum , siquid simile deliqueris , aut talem quempiam tui successorem emiseris , continuò senties , quan-

to fulmen nostrum igne tuo sit ardentius. Quare illum quidem sorores ipsius ad Eridanum sepeliant, ubi curru excussus cecidit, electrum ipsi illachrymantes. Deinde in populos præ dolore convertantur. Tu verò compacto curru (fractus enim est temo ejus, & attrita rotarum altera) adjunctis equis aurigare. Sed horum omnium memor esto.

Dialogus 13.

Apollo & Mercurius.

AP. **P**Otesne mihi dicere, Mercuri, uter istorum Castor sit, aut uter Pollux? ego enim non facilè ipsos discrevero. ME. Ille, qui nobiscum heri versatus est, Castor erat: hic verò est Pollux. AP. Quomodo dignoscis? sunt enim similes. ME. Quoniam hic, ô Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quæ pugilatu certans aliquando ab adversariis accepit: ac in primis, quibus à Bebrÿce Amyco vulneratus est, quando cum Jasone Colchos navigabat. Alter autem nihil tale præ se fert, sed pura est & illæsa facie. AP. Operæ precium fecisti, qui notas, quibus dignosci queant, me docueris. Nam cetera certè omnia æqualia sunt, ovi pars di-

dimidia , stella desuper imminens , & jaculum in manu , & equus utrique albus. Quare sæpe equidem Castorem appellavi hunc , qui Pollux erat : & rursus Castorem Pollucis nomine. Sed & illud mihi dic , cur non ambo nobiscum versantur , sed ex dimidio , nunc quidem mortuus , nunc verò Deus est alter ipsorum. ME. Fraternali amore hoc faciunt. Nam , cum oporteret alterum ex Ledaë filiis mortem obire , alterum immortalem esse , diviserunt ita inter se ipsi immortalitatem. AP. Non prudenti divisione , Mercuri , siquidem neque sic sese mutuò aspicient , quod , ut puto , maximè desiderabant. Quomodo enim , cum alter apud Deos , alter apud manes sit ? Verumtamen , ut ego vaticinor , Æsculapius medetur , tu palæstricam doces , puerorum exercitator optimus , Diana verò obstetricatur , atque aliorum quisque suam artem habet , aut Diis aut hominibus utilem : at hi quid agent nobis ? num otiosi , tam grandes cum sint , nobiscum convivabuntur ? ME. Haudquaquam : sed illis injunctum est , ut Neptuno ministrent , & pelagus obequitent , & , sicubi nautas tempestate periclitantes aspexerint , navigio insidentes , incolumes navigantes præstent. AP. Bonam , Mercuri , & salutarem narras artem .

Dialogus 14.

Cyclops & Neptunus.

CY. **O** Pater, qualia passus sum ab execrabili illo hospite, qui me inebriatum excæcavit, somno gravatum aggressus. NE. Quis verò hæc ausus est, Polypheme? CY. Principio quidem se Neminem vocabat; sed, postquam effugit, & extra tela, ut dicitur, fuit, Ulysssem nominari se aiebat. NE. Novi quem dicis, Ithacensem illum: ex Ilio autem navigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cum animosus admodum non sit? CY. Deprehendi in antro, è pascuis reversus, multos, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam autem apposui foribus operculum (saxum autem mihi est perquam magnum) atque ignem, accensa quam ex monte detuleram arbore, suscitavi, visi sunt conantes sese abscondere. Ego verò comprehensos ex ipsis aliquos, ut par erat, devoravi, utpote qui prædones essent. Hic versutissimus ille, sive Nemo, sive Ulysses erat, pharmacum quoddam infusum dat bibendum, dulce quidem & fragrans illud: sed ad struendas insidias præsentissimum, & turbulentissimum. Mihi enim, illud cum bibissem, statim omnia circumagi videbantur, & an-
trum

trum ipsum invertebatur : nec ampliùs apud me prorsum eram . Postremò ad somnum pertractus sum . Ille verò exacuto veste , coque igne succenso , me dormientem insuper excæcavit : ab eoque tempore cæcus sum , Neptune . NE. Ut altè dormivisti , gnate , qui non exilieris , interim dum excæcareris . Ulysses verò ille quo pacto effugit ? Non enim , sat scio , saxum à foribus dimovere potuit . CY. At ego amovi , quò faciliùs illum comprehenderem inter egrediendum . Ego verò collocatus ad fores , extentis manibus venabar , solis dimissis in pascua ovibus , cum arieti mandassem ea , quæ pro me ab ipso fieri oporteret . NE. Intelligo rem . Sub illis latuit , te clàm se subducens . At ceteros certè Cyclopas oportebat te contra ipsum invocare . CY. Convocavi illos , pater , & venerunt . Sed cùm illius insidiatoris nomen interrogassent , eumque dicerem esse Neminem , insanire me arbitrati , discesserunt . Ita mihi execrabilis ille nomine imposuit . Et , quod omnium maximè mihi doluit , contumeliosè objecta mihi calamitate hac , ne pater quidem Neptuneus , inquit , te sanabit . NE. Bono sis animo , fili , ulciscar enim ipsum : ut discat , etiamsi oculorum cæcitatem mederi non queam , navigantes certè tamen servare vel perdere penes me esse : navigat autem adhuc .

Dialogus 15.

Menelaus & Proteus.

ME. **A**T in aquam te converti, Proteu, incredibile non est, siquidem es marinus: etiam arborem fieri, tolerabile: in leonem etiam aliquando muteris licet, tamen neque hoc supra fidem est. Quod si & te, qui in mari habitas, in ignem converti possibile est, hoc omnino miror, nec adducor ut credam. PR. Ne mireris, Menelaë: fio enim (& ignis) ME. Vidi & ipse. Sed videris mihi, dicam enim apud te, præstigias quasdam adhibere rei atque intuentium oculos decipere, cum tale nihil fias. PR. Ecquæ deceptio in tam manifestis rebus fieri queat? Annon apertis oculis vidisti, in quam multa ipse me transformaverim? Quod ni credis, & falsa res tibi videtur, scilicet species quædam inanis ob oculos versans: quum ignis factus fuero, admove mihi, ô generosissime, manum. Senties enim, num videar tantum ignis, an vero & vim urendi habeam. ME. Periculosum est experimentum hoc, Proteu. PR. At tu, Menelaë, videris mihi neque polypum vidisse unquam, neque etiam, quid pisce huic accidere soleat, scire. ME. At polypum quidem vidi: quæ verò
ac.

accidant illi , libenter ex te cognoverim .
PR. Cuicunque saxo acetabula sua accedens applicuerit , & cirramētis affixus adhæserit , illi seipsum similem efficit , mutatque colorem , imitando saxum , quò lateat piscatores , nihil ab illo varians , neque ob hoc manifestè apparens , sed omnino saxum referens . ME. Ferunt hæc : sed hoc tuum est incredibilius , Proteu. PR. Nescio , Menelaë , cuinam alteri credas , cùm tuis oculis non credas . ME. Apprimè vidi : sed tamen monstrōsa res est , cundem ignem atque aquam fieri .

Dialogus 16.

Panope & Galene.

PA. **V**Idisti ne , Galene , heri quid fecerit Eris ad cœnam in Thessalia , quia non & ipsa ad convivium invitata fuerit ? GA. Non convitata sum ego vobiscum . Nam me Neptunus jusserat , tranquillum interea , Panope , servare pelagus . Sed quid fecit Eris , cùm præsens non esset ? PA. Thetis ac Peleus concesserant intro in thalamum ab Amphitrite ac Neptuno deducti . Interea autem Eris , clàm omnibus (id quod facile illi tum fuit , cùm alii biberent , nonnulli ap-
plau-

plauderent , vel Apollini cithara perfonanti , vel Mufis ore modulantibus animum adhibentes) projecit in convivium pomum quoddam perpulchrum , totum aureum , Galene , cui erat infcriptum , *Formofa accipias* . Dum autem hoc , tanquam ex composito , voluitur , pervenit eò loci , ubi Iuno , & Venus , & Minerva accumbebant . Et poftquam Mercurius , eo fublato , infcripta legit , nos quidem Nereides conticui-
mus . quid enim agendum erat , illis præfentibus ? Illæ verò inter fe contendebant , ac quælibet fuum illud effe volebat . ac ni-
fi Jupiter ipfas diremiffet , ad manus ufque res proceffiffet . Verùm ille , ipfe quidem iudicium hac de re non feram , inquit , tametsi illæ ipfum iudicare vellent . Sed in Idam ad Priami filium abite , qui & discernere novit , quænam formofior fit , utpote elegantiaæ ftudiofus , & qui non malè iudicare poterit . GA Quid igitur ad hæc Deæ illæ , Panope ? PA. Hodie arbitror in Idam abeunt . GA. Ecquis veniet paulò poft , qui , quæ vicerit , nobis renunci-
et ? PA. At jam nunc tibi affirmo fore , ut nulla alia vincat , veniente in certamen Venere , niſi arbiter ipſe omninò hallucinetur .

Dialogus 17.

Neptunus & Delphines.

NE. **R**Ecè facitis, Delphines, quod
semper hominum amantes estis :
& olim Inûs filium in Isthmum portastis ,
exceptum à Scironiis scopulis , unde cum
matre præcipitatus erat . Et tu nunc , as-
sumpto Methymnensi citharædo isto , in
Tænarum cum ipso ornatu , & cithara ena-
tasti : neque illum à nautis miserè perdi
passus es. DE. Ne mireris, Neptune, quod
hominibus beneficiamus, cum ex homini-
bus pisces ipsi facti simus. NE. Atque e-
quidem ob id reprehendo Bacchum, quod
vos navali prælio superatos ita transforma-
vit , cum debuisset solum in deditionem
accipere , quemadmodum alios in potesta-
tem redegit . Sed quo pacto , quod huic A-
rioni accidit , sese habet , Delphin. DE.
Periander, opinor, delectabatur ipso , &
artis gratia sæpe accersebat . Ille autem à
tyranno ditatus , cum domum in Me-
thymnam navigasset , divitias suas osten-
tare concupivit . Ac , consensu scelerato-
rum quorundam hominum pontone , post-
eaquam indicavit se multum auri & ar-
genti secum ferre , ubi ad medium fer-
mè Ægeum perventum fuit , insidiari illi
nautæ cœperunt. Ille verò (auscultabam e-
nim

nim omnia juxta navigium natans) quoniam hoc vobis ita visum est, inquit, at me saltem, assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem sinite præcipitare meipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, & quiddam planè blandum cecinit, atque in mare, tanquam ilicò moriturus, præcipitem se dedit. Ego verò, excepto atque imposito mihi illo, in Tænarum enatavi. NE. Tuum erga musicam studium laudo: dignam enim auditæ modulationis mercedem ipsi retulisti.

Dialogus 18.

Neptunus & Nereides.

NE. **F**Retum hoc quidem angustum, in quod puella præcipitata est, Hellespontus ab ipsa vocetur. Ipsum autem cadaver, vos Nereides, acceptum in Troadem auferte, ut ab incolis sepeliatur. NER. Nequaquam, Neptune, sed hîc in cognomine pelago sepeliatur. Miseremur enim ipsius, ut quæ maximè miserabilia passa fuerit à noverca. NE. At hoc, Amphitrite, fas non est, neque etiam aliàs honestum, hîc illam alicubi sub arena jacere. Sed, quod dixi, in Troade in Cherso-

soneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio ipsi erit, quod paulò post eadem & Ino patietur, &, persequente illam Athamante, in pelagus ex summo Cithærone, quâ in mare porrigitur, filium etiam in ulnis gestans præcipitabitur. NER. Sed & illam, in Bacchi gratiam, servare oportebit. Educavit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. NE. Non decebat, cùm adeò parva esset. Sed Baccho non gratificari non decet, Amphitrite. NER. Sed quid accidit huic, quod ab ariete decedit? Phryxus autem frater ejus tutò vehitur? NE. Meritò: adolescens enim est, & contra impetum obistere potest. Illa verò ejus insueta, consensu vehiculo inusitato, & in vastam profunditatem despiciens, perculsa animo, & pavore pariter attonita, præterea vertigine correpta præ volatus impetu, retinere non potuit arietis cornuâ, quibus hætenus sustentaverat: atque ita in mare decedit. NER. Annon matrem ipsius Nephelen opem ferre cadenti decebat? NE. Decebat: sed Parca longè quàm Nephelē potentior est.

Dialogus 19.

Iris & Neptunus.

IR. **I**nsulam illam errantem, Neptune, quæ à Sicilia revulsa, atque undis submersa, mari innatat: eam, dixit Jupiter, jam erige, & cernendam exhibe, & fac, ut manifesta in medio Ægæo firmiter maneat, tutò admodum stabilita: opus enim illa nonnihil habet. NE. Hoc fiet, Iri: sed tamen, quem usum illi præbebit manifesta apparens, neque amplius natans? IR. Latonam in ea parere oportet: jam enim malè habet à doloribus. NE. Quid igitur? annon ipsi cælum sufficit? quod si hoc non (sufficiat) nonne vero tota terra recipere possit ejus partus? IR. Non, Neptune. Nam Juno Tellurem magno jurejurando obstrinxit, ne quod Latonæ parturienti perfugium præberet. Hæc igitur insula juramento non tenetur: tum enim fuit abscondita. NE. Intelligo rem. Igitur subsiste, insula: atque iterum è profundo emerge, nec amplius sublabaris, sed immota maneas. Ac suscipe fœlicissima fratris mei liberos duos, Deorum pulcherri-
mos. Et vos, ô Tritones, Latonam in ipsam trajicite, omniaque tranquilla sint. Serp-
entem autem illum, qui nunc ipsam de-
ter-

terrendo, velut œstro exagitat, ipsi infantes, posteaquam in lucem editi fuerint, continuò aggredientur, ac matrem vindicabunt. Tu verò Jovi renuncia, omnia esse parata. Stabilita est insula, veniat Latona, ac pariat.

Dialogus 20.

Xanthus & Mare.

XA. **S**Uscipe me gravia passum, ô Mare : mea vulnera extingue. MAR. Quid hoc rei est, ô Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus. Sed prorsus exustus sum miser, & efferuesco. MAR. Cur autem tibi iniecit ignem? XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim illum Phrygas occidentem supplex precatus sum, ille autem nihil ab ira remitteret, sed cadaveribus obstrueret mihi alveum, ego misertus miserorum, ut aquis eum obruerem irruì, quò perterritus, à virorum cæde cessaret. Ibi Vulcanus (nam tum propè aderat) universo igne, opinor, quantum habebat, quantumque in Ætna, & si quibus aliis in locis erat, allato processit mihi obviam : ac exussit quidem ulmos & myricas : assavit autem & infelices pisces & anguillas ; me verò cùm efferues-

E

ccre

cere fecisset, parum abfuit quin totum aridum reddiderit. Videsne igitur, quomodo his incendiis affectus sum? MAR. Turbidus & calidus es, Xanthe, ut par est, cruore, à cadaveribus: calore autem, ut ais, ab igne. Ac meritò, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod filius esset Nereidis. XAN. Annon decebat me vicinorum Phrygum misereri? MAR. At verò Vulcanum nonne decebat Achillis filium Thetidis misereri?

Dialogus 21.

Doris & Thetis.

DO. **Q**uid fles, Theti? PH. Pulcherri-
mam, Dori, puellam vidi in ar-
cam à patre coniectam, cum-
que ipsa recens genitum infantem. Pater
autem iussit nautas, ut postquam in altum
à terra provecti essent, acceptam arcam
in mare projicerent, quò periret & misera
illa, & infans. DOR. Quam ob causam, ò
soror? siquidem omnia exactè comperta ha-
bes? THET. Pater illius Acrisius, quia pul-
cherrima erat, in æreum quendam thala-
mum inclusam perpetuæ virginitati desti-
narat. Deinde verum quidem dicere non
possum: Jovem autem aiunt conversum
in

in aurum, ad ipsam per impluvium esse delapsum. Illam verò excepto in sinum demanante Deo, gravidam factam fuisse. Quod cum pater animadvertisset, utpote durus quispiam, & zelotypus senex, graviter indignatus est; & stupratam ab aliquo ipsam ratus, cum recens peperisset, in hanc arcam coniecit. DOR. Ceterum quid agebat illa, quando ingrediebatur? TH. De se quidem tacebat, Dori, & ferebat damnationem: pro infante autem deprecabatur, ne morti traderetur, lachrymans, & avo pulcherrimum illum ostentans. Ille autem propter malorum ignorantiam, mari arridebat: quorum ego quum memini, rursus lachrymis oppleor. DOR. Et me flere fecisti: at jam ne mortui sunt? TH. Haudquaquam. Nam arca vivos illos custodiens circum Seriphum adhuc natat. DOR. Cur igitur non servamus ipsam, in retia Seriphiis hisce piscatoribus immittentes? qui scilicet extractos illos, incolumes præstabunt. TH. Rectè dicis: ita faciamus. Non pereat ipsa, nec infans adeò formosus.

Dialogus 22.

Triton , Nereides & Iphianassa.

TR. **B**alena illa vestra, Nereides, quam contra filiam Cephei Andromedam emisistis, nulla injuria puellam affecit, ut puratis, & ipsa mortua jam est.

NER. A quo, Triton? Num Cepheus, tanquam illectamento aliquo proposita puella, aggressus illam occidit, ex insidiis cum multis copiis adortus? TRIT. Non. Sed noſtis puto, Iphianassa, Perſeum illum Danaës filium, quem unà cum matre in arca ab avo materno in mare projectum, illorum miſertæ, ſervastis. IPH. Novi quem dicis. Vero autem conſentaneum eſt illum jam adoleſcentem eſſe, & valdè cum generoſum tum aſpectu pulchrum. TRIT. Hic balænam occidit. IPH. Quamobrem, Triton? Neque enim hujusmodi præmia conſervationis perſolvere nobis debebat. TRIT. Ego vobis exponam omnem rem, uti geſta eſt. Miſſus hic fuit ad Gorgonas, ut hoc regi certamen perageret. Poſtquam autem in Libyam pervenit. IPH. Quomodo, Triton? ſolus-ne, an & alios ſecum commilitones adduxit? alioqui difficile hoc iter. TRIT. Per aërem profeſtus eſt: alarum enim

enim illum Minerva fecit. Postquam autem eò loci venit ubi illæ degebant, illæ, opinor, dormiebant; hic, amputato Medusæ capite, avolavit. IPH. Quo pacto illas aspexit? aspici enim nequeunt: aut quisquis illas aspexerit, nihil ampliùs postea cernit. TRIT. Minerva prælato illi clypeo (talìa enim narrantem ipsum audivi apud Andromedam, & apud Cepheum postea) Minerva, inquam, in clypeo refulgente, tanquam in speculo aliquo, exhibuit ipsi spectandam Medusæ imaginem. Postea sinistra arrepta illius coma, & inspecta imagine, dextra autem sublata harpe, caput ipsius abscidit: & antequam sorores expergiscerentur, avolavit. Porro ubi circa maritimam hanc Aethiopix oram venisset, terræ jam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam expositam, in rupe quadam prominente palo affixam, pulcherriam, ô Dii, promissa coma, & seminudam longè infra ubera. Ac primùm illius fortunæ misertus, damnationis causam interrogavit: & paulatim amore captus (oportebat enim incolumem servari puellam) opem ferre illi statuit. Et postquam balæna accessisset terribilis admodum, quasi absorptura Andromedam, in altum sublatus adolescens, manu ad capulum admotâ, tenens harpam, altera quidem ferit, altera verò Gorgonem spectandam profere-

rens, in lapidem illam convertit. Illa igitur mortua est, & diriguere membra ejus omnia quæ Medusam alpexerunt. At hic solutis vinculis, quibus virgo alligata fuerat, suppositaque manu, suscepit illam summis pedum digitis è lubrica rupe descendentem : & nunc cum eadem nuptias in ædibus Cephei peragit : deinde Argos deducet. Itaque pro morte nuptias non vulgares nacta est. NER. Equidem non admodum ægrè fero factum hoc. Quid enim injuriæ nobis intulit puella, si quid superbè gloriata fuerit mater, & nobis pulchriorem videri se voluerit ? TRIT. Hac sane ratione jam propter filiam doluit, utpote quæ mater sit. NER. Ne istorum amplius, ô Dori, meminerimus, si quid barbara mulier præter decorum loquuta est. Satis enim supplicii tulit, quum filiæ ita metuit. Nuptiis igitur gaudeamus.

TIMON.

*Timon, Jupiter, Pluto, Mercurius,
Pauper, ceterique.*

II. **O** JUPITER Philie, hospitalis,
sodalitie, domestice, fulgura-
tor, juramenti præses, nubicoge, grandi-
strepe, & siquod aliud tibi cognomen at-
toniti poetæ tribuunt, maximè quum hærent
in versu (Nam tum illis multi nominis fa-
ctus, carminis ruinam fulcis metrique hia-
tum imples) ubi tibi nunc magnicrepum
fulgur, gravifremum tonitru? ubi ardens,
candens, ac terrificum fulmen? Nam hæc
omnia jam nugas esse apparet, fumumque
poeticum, nec omnino quicquam præter
nominum strepitum. Sed decantatum il-
lud tuum telum eminus feriens, & prom-
ptum, nescio quomodo penitus extinctum
sit, & frigidum, & ne minimam quidem
scintillam iræ contra nocentes asservavit.
Itaque quivis ex his, qui pejeraturi sunt,
citiùs extinctum ellychnium metuerit, quàm
flammam fulminis cuncta domantis: ita ti-
tionem quempiam in ipsos vibrare videris,
ut nec ignem, nec fumum ex ipso manan-
tem

rem pertimescant : sed hoc solum ex vulnere putent sibi inferri nocumentum , ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est , ut jam Salmonæus tibi sit ausus etiam obtonare : neque id admodum abs re : quippe adversus Jovem usque adeò ira frigidum , vir ad facinora fervidus , audaciaque tumidus. Quid enim , ubi tu , perindè ac si sumfisses mandragoram , dormis ? qui neque pejerantes audias , neque flagitiosos observes : sed cæcurias lippitudine , & hallucineris ad ea quæ sunt , auresque tibi obsurduerint , quemadmodum iis qui senio confecti torpent. Quandoquidem cùm juvenis adhuc esses , acrique animo , & vehemens ad iracundiam , permulta in homines maleficos & violentos faciebas : Neque tum unquam cum illis inducias agitabas , sed perpetuò fulmen erat in negotio , & ægis concutiebatur , obstridebat tonitru , fulgur continenter jaculorum in morem densissimè exedito loco devolantium torquebatur , terræ quassationes cibri commoti instar frequentes , nix cumulatim , grando saxorum in morem , atque ut tecum grandius loquar , imbresque rapidi & violenti , ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repente Deucalionis ærate naufragium ortum est , ut omniibus sub aqua demersis , vix unica scaphula servaretur , quæ iu montem Lycorem appulit , humani generis quasi scintillulas
quasi

quasdam servans , unde sceleratius etiam genus propagaretur. Quare dignum sordida præmium ab illis reportas , cum nemo jam tibi sacra faciat , nec coronas offerat , nisi siquis obiter in Olympiis : qui quidem non admodum necessariam rem facere sibi videatur , sed priscum quendam ritum observare : pene vero Saturnum , ô Deorum generosissime , te reddunt , magistratu amoventes. Omitto dicere , quoties jam templum tuum sacrilegio compilarint : quum tibi etiam ipsi manus Olympiæ injecerint. Interea tu altifremus ille , adeo piger fuisti , ut neque canes excitaris , neque vicinos advocaris , qui opitulantes tibi illos comprehenderent , cum adhuc ad fugam se compararent. Sed generosus ille , gigantum extinctor , & Titanum victor sedebas , fulmen decemcubitale , dextra tenens , quum tibi cæsaries ab illis circumtonderetur. Hæc igitur , ô præclare , quando tam securè negligere desines ? quando de tantis maleficiis pœnas sumes ? Quot Phaëthontes , aut Deucaliones , satis idonei sint ad expiandum tam inexhaustam morum improbitatem ? Etenim , ut communibus omissis , de meis verba faciam , ex quo tam multos ex Atheniensibus in sublime evexi , & divites ex pauperrimis reddidi , & omnibus egenis opem tuli , imò affa-

tim , ut amicis benefacerem , universas opes effudi , & propterea pauper evasi , jam ne agnoscor quidem ab illis , nec aspicere dignantur me , qui antea reverebantur , adorabant , meoque de nutu pendebant . Quòd si quando per viam ingrediens , forte fortuna in eorum quempiam incidero , perinde ut eversum hominis jam olim defuncti cippum , ac temporis longitudine collapsum prætereunt , quasi ne norint quidem . Porro alii , procul conspecto me , aliò sese detorquent , existimantes sese inauspicatum , abominandumque visuros spectaculum , quem non ita pridem servatorem , & de se bene meritum prædicabant . Itaque prementibus malis ad extrema redactus consilia , rhenone indutus , terram exerceo quatuor conductus obolis , & cum solitudine , & ligone hîc philosophor . Hoc interim lucri mihi videor facturus , quod non amplius intuebor plerisque præter meritum felices : illud enim est perquam molestum . Jam igitur tandem aliquando , Saturni & Rheæ proles , excusso profundo isto , graviq̃ue sommo (longiorem enim quàm Epimenides dormivisti) resuscitato fulmine , aut ex Ætna redaccenso , ingenti excitata flamma , iram aliquam strenui illius ac juvenilis Jovis ostende , nisi vera sint ea quæ de te tuaque sepultura Cretenses fabulantur . JUP. Quis
hic

hic est, Mercuri, qui sic ex Attica in montis Hymetti radicibus vociferatus est? horridus totus ac squalidus, & rhenone amictus? fodit autem, ut arbitror, in terram pronus, homo loquax & confidens: nimirum est philosophus, neque enim alias adeò impia adversus nos erat dicturus. MERC. Quid ais, ô pater? non nosti Timonem filium Echekratidis Colyttensem? Hic est qui nos plerumque sacro convivio excepit ex hostiis eximiis parato, ille repente ditatus, ille qui totas hecatombas, apud quem splendide Jovialia festa consuevimus agitare. JUP. Eheu, quænam ista rerum commutatio! hiccine est honestus ille, dives, circum quem tam frequentes erant amici? Quid illi accidit, ut hoc sit habitu, squalidus, ærumnosus, fossor conductitius, ut conjicio, cum tam gravem ligonem gerat? MERC. Illum, ut ita dicam, probitas evertit, & humanitas, atque in omnes egenos misericordia. vel revera vecordia potius, facilitas, nullusque in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit sese corvis, lupisque gratificari. Quin magis cum à vulturibus tam multis misero jecur eroderetur, amicos illos & sodales existimabat ex benevolentia erga se, cum tamen nihil aliud quam epulis gauderent. Illi verò postquam ossa penitus nudassent, circumrosissentque, deinde si qua inerat me-

E 6

dul-

dulla , hanc quoque admodum diligenter exuxissent , abierunt , exuccum , & radicitus succisum deferentes , adeò ut non amplius agnoscant , aut aspiciant , tantum abest ut sint , qui vicissim illi opitulentur , & impertiant . Has ob res fessor , & sago , ut vides , opertus pelliceo , urbem præ pudore fugiens , mercede agricolam agit , mala sua ægerrimo fert animo , quod qui sua sunt benignitate ditati , nunc admodum fastuosè prætereant ; ac ne nomen quidem , an Timon vocetur , noverint . JUP. At verò vir neutiquam fastidiendus & negligendus , qui jure optimo indignatur , quod his agat in malis : siquidem & execrandos illos adulatores imitemur , si ejus viri obliviscamur , qui tot pinguißimos tauros & capras nobis in aris adolevit : quorum nidor mihi etiam num in naribus remanet . Tametsi propter negotia , magnamque pejerantium turbam , & eorum qui vi agunt & rapina vivunt , præterea ob formidinem quam mihi pariunt sacrilegi , qui multi sunt , & observatu difficiles , & ne minimum quidem nos connivere sinunt , multo jam tempore Atticam non respexi : ac in primis ex quo philosophia , & verborum contentiones , apud istos increbuerunt , adeò ut , istis inter se pugnantibus , vociferantibusque , ne exaudire quidem mortalium vota liceat . Unde mihi necessum

sum est, aut auribus obturatis sedere, aut ab ipsis perdi, qui virtutem quandam, & nescio quæ incorporea, nugæque magna voce connectunt. Hinc factum est, ut hic quoque à nobis neglectus fuerit, quamvis non sit improbus. Quod reliquum est, Mercuri, assumpto Pluto, celeriter ad hunc eas: Plutus autem unâ secum etiam ducat Thesaurum, & ambo apud Timonem permaneant, nec tam faciliè demigrent, etiamsi quàm maximè rursus illos præbonitate domo exigit. Ceterùm de ingratis illis palponibus in posterum consultabo, & pœnas dabunt, simul atque fulmen præparavero. Nam fracti sunt, & retusa cuspide duo radii ejus maximi, quum nuper acriùs in sophistam Anaxagoram jacularer, qui suis familiaribus persuadebat, nullos esse nos, qui Dii vocamur. At ab illo aberravi: nam obtensa manu Pericles cum protexit: fulmen verò in Castoris & Pollucis templum detortum, tum illud exussit, tum ipsum ad saxum pene est comminutum. Quanquam vel id supplicium satis magnum in istos fuerit, si ditissimum videant factum fuisse Timonem. MERC.

Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum, audacemque esse? idque non iis modò, qui causas agunt, verùm etiam qui vota faciunt, utile. En mox è pauperrimo dives evaserit ille

Timon , qui alta voce clamavit , & libere fuit locutus in precibus suis , attentum verò Jovem reddidit . Quòd si incurvus fodiendo siluisset , neglectus etiamnum foderet . PLUT. At ego , ô Jupiter , hunc adiurus non sum . JUP. Quid ita , optime Plute , præsertim me jubente ? PLUT. Quoniam per Jovem injuria me affecit , ejiciens , & in multas partes dividens , idque cùm illi paternus essem amicus , ac tantum non furcillis ex ædibus extruserit , sicut qui è manibus ignem abjiciunt . Num rursus ad istum ibo , parasitis , adulatoribus , & scortis donandus ? Ad eos mitte me , Jupiter , qui munus intellecturi sint , qui amplexuri , quibus in pretio sim , & exoptatissimus . At hi stupidi cum paupertate commercium habeant , quam nobis anteponunt : & acceptis ab ea rhenone , & ligone , miseri sint contenti , si quatuor obolos lucrentur , qui decem talenta contemptim dono dare solebant . JUP. Nihil in te istiusmodi posthac facturus est Timon , quippe quem ligo abundè docuerit , (nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia) te potius quàm paupertatem esse eligendum . Ac tu mihi querulus admodum esse videris , qui nunc Timonem incuses , quòd tibi liberè vagari permiserit patefactis foribus , nec zelotypus in te , domo conclusit . Aliàs autem contrà in divites flo-

ma-

machabaris, quum diceres te ab illis, re-
pagulis, clavibus, & impressis sigillis ita
fuisse conclusum, ut ne prospicere quidem
in lucem tibi liceret. Id igitur apud me
deplorabas, affirmans præfocari te nimis te-
nebris: eoque pallidus nobis occurrebas,
curis plenus, contractis contortisque digi-
tis, ut fieri solet in rationum collectioni-
bus: quòd si quando daretur opportunitas,
aufugiturum quoque ab illis te minitabare.
In summa rem admodum acerbam judica-
bas in æreo, ferreove thalamo, Danaës
exemplo, virginem asservari, atque à se-
dulis scelestissimisque pædagogis educari,
Fœnore, & Computo. Eos proinde absur-
dè facere aiebas, qui te præter modum
adamarent, neque, cum liceret, frui au-
derent, nec quamvis essent domini, securè
suo amore uterentur: sed vigilantes observa-
rent, ad sigillum seramque immotis oculis
intuentes, abundè magnum fructum arbi-
trantes à se percipi, non quòd ipsis fruen-
di facultas adesset, sed quòd nemini fruen-
di copiam facerent; non aliter quàm in
præsepi canis, qui nec ipse hordeo vesci-
tur, nec famelicum equum vesci finit.
Quinetiam ridebas istos qui parcerent, as-
servarentque, & (quod esset absurdissimum)
se ipsos zelotypia prosequerentur: nec in-
telligerent fore, ut aut sceleratissimus fa-
mulus, aut œconomus, aut puerorum
præ-

præceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam, & oris angusti lucernulam, ac sicculosum scirpulum usuris invigilare. Annon igitur iniquum, cum hæc olim incusaveris, nunc his contraria Timoni objicere? PLUT. Atqui, si veritatem inquisiveris, me utrumque rationi consentaneum facere judicabis. Nam & Timonis hujus illa nimia remissio, negligentia, non benevolentia, erga me, merito videatur. Illos verò qui me cæcis ac tenebris inclusum servant, & ut crassior, pinguior, imò immensus fiam, operam dant, nec tamen attingunt ipsi, nec in lucem producant ne à quoquam videar, illos inquam amentes & contumeliosos rectè putem, quippe qui me in fontem tot inter vincula putrescere cogunt, non intelligentes brevi sibi abeundum, & me alii cuiquam, cui fortuna faverit, relinquendum. Quocirca neque illos probo, nec hos qui nimium facilè mihi manus admovent: sed eos, qui, quod est optimum, mediocritate utuntur, ut nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Etenim per Jovem illud considera, Jupiter, si quis, ubi juvenem & formosam uxorem lege duxerit, postea neque observet neque omnino zelotypia prosequatur, concedens illi ut noctu atque interdum eat quò velit, & rem cum quibuscumque

libet

libet habeat , vel potiùs ultro producat ut adulteretur , fores aperiens , prostituens , & omnes ad eam invitans , num hic amare videbitur ? profectò hoc tu nequaquam dices , Jupiter , qui sæpe numero amorem senseris . Rursum si quis ingenuam lege domum deducat , acceptam ad liberorum legitimorum procreationem , ceterùm nec ipse contingat florentem ætate , decoramque virginem , nec eam ab alio aspici sinat , sed inclusam , orbam , sterilemque in perpetua virginitate contineat , ac interim se amore teneri dicat , & hunc præ se ferat colore , corpore exhausto , refugis oculis , num fieri potest , ut talis quispiam desipere non videatur , quippe qui , cum liberis oportuerit operam dare , fruique conjugio , puellam adedò formosam atque amabilem sinat emarcescere , per omnem vitam , tanquam Cereri sacerdotem alens ? Hæc & ipse indignor , quum à nonnullis ignominiosè cædor calcibus & dilanior , & exaurior , à nonnullis contrà perinde ut literatus fugitivus compedibus vincior .

JUP. Quid igitur adversus illos indignaris ? utrique enim egregias luunt pœnas : Hi quidem dum Tantalì in morem , nec bibere , nec edere sinuntur , sed ore sicco , auro tantùm inhiant : illi verò , dum ceu Phineo cibos harpyiæ ipsis è faucibus eripiunt .

Sed abi jam , cordatiorem multò nactus

Ti-

Timonem. PLUT. An ille aliquando desinet me velut ex foraminoso cophino, priusquam omnino influxerim, data opera exhaurire, quasi conetur occupare, quo minùs influam, veritus ne si copiosius infundar, ipsum inundem? Quò fit, ut in Danaïdum dolium aquam mihi videar allaturus, frustra que infusus, vase non continente liquorem: imò priùs propemodum effuso quod influit, quàm influxerit: eoque modo latior est dolii hiatus ad effusionem, ac liberrimus exitus. JUP. Proinde ni hiarum istum obturaverit, perpetuamque perstillationem sistere conetur, te propediem effuso, facilè rursus sagum & ligonem in fæce (& fundo) dolii reperiet. Verùm abite jam, illumque ditare. Tu verò, Mercuri, memineris redeundo Cyclopes ex Ætna ad nos adducere, quò fulmen cuspidè restituta refarciant. Nam eo nobis acuminato erit opus. MERC. Eamus, Plute. Quid hoc? num claudicas? Equidem ignorabam, ô præclare, te non cæcum modò, verùm etiam claudum esse. PLUT. Hoc non est mihi perpetuum, Mercuri: sed quando ad aliquem à Jove missus proficiscor, nescio quomodo tardus & claudus utrinque sum: ita ut ægrè ad metam perveniam, quum nonnunquam qui me operiebatur, priùs consenuit. Sed, quum discedendum est, alatum videbis, avibus longè celeriores. Unde fit, ut,

amo.

amoto repagulo , protinus voce præconis victor pronuncier , saltu stadium transmensus , ne videntibus quidem aliquando spectatoribus. MERC. Ista quidem non vera dicis. Imò ego tibi permultos commemorare queam , quibus heri ne obolus quidem erat quo restim emerent , qui hodie repentè divites facti splendide vivant , albis quadrigis vehantur , quibus ne asellus quidem ante suppetebat : ii tamen purpurati , & manibus auro ornatis obambulant : qui nec ipsi credere possunt , quin per somnium divites sint. PLUT. Isthæc alia res est , ô Mercuri , neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus : nec à Jove sed à Dite transmittor ad eos , qui & ipse opum largitor est , magnaue donans : quod suo etiam nomine declarat . Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum , iæ tabellas injiciunt me ac diligenter obsignatum , & sarcinæ in morem sublatum transportant . Interea defunctus ille , alicubi in tenebricosa ædium parte jacet , vetere linteo super genua injecto tectus , & à felibus oppugnatus. Porro qui me speraverant obtinere , in foro operiuntur hiantes , non aliter quàm hirundinem advolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est , & lineus ille funiculus incisus , aperæque tabellæ , novusque meus dominus est pronunciatus , sive cognatus quispiam ,
sive

sive adulator, sive servulus obscœnus, qui puerili obsequio favorem meruerit, etiam tum mento subraſo, pro variis omnigenisque voluptatibus, quas ipsi jam obſoletus ſuppeditavit, ingens ſcilicet præmium ferens generoſus quiſquis tandem ille fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat nomine commutato, ut qui modò Pyrrhias, vel Dromo, vel Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelleretur. Cæterum illos nequicquam hianſes; ſequæ mutuum intuentes relinquit, ac verum luctum agentes, quòd ejuſmodi thynnus ex intimo ſagæ ſinu effugit, devorata non exigua eſca. Atque hic repentè totus in me irruens, homo ineptus & rudis, compedes adhuc horreſcens, & ſiquis alium loco increpet, ſtans erectis auribus, & piſcinum tanquam templum adorans, non amplius iis, in quos incidit, eſt tolerabilis: ſed & ingenuos contumelia afficit & conſervos flagris cædit, experiens num ſibi quoque ſimilia liceant: donec aut in ſcortulum incidens, aut alendorum equorum ſtudio caprus, aut adulatoribus ſeſe tradens, deſerantibus Nireo formoſiorem eſſe, Cæcroe, Codrove generoſiorem, callidiorem Ulyſſe, ditioſiorem verò ſedecini ſimul Cræſis, momento temporis ſemel effundat infelix, quæ minutatim multis ex periuriis,

rapinis, & flagitiis fuerant collecta. MERC. Ista fermè sic se habent, uti narras. Verùm ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, quì tandem, cæcus cùm sis, viam invenire potes? aut quì dignoscis, ad quosnam Jupiter te miserit, dignos illi visos qui divitiis abundant? PL. Enimvero credis me reperire istos, ad quos mittor? MERC. Per Jovem haud quaquam. Neque enim Aristide præterito ad Hipponicum, & Calliam accessisses, tum ad multos alios Athenienses, ne obolo quidem dignos. Ceterùm quid facis emissus? PLUT. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in aliquem incidero. Hic autem quisquis ille sit, qui fortè primus me nactus sit, abducit ac possidet, te, Mercuri, pro lucro præter spem objecto adorans. MERC. Num ergo fallitur Jupiter, qui credat, ex ipsius sententia ditari abs te eos, quos dignos existimarit qui ditescerent? PLUT. Et jure quidem optimo fallitur, ô bone, quippe qui cùm me cæcum esse probè sciat, emittat vestigatum rem usque adedò reperitu difficilem, & jam olim è vita sublatam, quam ne Lynceus quidem facilè inveniret, cùm adedò sit obscura & minuta. Quare cùm rari sint boni, improbi verò in civitatibus omnia obtineant, oberrans facilè in istius farinæ homines incido, & ab illis irretior. MERC. At quì sit, ut, quoties
cos

eos deferis , facile aufugias , cùm viæ sis ignarus ? PLUT. Tum demum acutum cerno , pedibusque valeo , solummodò quum fugiendi adest opportunità. MERC. Illud etiam mihi responde : quî fit , ut , cùm oculis sis captus (dicendum enim est) præterea pallidus , & cruribus gravis , tot habeas amatores , adeò ut omnes in te defigant oculos : & , si potiantur , felices videantur , sin frustrentur , non sustineant vivere ? Ex his quidem non paucos novi , quî sic perditè te amarint , ut se aëreo è scopulo in alta piscosi maris præcipites abjecerint , rati fastidiri sese abs te , propterea quòd illos nullo pacto respexisses. Quanquam sat scio , tu quoque fateberis , si quo modo tibi ipsi notus es , furere istos , qui hujusmodi amore sunt dementati. PLUT. At enim credis me , qualis sum , talem istis videri , nempe claudum , & cæcum , & quicquid aliud mihi inest vitii ? MERC. Quid ni , ô Plute , nisi & ipsi omnes sint cæci ? PLUT. Haud cæci quidem , ô optime , verùm inscitia , errorque , quæ omnia occupant , illis offundunt tenebras. Ad hæc ipse quoque , ne per omnia deformis sim , persona valdè amabili relictus , inaurata , gemmisque picturata , ac versicoloribus amictus eis occurro : at illi , rati sese nativi vultus venustatem aspicere , amore capiuntur , dispereuntque , nisi po-

tian-

tiantur. Quòd si quis me toto corpore renudatum illis ostenderit , dubio procul ipsi semet damnabunt , qui tantopere cæcutierint , amantes res neutiquam amandas , & deformes. MERC. Quid ergo , postquam eò perventum est ut jam divites evaserint , jamque personam sibi circumposuerint , rursus falluntur ? adeò ut si quis illis adimere conetur , penè caput potius quàm personam abjiciant ? Neque enim verisimile est , etiam tum illos ignorare , auro bracteata esse formam , quum intrus cuncta inspexerint. PLUT. Ad id non paucæ res , ô Mercuri , mihi sunt adjumento. MERC. Quænam ? PLUT. Simul atque qui me primum nactus est , patefactis foribus exceperit , clanculum unà mecum introit fastus , vecordia , insania , mollities , contumelia , fraus , aliaque sexcenta : à quibus omnibus posteaquam est occupatus animus , miratur non miranda , appetit fugienda : meque cunctorum illorum , quæ introierunt , malorum patrem stupet , illorum satellitio vallatum , quidvis potius passurus , quàm ut me rejicere compellatur. MERC. Ut lævis es , ô Plute , & lubricus , & retentu difficilis , ac fugax , neque ullam certam præbes ansam , qua prensus tenere : verum nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At contrà Pau-
per-

pertas , viscosa , & prehensu facilis , toto corpore multos uncus gerit hamatos , ut , qui tetigerint , ilicò hæcant , nec facilè queant avelli. Verum interea dum nugamur , rem haud parvam omisimus. PLUT. Quam? MERC. Nempe quòd thesaurum non adduximus , quo vel in primis erat opus. PLUT. Ista quidem ex parte bono sis animo . Nam non nisi in terra relicto illo , ad vos ascendo : jussuque intus manere foribus occlusis , neque cuiquam aperire , nisi me vociferantem audierit. MERC. Jam igitur Atticam adeamus , & me sequere chlamydi adhærens , donec ad agellum pervenero. PLUT. Rectè facis , Mercuri , quum me per viam ducis . Etenim si me defereres , forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem . Sed quis hic fragor , ac si ferrum & lapis collidantur ? MERC. Timon hic est , qui proximè montanum & petricosum fodit solum . Papæ , & Paupertas adest , & Labor ille , tum Robur , Sapientia , Fortitudo , atque id genus aliorum turba , quorum omnium agmen fames cogit , longè præstantior quàm tui sint satellites . PLUT. Quin igitur quàm ocysimè discedimus , Mercuri ? Neque enim quicquam æstimabile præstiterimus cum homine vallato istiusmodi exercitu . MERC. Secus visum est Jovi : quare nihil metuamus. PAUP.

Quo.

Quonam istum, Argicida, manu adducis?
MERC. Ad hunc Timonem à Jove missi
sumus. PAUP. Itane nunc Plutus ad Ti-
monem, posteaquam ego ipsum antea de-
liciis malè corruptum suscepi? & his, vi-
delicet Sapientiae & Labori traditum, stre-
nuum, multique pretii virum reddidi? A-
deone despicienda, injuriæque idonea Pau-
pertas vobis videor, ut hunc, quæ mihi u-
nica erat possessio, eripiat, jam exactis-
sima cura ad virtutem excultum? ut Plu-
tus hic illum denuo suscipiens, contu-
meliae, & arrogantiae iterum tradat, mol-
lemque & ignavum, & vecordem, qualis
olim erat, rursus mihi restituat, ubi
jam nihili factus erit. MERC. Sic, ô
Paupertas, Jovi placitum est. PAUP. E-
quidem abeo: at vos, Labor, & Sapientia
reliquique, sequimini me. Porro hic brevi
cognoscet, qualem me reliquerit, ad-
jutricem bonam, & rerum optimarum
auctorem, qua cum donec habuit com-
mercium, sano corpore, valentique ani-
mo esse perseveravit, virilem exigens vi-
tam, & ad sese respiciens: supervacua
autem & vulgaria ista, aliena, ut sunt,
existimans. MERC. Discedunt illi: nos cum
adeamus. TIM. Quinam estis, ô scelesti? aut
qua gratia huc advenistis, homini operario,
ac mercenario negotium exhibitori? sed non
lætantes abibitis, improbi cum sitis omnes:

nam ilico vos ego glebis & saxis petitos
 comminuam. MERC. Nequaquam, ô Ti-
 mon, ne ferito: neque enim mortales fe-
 rires. Ego enim sum Mercurius, hic Pla-
 tus. Nos, tuis precibus exauditis, misit ad te
 Jupiter. Quare, quod bene vertat, opes
 accipe desistens à laboribus. TIM. Atqui
 vos jam ploraveritis, etiam si Dii sitis, ut
 discitis: siquidem odis pariter omnes tum
 Deos tum homines. Sed cœcum hunc, quis-
 quis is est, certam est mihi impacto li-
 gne comminuere. PLUT. Abeamus, per
 Jovem, Mercuri: quandoquidem hic ho-
 mo mihi videtur non mediocriter insanire,
 ne malo quopiam accepto discedam. MER.
 Nequid ferociter, Timon, quin potius hac
 ferocitate, & asperitate deposita, bonam
 fortunam porrectis manibus excipe, rursus
 dives esto, rursus Atheniensium princeps,
 solusque fortunatus ingratos illos despice.
 TIM. Nihil mihi vobis est opus: ne ob-
 turbate: sat opum mihi ligo: sum præterea
 fortunatissimus, si nemo ad me accesserit.
 MERC. Adeo ne quæso inhumaniter? *Hæc*
ego sava Jovi referam atque immania dicta?
 Atqui par erat forsitan invisos esse tibi ho-
 mines, à quibus tam indignas injurias ac-
 cepisti: nequaquam autem Deos, cum illi
 tantopere tui curam gerant. TIM. At tibi,
 Mercuri, Jovique pro vestra cura, pluri-
 mum habeo gratiam: sed Plutum hunc re-
 cipere

cipere nolim. MERC. Quid ita ? TIM. Quia mihi olim innumerabilium malorum auctor fuit, cum me assentatoribus traderet, mihi insidiatores invcheret, odium conflaret, illecebris corrumpere, invidiæ obnoxium redderet : denique quum me adeò perfidè & proditoriè destitueret. Contrà verò Paupertas me laboribus viro dignissimis exercens, mecumque verè & liberè convivens, & quibus opus erat supeditavit laboranti, & vulgaria illa contemnere docuit, effecitque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, & demonstravit quænam essent opes meæ, quas neque adulator assentans, neque sycophanta ter-ritans, neque plebs irritata, nec concionator suffragium ferens, neque tyrannus insidians queat eripere. Itaque laboribus jam roboratus dum hunc agellum gnaviter exerceo, neque quicquam eorum malorum quæ sunt in civitate aspicio, abundè magnum & sufficientem victum ligo mihi supeditat. Quare tu, Mercuri, quam venisti, viam remetiens abi, Plutum hunc ad Jovem deducens. Illud mihi fat fuerit, si effecerim, ut omnes mortales per omnem ætatem ejulent. MER. Nequaquam, ô bone : neque enim omnes ad ejulandum sunt accommodati. Quin iracunda ista pueriliaque missa fac, & Plutum excipe : non sunt rejicienda munera quæ à Jove proficiuntur.

PLUT. Vin' Timon , ut contra te partes defendam meas ? an graviter feres , si quid dixerò ? **TIM.** Dicitò , sed nec multis , nec cum procemiis , quemadmodum perditissimi isti oratores solent . Nam hujus Mercurii gratia te feram pauca dicentem . **PLUT.** At qui mihi multis potiùs erat dicendum , multis nominibus abs te accusato . Vide tamen , num qui in re te , quemadmodum ais , læferim , ego qui dulcissimarum quarumque rerum tibi auctor fui , honoris , præsentia , coronarum , aliarumque deliciarum . Mea etiam opera celebris , conspicuus atque observandus eras : verùm siquid ab adulatoribus molesti tibi accidit , ego non sum in culpa . Quin potiùs à te sum ipse affectus contumelia , propterea quòd ita ignominiosè execrandis illis viris me objecisti , qui te laudabant , & præstigiis dementabant , mihiq; modis omnibus insidias struebant . Porro quòd extremo loco dixisti , te à me proditum , istud criminis in te possum retorquere , cùm ipse sim modis omnibus à te rejectus , præcepsque exactus ex ædibus : unde pro molli chlamyde sagum hoc charissima tibi paupertas circumposuit . Itaque testis est mihi hic Mercurius , quantopere Jovem oraverim ne ad te venirem , utpote qui te tam hostiliter erga me gessisses . **MERC.** At nunc vides , ô Plute , in cujusmodi hominem sit commutatus ?

Proinde

Proinde audacter cum illo consuetudinem habe . Tu verò fode ita ut facis : tu interrim thesaurum ligone effossum educito : audiet enim te clamantem . TIM. Paren- dum est , Mercuri , rursusque ditescendum . Quid enim facias , cùm Dii ipsi te cogant ? Tamen vide , in quæ negocia me miserum conjicies ? qui , cum hætenus felicissimè vixerim , nihil mali commeritus tantum auri repentè accipiam , tantumque cura- rum suscipiam . MERC. Sustine , Timon , mea gratia , tametsi grave est istud , & in- tolerandum , quò videlicet palpones illi in- vidia rumpantur . Ego autem , superata Æterna , in cælum revolabo . PLU. Abiit quidem il- le , ut videtur : id enim ex remigio alarum conjicio . Tu verò hîc operire , siquidem di- gressus Thesaurum ad te transmittam . Sed magis feri . Te compello , auri Thesau- re , Timonem hunc exaudi : & te offer- eruendum . Fodi , Timon , altius impingens . Cæterum à vobis ego discedo . TIM. Age verò , ô ligo , te validum mihi præsta , nec defatigare , quando Thesaurum ex abdito in apertum evocas . O prodigiorum auctor Jupiter , amici Corybantes , ac lucrifer Mercuri , undenam auri tantum ? Num somnium hoc est ? Metuo , ne carbones re- perturus sim experrectus . Atqui aurum profectò est insigne , fulvum , grave , & a- spectu longè jucundissimum . *Pulcherrima*

aurum festitas mortalibus, quippe quod ignis in morem ardens, noctes diesque renides. Ades, ô mihi charissimum, & desideratissimum: nunc demum credo vel Jovem ipsum aurum esse factum. Etenim quæ tandem virgo non exporrecto sinu usque adeò formosum amatorem excipiat, per tegulas illapsum? ô Mida & Cræse, muneraque in templo Delphico dicata, ut nihil eratis, si cum Timone, Timonisque opibus comparemini, cui ne Persarum quidam rex par est. O ligo, & rheno charissime, vos huic Pani suspendi bonum est. At ego omnem hunc mercatus agellum, turriculaque ad servandum aurum constructa, in qua solus aptè possim inhabitare; eandem etiam mihi defuncto sepulchrum esse volo. Hæc igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vitæ: commercii cum quibusvis fuga, ignoratio, & fastidium omnium hominum. Porro amicus, hospes, sodalis, ara misericordiæ, meræ nugæ: tum miserari lachrymantem, egentibus opitulari, iniquitas, ac morum subversio: sed vita sit solitaria, qualis est lupis, unusque sibi amicus Timon: ceteri omnes hostes, & insidiatores: cum horum quopiam congregi, piaculum: adeò ut, siquem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habeantur loco, quàm saxæ, vel ænæ statux:

&

& neque milsum ab ipsis caduceatorem recipiamus , neque foedera feriamus. Solitudo terminus esto. Ceterum tribules , cognati , populares , postremò patria ipsa , frigida quædam & inutilia nomina , & stultorum hominum gloriæ. Solus Timon dives esto , despiciat omnes , solus ipse secum oblectetur , abhorrens ab assentationibus , & odiosis laudibus : Diis sacra faciat , solus epuletur , sibi ipsi vicinus , sibi excussis aliis conterminus : & semel se ipsum comiter excipere decretum esto , si moriendum sit & admovenda corona. Denique nomen suavissimum esto Misanthropos , *hominum esor*. Morum autem notæ , morositas , asperitas , feritas , iracundia , inhumanitas : quòd si quem conspexero incendio conflagentem , & supplicantem ut extinguam , pice , oleoque restinguere : & si quem hyeme flumen deferat , isque porrectis manibus roget ut retineatur , cum demerso capite propellere , ne possit emergere. Hoc pacto parem gratiam reportent. Hanc legem tulit Timon Echecratides Colystensis , & Timon ipse concionis subscripsit suffragiis. Age hæc decreta sunt : hæc fortiter tucamur. Ceterum magni fecerim , si hoc omnibus innotescat , quòd opibus abundo : eos enim illud præfocaverit . Sed quid illud ? Eheu , quæ celeritas ista ? undique concurrunt pul-

verulenti atque anhelii , hand scio unde aurum odorati. Utrum igitur , hoc consensu colle , saxis eos abigo , è sublimi dejaculans ? an hac tantum in re legem violabimus , ut semel cum illis congregiamur , ut contemti magis angantur ? ita satius esse duco. ideoque restemus , quò illos excipiamus. Age prospiciam , primus eorum iste quis est ? Nempe Gnathonides adulator , qui mihi nuper cœnam petenti , funem porrexit , quum apud me sæpenumero scilida dolia vomuerit. Sed bene est , quod ad me venit : nam primus omnium vapulabit. GNA. Nonne dicebam fore , ut Dii Timonem bonum virum non negligerent ? Salve , Timon formosissime , suavissime , convivator bellissime. TIM. Tu quoque salve , Gnathonides , vulturum omnium voracissime , atque hominum perditissime. GNA. Grata tibi semper dicacitas : sed ubi est convivium ? nam novam tibi adfero cantilenam ex his quos nuper didici dithyrambis. TIM. At elegos canes admodum miserabiles , ab hoc doctus ligone. GNA. Quid istuc ? feris , ô Timon ? antestor , ô Hercules , hei hei , te , quòd mihi vulnus inflixeris , apud Arcopagitas in jus voco. TIM. Atqui , si cunctère paulisper , mox cædis me reum ages. GNA. Nequaquam : quin planè vulneri medère , paululum auri inspergens : præsentissimum enim illud est

re-

remedium ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam manes? GNA. Ab eo. Sed malè tibi vertet, quòd ex viro commodo tam sævus factus sis. TIM. Quis est recalvaster ille qui accedit? Philia des, assentatorum omnium execratissimus. Hic cùm à me solidum acceperit fundum, tum in filia dotem talenta duo, laudationis præmium, cùm me canentem reliquis omnibus silentibus solus supra modum laudasset, dejerans me oloribus multo magis canorum, postquam me nuper ægrotantem vidit (nam adieram opis indigus) plagas egregius ille vir impegit. PHIL. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? enimvero digna se accepit, cùm sit ingratus. At nos qui jam olim familiares sumus, æquævi, ac populares, tamen modestè agimus, ne insilire videamur. Salve, here, fac, ut adultores istos observes nefarios, qui nusquam nisi in mensa adsunt: præterea à corvis nihil differunt. Nulli hominum hujus ætatis est amplius fidentum: ingrati omnes & scelesti. At ego cùm tibi talentum afferrem, quo ad urgentem necessitatem uti posses, in via accepi te summas opes esse nactum. Proinde veni his de rebus te moniturus, quanquam fortè tibi me monitore nihil erat opus, cùm vel ipsi Nestori, id quod

decet, consulere queas. TIM. Ita fiet, Philiaides. Verùm accede, quò te ligone comiter excipiam. PHIL. Viri, caput mihi ab hoc ingrato effractum est, propterea quòd illum, quæ in rem illius erant, admonui. TIM. Ecce, tertius huc orator Democas accedit, tabulas dextra tenens, seque profitens mihi cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati dependit: nam damnatus erat, ac vinctus. At quum solvendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro cum illi sorte obvenisset, ut Erectheidi tribui distribueret ærarium, atque ego adiens, id quod collatum fuerat, poscerem, negabat se civem me agnoscere. DEM. Salve, Timon, præcipuum tui generis præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ; profectò jam pridem te populus frequens, & utraque curia te operitur. Sed priùs decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echekratidæ filius Colyttensis, vir non modo probus & integer, verùm etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimè de Republica mereri: præterea pugillatu, lucta, cursuque die eodem, adhuc solenni quadriga, equestrique certamine in Olympicis vicit. TIM. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum?

spe-

ſpectabis poſthac. Sed iſta communia addi ſatius eſt. Tum anno ſuperiore apud A-
charnenſes pro Rep. fortiffimè ſe geſſit, &
Peloponneſiorum duo agmina concidit.
TIM. Quâ ratione ? quippe qui nec un-
quam arma geſſerim, nec miles unquam
conſcriptus fuerim. DEM. Modèſtè qui-
dem de te loqueris : Nos tamen ingrati
futuri ſumus, niſi meminerimus. Præterea
ſcribendis plebiſcitis, & in conſultationi-
bus, & in adminiſtrandis bellis, non me-
diocrem utilitatem attulit Reipublicæ.
Quamobrem viſum eſt omnibus, curiæ,
plebi, magiſtratibus tributim, plebejis ſin-
gulatim, communiter omnibus, aureum
ſtatuerè Timonem juxta Palladem in ar-
ce, fulmen dextra tenentem, & capite
radiatum : cumque ſeptem aureis coro-
nis coronare, haſque coronas hodie in
Bacchanalibus per novos Tragoedos pro-
mulgari : ſiquidem hodie illi Bacchanalia
ſunt agenda. Tulit hoc ſuffragium De-
meas orator, cognatus illius propinquus,
& diſcipulus. Etenim orator optimus eſt
Timon, præterea quicquid voluerit. Qua-
re hoc tibi ſuffragium attuli : utinam &
filium meum ad te adduxiſſem, quem
tuo nomine Timonem denominavi ! TIM.
Quî potes, Demea, qui nunquam uxo-
rem duxeris, quantum nobis ſcire licuit ?

DEM. At ducam novo ineunte anno, si Deus dederit, liberisque operam dabo: tum quod nascetur (erit enim masculus) Timonem nominabo. TIM. An uxorem tu sis ducturus, haud equidem scio, tantâ à me plagâ acceptâ. DEM. Hei mihi, quid hoc est rei? Tyrannidem occeptas, Timon, pulsasque ingenuos, ipse nec ingenuus, nec civis? verum pœnas dabis propediem cum aliis nominibus, tum quod arcem incendêris. TIM. At, ô scelestè, non conflagravit arx: proinde palam est, te calumniatorem agere. DEM. Verum, effosso arario, dives factus es. TIM. Neque hoc effossum est. Hæc etiam absurda dicis. DEM. Verum effodietur posthac. Interim verò omnia, quæ in eo sunt condita, possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis! TIM. Ne vocifereris, alioqui tertiam tibi inferam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, si cum inermis duo Lacedæmoniorum agmina fuderim, unum scelestum hominem non protrivero. Tum frustra vicero in Olympiis pugillatu & lucta. Sed quid hoc? annon Thrasycles Philosophus hic est? profecto ipse est, promissa barba, subductisque superciliis, & magnum quiddam secum murmurans, accedit, titanicum obtuens, comâ super fronte crispâ,

patà, Autoboreas alter, aut Triton, quales Zeuxis pinxit, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum quàm multa de virtute differit, damnans eos qui voluptate gaudent, frugalitatem laudans: at ubi lotus ad coenar. venit, puerque ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maximè delectatur) perinde ut Lethes aquam ebibens, matutinis illis sermonibus maximè contraria facit, dum milvi instar præripit obsonia, & proximum opposito cubito arcet, mento condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, & prono corpore, ac si virtutem in patinis sese inventurum speret: dumque catinos indice digito diligenter extergit, ne vel paululum alliati edulii relinquat: semper querulus, quasi deteriorem partem acceperit, vel si totam placentam, aut suam solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis, & insatiabilitatis est fructus, temulentus, vino insanus, non ad cantum modò, saltationemque, verùm ad convicium usque & iram. Adhæc multus inter pocula sermo: tum enim maximè de temperantia, & sobrietate verba facit, idque cùm jam à mero malè affectus ridiculè balbutit. Accedit his deinde vomitus. Postremò sublatum illum de convivio efferunt aliqui, ambabus
ma-

manibus tibicinæ inhærentem. Quanquam alioqui ne sobrius quidem ulli primas partes cesserit, vel mendacio vel confidentia, vel avaritia. Quin & inter assentatores primas tenet, pejerat promptissimè, anteit imposturâ, comitatur impudentiâ. In summa vir est omnifariâ sapientiâ cumulatus, omni ex parte exactus, varieque absolutus. Quare licet sit modestus, brevi ejulabit. Quid hoc? pappæ! tandem nobis Thrasyacles? THRAS. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum tuas opes admirati, argenti, auri, opiparorum convivorum spe adducti concurrunt, multam assentationem exhibituri apud te, hominem simplicem, & de rebus suis faciliè impertientem. Scis enim offam ad cœnam mihi sat esse, opsonium verò suavissimum, cepam, aut nasturtium, aut siquando lubeat epulari lautiùs, paulum salis: potum verò ex fonte novem fistulis scaturiente constare: tum hoc pallium quavis purpurâ potius. Nam aurum nihilo magis apud me est in precio, quam calculi qui sunt in littoribus. Verùm tuâ ipsius gratiâ huc me contuli, ne te corrumpat pessima & insidiosissima possessio divitiarum, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum causa extitit.

titerit. Etenim, si me audies, potissimum opes universas in mare projicies, utpote non necessarias bono viro, quique Philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in profundum, ô bone, sed fermè ad inguina usque ingressus, paulò ultra fluctuosum littus, me uno spectante. Sed si hoc nolis, tu eas alio potiore modo confestim ex ædibus ejicito, ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est, huic quidem quinque drachmas, alii minam, alii talentum. Porro si quis erit Philosophus, æquum est, ut duplam, triplamve portionem ferat. Mihi autem, quanquam meâ ipsius gratiâ non postulo, sed ut amicis, siqui indigent, impertiam, sat erit, si peram hanc, ne duos quidem integròs modios Æginiticos capientem, plenam præbueris. Eum enim, qui philosophatur, convenit paucis esse contentum, nihilque ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista quæ dicis, probo, Thrasycles. Ergo, si videtur, priusquam peram expleam, tibi caput pugnorum ictibus opplebo, insuperque auctarium ligone admetiar. THRAS. O populi Imperium, & leges! à nefario homine in libera civitate pulsamur. TIM. Quid stomacharis, ô bone Thrasycles? num te defraudavi? Atqui mensuræ choenices qua-

quatuor adjiciam. Sed quid hoc est? Complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, in summa, eorum agmen qui vapulabunt. Quin igitur ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem jam dudum fatigatum, paulisper interquiescere sino? At ipse, congestis plurimis saxis, procul in ipsos grandino? BLEP. Ne jace, Timon, abimus enim. TIM. At vos nec sine sanguine, nec sine vulneribus abibitis.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

In Lucianum.

Qui Samosatensis non laudat scripta Sophistæ,
Aut malus aut hebes est, aut sapit ille nimis.
Si malus est, tanta cum libertate notari
Quod celat vitium non feret ille suum.
Quid mirum est hebetem mullos sentire lepores?
Scimus amaracinum non bene olere sui.
Cujus tam rigida est sapientia ut omnia damnet,
Seria ni fuerint, ille sibi sapiat.
Triste supercilium valeat. Sed iudice sano,
Utile qui dulci miscuit, ille sapit.
Ille placet doctis. Doctæ placuisse videmus
Hemsterhusiadæ scripta, Lycine, tua:
Qui labes illis contractus tempore longo
Eximere haud cessat dexteritate sua.

STEPHANUS BERGLER.

Ad Luciani Dialogos

NOTÆ.

I

Acetum prorsus & elegans scribendi genus, per ministerium & ridicula mortuorum colloquia seculi sui mores & vitia notare, quod in his fecit dialogis argute & false noster *Lucianus*: præcipue tamen, ut philosophis erat infensissimus, eorum intemperies atque insatiabilem rixandi libidinem Attico aceto perfudit: in colloquiis autem Deorum, Gentilium in primis insanam de multitudine Deorum opinionem, & nugaces derisit poetarum fabulas: hanc vero ridendi formam primus, ut quidem videtur, *Lucianus* novavit: ad nostram certe ætatem nullum ingeniosi hominis monumentum, quod cum *Luciani* possit Dialogis comparari, pervenit: memoratur quidem *Orpheus* edidisse τὴν εἰς ἄδου κατὰβασιν, de qua legi potest *Eschenbachius* in *Epigene*, *Democritus* τὰ περὶ τῶν ἐν ἄδου ab *Athenao*, *Diogene Laërtio*, aliisque quos ad hunc *Menagius* collegit, *Heraclides Ponticus* ab eodem *Diogene* & *Plutarcho*, *Cebes* τῶν ἐν ἄδου διήγησιν, siquidem pro certo habeam *Suidam* in *Cebes* sic intelligi debere, & scribi: ἔστι δὲ καὶ τῶν

τῶν ἐν ἄδου διήγησις, καὶ ἄλλα τινά. Sed hæc scripta aliud omnino argumentum habuerunt : si quid tamen apud veteres his *Luciani* Colloquiis extiterit simile, illa est, me iudice, *Menippi Νεκύια*, istius ejusdem Cynici, qui primam agit apud *Lucianum* personam : hoc enim inter alia illius hominis opuscula recenset *Diogenes Laërtius* : sane *Νεκύϊαν* etiam Grammatici veteres vocabant illam *Odyssæa Homericæ* partem, quæ *Ulyssis* ad inferos descensum, quæque ibi vidit & audivit, continebat, ut docuerunt eruditissimi Viri ad *Ælian.* V. H. lib. XIII. c. 14. & *Longinum* c. 9. A *Suida* tamen *νεκύϊαν* quoque exponi τὴν τῶν νεκρῶν ἱστορίαν, me quidem non latet : sed existimo, utramvis significationem eligas, rem de forma scripti *Menippe*i eodem esse redituram : plura dabit de vocis *νεκύια* notione *Gataker.* ad *M. Antonin.* lib. IX. §. 24. Confirmat, ut equidem opinor, conjecturam nostram ipse *Lucianus*, qui qualem habuerit aliam rationem, ut sæpissime personam adhiberet *Menippi*, multo rarius autem *Diogenis* aut alterius alicujus Cynici derisoris, quam quod hic *Menippus* in eodem ante se fuerat argumento versatus : utcumque se res illa habet, id certe indubitabile est, istius Cynici opuscula fuisse stylo mordaci conscripta, & magis ad risum, quam res serias com-

composito : fidem facit *Diogenes* : φέρει μὲν οὖν σπουδαῖον οὐδέν· τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλοῦ καταγέλωτος γέμει, καί τι ἴσται τοῖς Μελεάγρου τοῦ κατ' αὐτὸν γενομένου. *Varro* tanti fecit hunc canem, ut in *Satyris* scribendis, quas ejus etiam nomine *Menippeas* appellavit, illum fuerit æmulatus, teste *Gellio* N. A. lib. II. c. 18. unde *Menippe*i cognomen homini doctissimo adhæsit, quod erudite docet *Jos. Mercerus* ad *Nonium* p. 207. *Marcus Antoninus* de Rebus Suis lib. VI. §. 47. inter generosos humanæ vitæ contemtores & magna philosophiæ liberioris lumina *Menippum* reponit : par enim esse monet, ut mortem æquo feramus animo, cum tot ante nos obierint illustres viri, reges, duces, philosophi, καὶ ἄλλαι φύσεις ὀξεῖαι, μεγαλόφρονες, φιλόπονοι, πανοῦργοι, αὐθάδεις, αὐτῆς τῆς ἐπικήρου καὶ ἐφημέρου τῶν ἀνθρώπων ζωῆς χλευασαί, οἷον Μένιππος καὶ ὅσοι τοιοῦτοι. Alias ignobilis fuit hic *Menippus*, & scriptorum ejus pauci sunt, qui fecerint mentionem : solus forte præter *Diogenem Athenæum* *Arcesilaum* ejus & *Symposium* nominat : sed *Samosatensis* noster, non secus ac *Varro* nonnullo eum in pretio habuit, & tantopere Cynica *Menippi* libertate fuit delectatus, ut primum ipsi concesserit in *Dialogis* locum. Similis argumenti in *Anthologia* reperitur *Diogenis* apud inferos cum *Cræso* colloquium, quod La-

sinis his versibus expressit *Ausonius* Epigr.
LIII.

*Effigiem, Rex Cræse, tuam, ditissime Regum,
Vidit apud manes Diogenes Cynicus:
Constitit utque præcul, solito majore cachinno
Concussus dixit; quid tibi divitia
Nunc prosunt, Regum ô ditissime, quum sis
Sicut ego solus, me quoque pauperior:
Nam quacunque habui mecum fero, quum ni-
hil ipse
Ex tantis tecum Cræse feras opibus.*

Integrum repræsentavi carmen *Ausonii*, quod multa sint simili sensu *Luciani* Colloquiis inspersa: præter hoc autem pauca reperiuntur alia in *Florilegio Græco* comparia. Porro recentiorum non paucos lepidum *Luciani* institutum cepit, & ad similia tentanda compulit. *Janus Secundus* nostras ingenio & arte summus, plerosque Auctoris nostri Dialogos Latinis versibus reddere constituerat, cujus curæ elegans inter ejus opera specimen superest. Prætereo vividum & mobile Gallorum ingenium, quorum complures artificium *Luciani* hoc in genere sunt æmulati.

P. I. Μετοικησομεν] Sic quædam editiones *Luciani*, cum aliæ præferant μετοικήσομεν quod unice probat *Bourdelotius*: ne nos tamen homini docto credamus; ut enim

enim hæc lectio omnia Plutonis ad arbitrium refert; sic altera meo iudicio melior comminationem exprimit Croesi, Midæ & Sardanapali, quod clarius eorum adversus Menippum indignationem designat: sed tamen hæc res est literæ.

P. 2. Αὐποῦνται γὰρ] Præterire nequeo ad similem *Platonis* sententiam de senibus, qui juvenilis ætatis fructus in memoriam revocant lib. I. de Rep. p. 572. Οἱ οὖν πλεῖσαι ἡμῶν (πρεσβυτῶν) ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμνησκόμενοι περὶ τε τὰ φροδίσια καὶ περὶ πόθους καὶ εὐωχίας, καὶ ἅλλ' ἅττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχονται, καὶ ἀγανακτοῦσι, ὡς μεγάλων τινῶν ἰστερημένοι, καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες.

Ὡς οὐδὲ παυσομένου μου] Οὐδέπω sententiam complet: sic itaque scribe: similitudo sequentis syllabæ fefellerat librarios.

P. 3. Καὶ ἀκίσραν &c.] En *Benedicti* versionem: Ὅ pro acu ad resarciendum velum quinque obolos exolvi: quæ si stare, ita sane *Lucianum* oportuisset scripsisse: καὶ ὑπὲρ ἀκίσρας τοῦ ἱσίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. hæc lectio etsi bene conveniat cum ingenio linguæ Græcæ, spernenda tamen præ facili & acuta distinctione, quæ omnem huic loco difficultatem absterfit Eruditissimus *Grævius*; præterquam quod & *Thomas*

Magister vulgarem retineat lectionem in Ἀκρίης. Si vim sensus & rerum ordinem consideres, facile Tibi, quisquis es humanior, liquebit, jure nos illam distinctionem Luciano redonasse: dixerat Mercurius, se Charonti quinque drachmis anchoram emisse; conqueritur de nimio pretio Charon: at enim, ita me Pluto juvet, inquit Mercurius, id pretium pependi, & duobus iidem obolis tropoterem emi: lenior hic Charon post solemne Mercurii & sanctum jus jurandum, Adscribe, ait, in tabula vel adnota (id enim in re calculatoria τίθειναι est apud Græcos. Vid. *Nostr. Dial. Meret.* p. 751.) quam dixisti, summam: iterum Mercurius: καὶ ἀκίτραν ὑπὲρ τοῦ ἰσίου· intellige ἀνησάμην· unde & sequentia pendent; καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι &c. ne vero de pretio non credat Charon, πέντε ὀβολούς, inquit, ἐγὼ κατίβαλον· qui utique loquendi modus elegans est & confirmantis, atque omnem Charonti præcidit dubitandi rationem, an forte Mercurius pretiis rerum emtarum subdole lucri causa aliquid de se adjiciat. Καταβάλλειν hac notione sæpe apud *Lucianum*; in *Cataplo*: οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν· Similiter etiam in libello de *Lucretio*, & *Dialog. Meretr.* p. 752. Scholiasta ad hunc locum nota, quamvis corruptissima, plene refarciri potest ex *Etymologo* in ἀκίτρα.

P. 5. Ἐπιλπίζει] Bonitatem hujus locutionis contra *Gravium* asseruit jure merito Clariss. *Jensius*: prorsum aliud est ἀπειλπίζειν, ab omni aliquem spe depellere, ad desperationem adigere, quod *Luciani* proposito contrarium est: illosne enim ad desperationem adactos dicas, qui ditissimi senis opes jam inter se diviserunt, & beatæ fructum vitæ spe præcipiunt? Sed hæc ipsa jam vox in *Stephani Thesauro* fuit adnotata, & *Thucydidis*, *Luciani* atque *Suida* auctoritate munita: ad *Thucydidis* locum qui sub initium libri VIII. est, recte *Scholias* eis ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In *Suida* sæpius occurrit: Ἐψυχαγώγησε, ἐπήλπισε &c. *Barro*, ni fallor, apud *Eundem* in *Pythagoras Ephesius*, quem locum sine nomine Auctoris expressit in Ἐπιλπίζων, αὐτοὺς ἐπιλπίζων ταῖς ὑποσχέσει· improbum igitur est *Thoma* ἐλπίζειν, neque ulla ratione defendi debet; nam nec *Lucianus*, nec quisquam, credo, elegantiorum, qui oratione scripserunt prosa, ἐλπίζειν pro spe lasciare posuit: optime enim & ad rem nostram *Ammonius*, seu *Herennium* vocare malis: Ἠλπισαν, καὶ ἐπήλπισαν διαφέρει. Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες περὶ τινός. ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι, ἰτέρως εἰς ἐλπίδας ἤγαγον. Ille verò magistellus è vitiosa sui codicis lectione insolentem puris auribus significationem con-

finxit. Occurrit in *Heliod.* lib. VII. p. 356. diversa notione: εὐμενεία τῇ παρὰ τῶν κρειττόνων ἐκελπίζειν, in *Deorum benevolentia sperem habere repositam*.

Ὀνειροποληθέντα] *Cultissimus Achilles Tatius* lib. V. p. 349. Οὐκ ἔτι δέομαι πολλῶν ἡμερῶν καὶ γάμου μακροῦ, ὃν ἡ δυσυχῆς ὀνειροπόλην· nimirum, ut opportune *Virgilius* *Ecl.* VIII. *Credimus, an qui amant, ipsi sibi somnia fingunt? ὀνειροπολοῦσι*. Ad hanc formam *somniatas opes* dixit *Tertullianus*. *Paulum* aliter de *Pythagoreis* affirmat *Clementes*, eos τὴν μετέδωκεν ὀνειροπολεῖν τῆς ψυχῆς· *Aristophanes* *Nubib.* Ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικῆν·

P. 6. Ὑπισχνούμενος] *Sperans, id mihi fore promittens*, ut *Eruditiss. Grævius*: sic interpretabimur, si calculum possit eruditorum ferre hæc lectio: attamen ego malim ὑπισχνούμενον refingere optimo sensu: illum ipsum semper colui, ut qui mihi tabulas suas promitteret: multo frequentius enim dicitur aliquis ὑπισχνεῖσθαι τί τινι, quam simpliciter ὑπιτχνεῖσθαι pro *sperare*, aut ea significatione, qua hic, stante veteri lectione, intelligi deberet: venusta loquendi ratio ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξαι, *meo commodo, bonis mihi testamento relictis decessurum esse*: sed plenius in editione Veneta apud *Juntas*; ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ, ut mihi nuper

iii.

indicabat Vir Eruditissimus Du Soul, a cujus industria luculentam Luciani editionem expectamus.

Ἐπειγέμετο] Simile locutionis exemplum si proferatur, non intercedo, quo minus locum obtineat vulgata lectio: nunc autem, dum alium sibi vindicem recepta vulgo scriptura quærit, tentare libet ἐπετείνετο, vel ἀπετείνετο: facilis in vicinis literis error: quam frequenter fuerit peccatum in commutandis T & Γ, luculenter docuit Vir eruditione summa L. Kusterus ad Suidam in Μεγάλειον μῦρον: hæc autem verba de continuato & extenso tempore usurpantur: Lucianus in Hermotimo: εἰς μέσας νύκτας ἀποταθείσης ὡς φασὶ τῆς συνουσίας: ut hoc loco εἰς μήκιστον. Libanius Orat. VIII. p. 250. Jovem refert ἐκτείνειν τὴν νύκτα, ὅτε Ἡρακλῆς ἐσπείρετο. Horat. Vivet extento Proculejus avo. exemplis opus non est, ubi res per se nota loquitur.

Ὁ μείρακισκος] Commisit hic Lucianus contra nitidiorem Atticismum: ipse enim in Solæcista reprehendit ὁ μείραξ: nam Atticè dicitur ἡ μείραξ & μείρακισκος. Remplene exposuit summus Gravius ad Solæcist. p. 740. Sed pluribus in locis Samosatensis noster quandam scribendi libertatem legibus Atticismi Grammaticis solutam sectatur. Similem in alterius perniciem compositæ fraudis eventum non ineleganter He-

Iiodorus excogitavit *Æthiop.* lib. VIII. p. 379.

Pag. 7. Ἦκει γὰρ ἂν σοι] Ἦκειν & ἔρχεσθαι concinne apud Græcos ea dicuntur, quæ sine multo labore inventa apponuntur lucro: Per similis est *Aristophanis* locus in *Pluto* ὧ. 1243. Ἦκειν γὰρ ἂν σοι ταςὸς εὖ πεπεμμένος *Arrianus* scriptor politissimus de *Expedi. Alex.* lib. VII. c. 9. Καὶ τὰ ἐξ Αἰγύπτου καὶ Κυρήνης ἀγαθὰ, ὅσα ἀμαχεὶ ἐκτησάμην, ὑμῖν ἔρχεται quantum ab hoc simplici nitore abest versio Latina Doctiss. *Vulcanii*: *Ægypti Cyrenesque opes, quibus potiti sumus sine vi, ea quoque ad vos accesserunt: Noster* p. 10. οἱ δὲ κλῆροι εἰς Εὐνόμιον καὶ Θρατυκλίαν περιῆλθον *Parilem* apud Romanos elegantiam in verbo *venire* adnotavit *Gravius*. Sed ille *Callidemides* *Pythagoræ* sequi præceptum maluerat, ταῖς λεωφόροις μὴ βαδίζειν ὁδοῖς.

Πολύτρατος] In Scholiis vitiose est Πολύγραπτος.

Οἶνος ἀνθοσμίας] Operæ est pretium consimilem adscribere *Theodoret*i locum, ubi parî ratione *vinum fragrans* & *Sicula delicia* conjunguntur: is est *Serm.* IX. περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ τωλαίπωρε, καὶ χαμαί-ζελε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ καὶ ταῖς ὀφρύσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεῦχος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπάματα καὶ αἶνους ἀνθοσμίας, καὶ παιδαι-
σίου.

σίαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα
ὅσα σοι τὸν ὕγρον καὶ ἀναιμῆνον καὶ ἀβροδία-
τον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. De οἷνῳ ἀνθοσμίας
omnia sunt pervulgata ex *Athenæo*, *Polluce*,
Eustathio aliisque Grammaticis : meminit
etiam *Aristophanes*, quem laudat *Erotianus*
in οἶνος ἀνθοσμίας, *Pluto* ὕ. 808, in illa nar-
ratione ficta facetiarumque plena : Οἱ δ' ἀμ-
φοτέρῃς (μεσοῖ) οἶνον μέλανος ἀνθοσμίεν· ibi
vid. *Scholiasien. Pherecr.* apud *Poll.* X. 75.
κύλικας οἶνον μέλανος ἀνθοσμίου Ἦντλουν
διὰ χώνης. *Ahilles Tattius* pereleganti lo-
co lib. II. p. 67. οἶνον μέλανα & ἀνθοσμίαν
distinguit : ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι apud *Lu-*
cianum in *Epist. Saturn.* & alibi sæpe. Σι-
κελικὴ & Συβαριτικὴ τράπεζα ἐ *Lyside*, *Sui-*
da, *Diogeniano*, atque aliis nulli non per-
nota, ut jam nunc quoque nimium dixe-
rim : tantum addere lubet eximium *Them-*
istii locum in *Laud. Funobr. Patris sui.* p.
238. κατακλιπείς δ' ἐπὶ σιβάδος ἐρωμένης
τάπησι καὶ πορφύρα, καὶ τράπεζαν παραθέ-
μενος Σικελικὴν, πίνει τε ᾠδὴν, καὶ εὐωχεῖται.
κόρης αὐτῶ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ
διακονουμένων. Videnne depictum luxuriæ
quoddam compendium : *Idem Protrept. ad*
Nicomed. Συρακουσίαν αἰεὶ τράπεζαν ἢ Σικε-
λικὴν τῆα προτιθέντες. Mox non immerito
summus *Gravius* pro ὑπέρρει ἐ MS. malebat
ἐπέρρει· apud *Chrysostomum* legisse memini
παντοδαπὰ ἀγαθῶν ἐπέρρειν. Eleganter *Plato* de

de Logibus lib. VI. p. 875. σβενύσαι τὴν αὐ-
ξήν τε καὶ ἐπιρροήν & Noster in Gallo p. 245.
τὸ χρυσίον καὶ ἀργύριον αἰνᾶν τε καὶ πολὺ
ἐπιρρεῖον & Imag. p. 21. Aristan. lib. II. Ep. 12.
οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλῆθος αὐτῇ, οὐδ' ἂν ἐκ πο-
ταμῶν ἐπιρρεῖη Aristoteles περὶ χρωμ. τὴν ἐπιρ-
ρεῖσαν τροφὴν succum & tenuiores appellat par-
ticulas ē terra in arborem influentes : alias
sane non raro ὑπορρεῖν & ἐπιρρεῖν idem signi-
ficant : quod dixerat Ælian. V. H. III. 45.
Διπλοῦς οὖν ἐπὶ τούτοις ὑπορρεῖ λόγος, sic
expressit lib. XII. cap. 60. Πολλοὶ μὲν οὖν,
ὡς εἰκός, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέρρευσαν.

P. 10. γενέσθαι] Quamquam hæc lectio
posse defendi videatur, præfero γενήσεσθαι,
ut p. 81. πόθεν γὰρ ἂν ἤλπισα τηλικού-
τον γενέσεσθαι κακόν ; in istis sæpius esse
peccatum, MSS. usus nos docuit : sic a-
pud Æschinem adversus Timarchum : ἐκεῖνό
γε οὐδεμὴποτε δύνανται ἀφελίσθαι τὴν ἀλγέ-
θειαν MS. δυνήσονται præfert, quod aptius
judico.

P. 12. ἴθα Ὑάκινθος &c.] Formosorum
apud inferos nomenclatorem agit : in me-
moriā revoco venustissimum Propertii lo-
cum lib. II. El. 21. qua pro salute puellæ
vota facit, & , ut suis precibus faveant
Pluto ejusque conjux, satis esse apud infer-
nos formosarum confirmat : pulchram in su-
peris locis unam vivere sinant : sed ipsa sum-
mi poëtæ verba expectas.

*Sunt apud infernos tot millia formosarum :
 Pulchra sit in superis, si licet, una locis.
 Vobiscum est Iole, vobiscum candida Tyro,
 Vobiscum Europe, nec proba Pasiphaë,
 Et quot Iona tulit, vetus & quot Achaïa
 formas
 Et Theba, & Priami diruta regna senis.*

Hic, uti vides, formas tantum femineas enumerat : Tyronem inter has inferis etiam heroinis adscripsit *Homerus*, quod crudite notat *Is. Vossius* ad *Catullum*; quædam mihi propter *Lucianum* notanda : in *superis*, inquit *Propertius*, *locis* : apud *Nostrum* sæpius simili ratione manes appellant τὸς ἄνω, *homines in terra*, apud *superos viventes*, τὰ ἄνω & τὰ ὑπὲρ γῆς *res humanas* : hinc emanavit loquendi forma, *superos relinquere* apud *Vellejum Paterculum* pro *vita defungi*. Præterea sic scribit *Lucianus* : καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα non aliter formas pro formosis *Propertius* posuit : itaque quoque vocem intelligunt in hoc vexatissimo docti poetæ loco : *Cynthia forma posens*, *Cynthia forma levis* : & lib. II. El. 2. v. 42. recentiorum quidam terrestres formas Olympo curiose Jovem spectasse refert : sed imprimis opportunus est *Synefia* locus in illa Epistola longo politissima, qua eos refellit, qui Atticam & elegantiorē scribendi rationem vitio sibi vertebant :

ἄσπερ ἰποῖον Ἀθήνησιν οἱ δημουργοί, Ἀφροδίτην καὶ Χάριτας καὶ τοιαῦτα κάλλη θεῶν ἀγάλμασι Σιληνῶν καὶ Σατύρων ἀμπίσχοντες. Paulum aliter à Demosthene dicuntur, κάλλη ἱερῶν καὶ τῶν ἐν τούτοις ἀναθημάτων. Sequar animi mei impetum: Ὅσα μόνον ὄρω, Menippus inquit: ossa notant apud poëtas ipsos manes: quod docet ultima & erudita elegantissimi Broekhuisii nota in *Propertium* ad istum versiculum memorabili emendatione restitutum: — *sim digna merendo Cujus honoratis ossa vehantur avis.* notabilis est Ovidii *Diris* in *Ibin* locus, quo manes *osseas* appellat *larvas*: sic enim egregie *Heinsius* refecit, cum antea legeretur *osseas forma*: cum his componi velim, quæ scripsit *Noster* in *Catapl.* p. 447.

P. 13. Καταβαλὼν σεαυτὸν] Ῥίπτειν sic usurpatur de Diogene Cynico mortem meditante ab *Æliano* V. H. lib. VIII. c. 14. Διογένης ὁ Σινωπεὺς, ὅτε λοιπὸν ἐνόσει ἐπὶ θανάτῳ, ἑαυτὸν φέρον μόνον ἔρριψε κατὰ τινος γεφυρίας πρὸς γυμνασίῳ ὄντος &c. ad hunc *Luciani* locum si *Interpretes Æliani* attendissent, nunquam certe ab Auctoris mente aberrassent, ut ab Eruditissimis Commentatoribus monstratum. Adde *Nost.* in *Lapith.* p. 852.

Κατίσπατα τοῦ ποδός] Decenter de Cerbero dicitur quippe cane, cui moris erat umbras latratu terrere atque moris impetere.

Propert. lib. IV. El. 11. Cerberus & nullas hodie petas improbus umbras. Sed audacius hoc ipsum in Hermotimo fato adscribitur: sic enim ad tumidum illum semiphilosophum Lycinus: οὐκ εἰδότεα εἰ σὲ πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γερόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατασπάσει λαβόμενον τοῦ παθὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος. Δάκνειν aliquando de gravissimis usurpatur malis aut morbis, qui aliquem mordent & urunt: ita Menander ἐν Ὀργῇ. Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δακνὼν Φιλίππιδι λεπτότερον ἀποδείξει νεκρόν. Catullus: multis languoribus peresus. & Apulej. Metam. VI. Cupido amore nimio peresus. Sed lethalis ille morsus leniendus est molliore huius verbi & meliore notione: τῶν γε μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων, ita Lucianus scribit in Amoribus, seu quis alius istius libelli auctor, καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκνει. & Heliod. lib. II. p. 71. ἀλλ' εἰ μὴ τί με δακνομένην ἔρωτι ὑπονοεῖν μέλλετε. Multa egregia observat de δάκνει Gataker. ad M. Anton.

P. 14. Ἐστὶ δέ τις &c.] Sane Lucillius Anthol. lib. II. c. 50. de avarissimo Hermocrate ita canit: Κεῖτο δέ γ' οὐδὲν ἔχων ὀβολοῦ πλέον· οἱ δὲ τὰ κείνῃ Χρήματα κληρόνομοι ἤρπασαν ἀσπασίως. Obolum ori mortuorum insertum μισθὸν τῷ πορθμῇ res est notissima: vide Lucianum lib. de Lucetis: in numero dissentiunt; duos enim obolos.

me-

memorat *Aristoph. Acharn. Act. 1. Sc. 2.* Sed illo in loco Comicum alluisse putat *Scholias* ad iudicum mercedem, quam & ipse ibi de duobus defunctorum ori obolis impositis, non de uno sane loquatur: aliam ob causam turris illa loquax & consiliaria apud *Apulej. Metam. lib. VI.* *Psychæ* jussu *Veneris* ad inferos descensuræ præcipit offas polentæ mulso contritas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes, ut alteram scilicet *Charonti* portorium exsolveret in transitu, alteram in reditu: sed quædam *Apuleji* non inficeta verba, nec ab hoc *Luciani* loco aliena ponere juvat: Ergo & inter mortuos avaritia vivit, nec *Charon* ille *Ditis* pater (f. portitor, vel, neque *Ditis* pater, pro, *Dis* pater) tantus *Deus* quidquam gratuito facit, & pauper moriens viaticum debet quarere, & si forte præ manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis *navli* nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore: pauloque post: ac deinde avaro navita data, quam reservaras stipe, transitoque ejus fluvio recalcans priora vestigia, ad istum cœlestium siderum redies chorum: hic quidem ratio est manifesta, cur *Psyche* duos secum tulerit obolos, & a me jam exposita. Unius tamen oboli plerique omnes tantum me-

mi-

minerunt : *Lucianus* noster nunquam aliter : in *Colloquio Diogenis & Pollucis* : οὐς χρὴ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον in *Cataplo* : οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν. sic etiam p. 11. *Antiphanes* apud *Stobensem* : Τεθνήξῃ ; πλατοῦσαν ἀφίεις μεγάλην διαθήκη, Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μούνον ἐνεγκάμενος. Vide etiam *Hesychium* & *Erythraeum* in *ἰαῦλον*, *Suidam* in *Δανακὴν* & *καρκάδοντα*. duorum itaque qui mentionem faciunt, *Aristophanis* sequuntur exemplum, qui non ipsius rei veritatem, sed Comicam & consuetam in ridendo libertatem sectatus est : de hoc etiam portorio elegans est in *Juvenale* locus Sat. III. v. 267. — *nec habet, quem porrigat ore trientem*. sua etiam cum ætate illum morem apud Athenienses permansisse *Scholias* testatur, quem vide : & concinne *Propertius* :

Vota movent superos : ubi portitor ara recepit,

Obserat herbosos lurida porta rogos.

Ad hæc de portitore Charonte *Eruditissimus Broekhuisius* legatur. Sed & nostra tamen ætate eundem de mortualibus obolis observant ritum *Tatari Wogulskii*. *Nauulum* illud inferni portitoris πορθμῖα in primo dialogo nominabat *Lucianus* ; simili modo literæ sunt expressæ in eo, quem
su-

superius è *Cataplo* citavi loco, quamquam ibi *Scholias*τα πορθμεῖον habeat: πορθμεῖα λέγει τὸν μισθὸν ὑπὲρ τοῦ διαπεράσαι διδόμενοι. Sed πορθμεῖον apud *Nostrum* nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet: in hoc colloquio: νεωλήσας τὸ πορθμεῖον. Dial. 22, 23. & *Catapl.* p. 427. κεινὸν γούν, ὡς ὀράς, ἐπιβαλὼν τὸ πορθμεῖον. Dio de Julio Cæsare narrat, illum ἐν πορθμεῖῳ τῇ περαιᾳ οὔσθαι. Denique & in *Hesychio* πορθμεῖον ipsa navicula vel ponto exponitur: his prorsus contraria tradit *Eustath.* ad *Odyss.* γ. ᾧ, inquit, (πορθμῆων vel πορθμευτῶν) καὶ ὁ μισθὸς ἔτοι ὁ ναῦλος ἢ οὐδετέρως τὰ ναῦλον, πορθμεῖον λέγεται, καὶ τὸ αὐτῶν πλοῖον οὐ ναῦς ἀπλῶς, ἀλλὰ παρωνύμως τῷ τόπῳ πορθμῆιον. ut dissensum Grammaticorum perspicias, addere volui ista *Suida*: Πορθμεῖον, τὸ πλοῖον, πορθμῆιον δὲ τὸ ναῦλον. etsi unicus hujus Lexicographi *Æsculapius* L. *Kusterus* ordinem inversum præferat: saltem patet ipsos in usu utriusque vocis hæsitasse Græcos, & aliud pro alio sæpe sumsisse: quod si *Callimachi* auctoritate res staret, acciperemus *Eustathii* distinctionem; sic enim ille apud *Etymologum* in Δανάκης & *Suidam* in πορθμῆιον. Τοῦνεκα καὶ νέκυες πορθμῆιον οὔτε φέρονται πορθμῆιον Ionum usu nascitur ex πορθμεῖον nimirum per singularem Cereris benevolentiam Ægiali incolis remissum erat vesti-

gal hoc mortuale , propterea quod illam edocuisſent de raptu Proſerpinæ. Hæc plectaque quamquam in *Stephani*. Theſauro poſtea repererim , inducenda tamen non exiſtimavi , quod ipſe quibusdam illa rebus locupletarſſem. Multa cum hoc dialogo ſimilia *Cataplus* habet p. 444. & 446. ubi Charon itidem conqueritur de noxia quorundam paupertate : at quo deferor ?

P. 15. τῆς καπῆς] Locus parilis in *Cataplo* : ſic enim ibi Cyniſcus ad Charontem : τὰλλα δὲ ἦν ἀντλεῖν ἐθέλης , ἔτοιμος καὶ πρόσκωπος εἶναι. Ad remos ipſas animas regente clavum Charonte ſediſſe multi docuerunt : Vide cultiſſimum *Broekhuiſium* ad lib. IV. Eleg. 7. *Propertii* : quo loco ad *Luciani* Dialogos Lectorem remittit.

οὐδενὸς αὐτῷ μέλει] *Marc.* XII. Ὑ. 14. Διδάſκαλε , οἶδαμεν ὅτι ἀληθὲς εἶ , καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός.

P. 16. ἀποκναίει] *Arrodit* , *excruciat* : Noſter *Catapl.* ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἡ τῶν ſκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον ἀπέκναίέ με. *Agiſtoph.* in *Vesp.* Ἀλλ' αὐτὴν μοι τὴν θυλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις· ibi *Menandri* locum *Scholiaſtes* notat : Τί οὐ καθύεις , σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν· Elegantiſſime *Dionyſ.* *Halicarnaff.* lib. de *Admiranda Vindic.* in *Demost.* καὶ τῶν περιόδων ἐκάστη δι' ἀντιθέτων κατεſκεύαſται ὥς' ἀποκναίειν τοὺς ἀκαύ-

ἀκούοντας ἀηδία καὶ κόρω· & *Heliod.* lib. III. p. 136. καὶ σὲ ἀποκναίειν ᾧήθη· & lib. IV. p. 163. V. 134. Apud *Hesychium* vitiose legitur 'Αποκναίει pro 'Αποκναίει, λυπεῖ, φονεύει· quæ in eo sequuntur tentata sunt a Salmasio & ex parte restituta: Tu vero nobiscum omnia sic refice: 'Αποκναίει, ἀποκάμνει, ἀπολλύει, ἀποτρίβει, ἀποκόπτει· 'Απολλύει è *Smida*, apud quem eam vocem è MSS. restituit acutissimus *Kusterus*, desumpsi: alias arrideret sane ἀποξύνει· cui emendationi momentum adderet hic è *Galen*i *Glossis* locus: 'Αποκναίειν, μάλιστα μὲν τὸ ἀποξύνειν, ἤδη δὲ καὶ τὸ καταφθείρειν καὶ τὸ κατισχναινέειν· ex isto tamen 'Απολλύειν & *Galen*i καταρθείρειν patet significationem τοῦ φονεύειν huic etiam verbo posse connec-
nere; ipse quoque *Hesychius* 'Αποκναίεις, ἀναιρεῖς· Vide & ἀπόκναισις.

Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Sed hæc res prevaluit pondere: sic reddidit satis obscure *Benedictus*: sensus, si quidem hæc stare posset lectio, talis est: meus autem amor multo gravior est, quam ut aqua Lethes hausta extingui potuerit: meus in conjugem amor majoris ponderis fuit atque virium, &c. rarus in hoc sensu nominis ὑπέρογκος usus: *Hesychius* Ὑπέρογκον, μέγα, ὑψηλόν, ὑπέρμετρον· omnia quæ modum magnitudinis mole excedunt ὑπέρογκα Græcis

cis dicuntur : ut ὑπέρογκον πῦσώματος in *Æliani* V. H. ὑπέρογκοι κλάδοι, ὑπέρογκος φωνή, ὑπέρογκος πόλις apud *Pollucem*. Observa itaque hanc vocis illius notionem. *Heliodorus* singulari etiam ratione ὑπέρογκα vocare solet quæcunque sunt magnifica atque extraordinaria, spectatorumque animos admiratione tacita perfundunt ; ut cognosces ex sequentibus exemplis : lib. V. p. 214. ὑπέρογκον τὸ τέλος τοῦ δράματος • paulumque aliter idem lib. VIII. p. 299. τὸ φρόνημα ἔξ εὐγενείας ὑπέρογκος • p. 314. πομπείαν ὑπέρογκόν τινα σοβεῖν • p. 334. προπύλαια ὑπέρογκα • p. 335. φρόνημα μέγα καὶ ὑπέρογκον καὶ βασιλείον.

P. 17. ἐν τῇ ράβδῳ] Ne credas hominibus eruditis, qui deleri jubent ἐν vel restitui μὲν. Attica venustate redundat : quid enim alias hoc *Æliani* loco futurum esset V. H. lib. XIII. c. 1. καὶ ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὀρείῳ τῇ τροφῇ? aut isto *Philonis* Βελοποῖκ. V. ἐν ὑπερώοις διαληλιμμένοις ἐν ἀμόργῳ? Plures ita sunt loquuti : *Polemo Physiogn.* I. c. περὶ ὀφθαλμῶν • πειθόμενος ἐν δάξοις ἀνὴρ • *Aristotel. Histox. Anim.* lib. IV. ληφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι • *Arrian. Expedit. Alexandri* lib. III. c. 30. ἐν κλοιῷ δῆσαι • quod apud *Xenophontem* simpliciter κλοιῷ δῆται • & *Nostrium de Merc. Cond.* p. 482. *Manetho* lib. I. ἐν κατοχαῖσι θεῶν πεπιδημένοι αἱεὶ • præter hæc exempla quædam com-

commoda notavit *Pfochen. de Ling. Græc.* N. T. *purityte* §. 47. & plura melioraque tam è Græcis quam Latinis scriptoribus *Munker. ad Hygin. Fab. XX. D. Heinsii* opinio hanc loquendi rationem deteriori ævo adscribentis non est comprobanda : vide tamen ipsum ad *Hesiodi* Interpretes p. 119. similia vero vel ex solo *Hesychio* centena possent proferri. Dixit tamen Auctor noster : τάχα δ' ἂν τις καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ *Lapith. p. 854.*

P. 19. Καὶ καλὸς ἦν &c.] Ad rem levissimi momenti similem a Te , Lector , attentionem requiro : tria in sequentibus enumerat *Diogenes*, quorum causa magnum spirabat *Mausoli* umbra, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος, καὶ τὸ βάρος τοῦ τάφου eadem illa itaque tria rite distincta velim in ipsius *Mausoli* verbis; quod fiet, si una vocula diminutam orationem hoc pacto suppleas, καὶ ὅτι καλὸς ἦν &c. ut mox τὸ δὲ μ. Ὅτι &c. nam illa ὑπηγαγόμεν & ἐπέβην pendent ab ὃς ἐβασίλευσα, ἤρξα, ὑπηγαγόμεν, ἐπέβην omnia sunt liquida & ordine conjuncta : μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ &c. καὶ ὅτι καλὸς ἦν &c. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι &c. Alio etiam loco voculam illam perbene restituit *Eruditissimus J. Jenson. Lect. Lucian. p. 116.* De *Mausolei* magnificentia multi scripserunt, quos ad *Philonem Leo Allatius* congeffit : Vid. *Necyom.*

P. 414. mihi perplacuit semper suavissimi *Propertii* sententia, qua omnia docet temporis ictu subruenda, si solum ingenio quæsitum nomen exceperis, cujus stat sine morte decus. lib. III. Eleg. 1.

*Nam neque Pyramidum sumtus ad sidera
ducti,
Nec Jovis Elei coelum imitata domus,
Nec Mausolei dives fortuna sepulchri
Mortis ab extrema conditione vacant.*

Quis autem admirabili tam splendidi sepulchri structura gloriatos fuisse Halicarnassenses miretur? attamen & hoc & cetera mundi miracula ad Cæsaris amphitheatrum comparata famam mereri nullam *Martialis*, seu quisquis alius, affirmare non veretur: hæc inter alia:

*Ære nec vacuo pendentia Mausolea
Laudibus immodicis Cares ad astra ferant.*

P. 20. Πλὴν εἰ μὴ] Notavit hanc locutionem ipse *Lucianus* in *Soloetista*: puriores enim dixerunt πλὴν εἰ vel εἰ μὴ, ut egregie docuit *Eruditiss. Grævius* p. 741. sed *Samosatensis noster* hanc suam præceptionem ipse sæpe non servavit.

Αὐτοῦ] Αὐτοῦ scribe: nihil hoc leviculo errore

errore in *Luciano* aliisque frequentius, nihil itidem, quod facilius animadvertatur: sed quas rixas inter Grammaticos excitaverit & Mathematicos super *Aratei* versiculi sensu *Phanom.* v. 23. lege, sis, in *Commentario Theonis*.

P. 21. *Ἐμέλιος*] *Gravii* conjectura in margine notata irrepsit in textum: illa quidem summopere placet, & confirmari potest hoc *Apollodori* loco *Biblioth.* lib. I. p. 56. καὶ τὴν πιεῦσαι χάριν κρὶον μελίσασσα καὶ καθεψήσασσα ἐποίησεν ἄρνα· vide tamen quæ *Gravius* de MS. lectione disputat.

P. 22. *ἐπάρμεος*] Artificium *Luciani* nostri laudatissimum est in alludendis veterum poetarum locis: *Homerum* ita plerique literis humanioribus dedititerunt, ut vix effugere queant quæ ejus loca respexit *Lucianus*: hic totos principis poetæ versiculos in suam transfudit orationem, quod ideo noto, quoniam & *Plato* de *Republ.* lib. III. iisdem utitur in re non prorsus dissimili.

P. 23. *Ἰσηγορία*] *Ἐν ἰσηγορίᾳ πολιτεύεσθαι* apud *Dionysium Halicarnassensem* lib. II. c. 19. Ἀργεῖοι δὲ ἄντε ἰσηγορίαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες· Manium *ισοτιμίαν* & *ισηγορίαν* ubique noster depingit, apud quos *Lydus Dulichio* non distat *Cræsus* ab *Iro*, ut venuste canit eadem in re *Propertius* lib. III. El. 3.

Αὐτὸν

Αὐτὸν πιποινθέναι] αὐτὸ legendum : mox : καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες.

P. 24. Ἐπεβούλευες αὐτῷ] Huc facit Longini locus Περὶ ὕψους cap. 43. Ὅπου δὲ ἡμῶν ἐκάστου τοὺς ὅλους ἤδη βίους δεκάσμοι βραβεύωσι, καὶ ἀλλότριαι θῆραι θανάτων καὶ ἐνεδραὶ διαθηκῶν &c.

P. 25. Ἀνασρέφεσθαι] In contrarium converti, aliter prorsum se habere : parissimè in Cataplo : εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα εἰς τοῦμπαλον ἀνεστραμμένα.

Κορύζης &c.] Senium non injuria veteres appellare malam aetatem consueverant, in quod tanta malorum incubuerit cohors : Noster eadem ferme senectutis incommoda recensuit Dial. 5. sed ibi καὶ λημῶντα προσέτι καὶ κορυζῶντα, aliquanto brevius quam hic, dixerat. Κορυζην vocari mucum illum & humiditatem seu aetatis seu natura vitio è naribus destillantem, pernotum est : Hesych. Κορυζα, μύξα, κατάρρους, περὶ κεφαλὴν πάθος : ira distingue : si cui provectæ parum ætatis homini præter modum nares fluere viderent, & muco oppletas, id existimabant indubitabile torpentis ingenii, & stultæ simplicitatis signum : εἰς μαρίαν δῖεσκωπτον τοὺς φοβούμενους ἐκ τῶν μυκτῆρων, inquit Eustathius ad Od. E. in homine enim sene hoc ætatis potius culpa contingere ponebatur : meminerunt etiam Phrynognomones : hinc voces apud Græcos μυ-

cum seu *pipitam* designantes venuste solent pro *stultitia* & *inani vanitate* usurpari: *Luciano* sane id in hac significatione vocabulum placuisse constat: nullius tam accurata fuit in exemplis colligendis diligentia, ut omnia potuerit exhaustire: istis igitur, quæ *Stephanus* in *Thesauro*, & perfectæ vir eruditionis *Gatakerus* ad *M. Antonin.* lib. IX. §. 29. congesserunt, hæc præterea ex *Auctore* nostro accedant: *Adversus Indoctum* p. 553. πρεσβύτες ξένη αὐτῷ τάλας εἰποῦσα ἴκανσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. *De Morte Peregr.* initio: πολλὰ τοῖνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν σε γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύζῃ τοῦ γέροντος. eleganter & sæpe de senibus hæc vocis istius notione utitur *Lucianus*: non prætereundus insignis in *Navigio* locus p. 699. καίτοι εἰς τοῦ ἀναγκαιοτάτου πρᾶξεϊ, ὃς περιβέμενόν σε παύσει μαραινόντα τὴν πολλὰν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. venusta loquendi ratione, & more *Luciano* ad *Homeri* exemplum conformata: ille enim poetarum ocellus Il. 6. ἦρας ἀποξύσας θέσσι νέον ἡβαιόντα, quod est ἀφελόν, interprete *Hesychio*. Potuisset etiam pure scripsisse *Noster* & ad *Platonem* ἀπομύζας. Sic enim magnus ille *Philosophus* p. m. 582. B. ὅτι ταί σε κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δέομενον. & *Rollux* Il. 78. Τὸ δὲ ρέϋμα (τῆς ῥινός). μύξα κατὰ Ἰπποκράτην. κόρυζα κατὰ Ἀττικὸν. τὸ ταύτην ἀφαιρεῖν, ἀπομύττειν. *Diogenes* ad illum, cui

cui servus calceos induebat, apud *Lærtium*,
 Οὐπω μακάριος εἶ, ἂν μή σε καὶ ἀπομύξῃ.
Præterea nomen idem *fastum ridiculum*, &
inani gloria inflatum animum significat, quæ
 certissima mentis male sanæ sunt indicia;
 egregie *Dial. 21.* has enumerat causas *Lu-*
cretius, quæ *Empedoclem* in *Ætnam* infi-
 lire compulerint: κενοδοξία καὶ τύφος καὶ
 πολλὴ κόρυζα. minus à nostra ætate remoti
 scriptores usum hujus vocabuli avide capia-
 runt: inter eos politissimus *Cinnamus Histor.*
lib. IV. de Demetrio: Οὗτος πολλάκις πρὸς
 τὴν ἐσπέραν καὶ ἔθνη πρὸς βεύσας Ἑλληνικὰ
 κορύζης μεστὸς ἐκείθει ἐπαίηκει, καὶ ἑτερά-
 τούτο ἄλλα το πολλὰ &c. & frequenter
Nicetas Choniates. Inde κορυζᾶν, quod apud
Nostrum sæpe indicem senilium annorum
 mucum significat: ita facetissime in *Jove*
Tragædo: ἀλεκτρονία μόνον κατέβουσε γέροντα
 κείνον ἤδη καὶ κορυζᾶντα. ut alia præteream:
Grammatici, *solidum atque insulsum esse*
 exponunt: *Hesych.* Κορύζει, ξαίνει, μωραίνει.
 Κορύζων, μεμωραμένος. malit *Martinus*
 Κορυζᾶ, & κορυζᾶν. id enim & à *Suida* con-
 firmari videtur: Κορυζᾶν, μεμωραμένος ἢ
 μυζᾶζων. Ne tamen immerito quis damnet
 τὸ κορύζειν, *Polybii* intercedit auctoritas: sic
 enim *Ecl. 144.* Περὶ Πρὸς β. scribit: πᾶσαι
 μὲν ἐκόρυζον αἱ πόλεις, πανδημεὶ δὲ, καὶ
 μάλιστα πᾶς ἡ τῶν Κορινθίων. est autem hoc
 loco, *superba quadam indignatione sese effere-*
bant:

tant : nonnemo tamen , ut credo , hic malit *ἐκρούζαν* restitui : male itidem in *Glossis* scribitur : *Pipitat* , *κρούζιαι* . Sed illud in *Hesychio* *ἔαυσι* me sollicitat , prorsus enim illius notio cum *κρούζαν* disconvenit : *μεγαλινον* & *μύζαν* in *Suida* videmus conjuncta : quid itaque si pro *ἔαυσι* legamus *μύζαν* ? sed me rem acutetigisse ipse mihi non satis persuadeo : aliam in *Suida* dabo verissimam emendationem , quæ molestiam hujus incertæ compenset : *Βουκόρουζαν* , τὴν μεγάλην κρούζαν . καὶ κρούζαν τὴν ἰσχυρῶς κρούζοντα . *Μισανδρος* . primo *κρούζαντα* debere legi non præterit *Eruditiss. Kusterum* ; quamquam & alterum , ut dixi , forte valeat : sed pro *κρούζαν* ponendum existimo *βουκόρουζον* . huic enim lectioni concinne convenit addita interpretatio : confirmat *Hesychius* : *Βουκόρουζος* , ἀναισθητός , ἀσύνετος . mirum , ni ipsum præ oculis habuerit *Menandri* locum . Quæ apud *Atricos* *κρούζα* , a communi dicitur & recentiori Græcia *μύζα* . *μύζαν* enim , si Medicos excipias & *Aristotelem* , apud veteriorum neminem , qui puritati Atticæ studuerunt , reperies : de *Aristotele* vero notatur , illum non tantum in philosophia populares opiniones , verum etiam in scribendo communem vocabulorum usum fuisse sequutum : utitur autem varie voce deducta *μυζῶδης* de omni re , quæ mollis & ex lento humore composita ; hinc *ὕγρότης* &

& γλίσχρότης μυζώδης plus una vice , &
 μαλακὸν καὶ μυζώδες conjunxit. Μύζαν
 translate pro fastu posuit & arrogantia M.
 Antoninus de Rebus suis lib. IX. §. 29. φι-
 λουσόφως πρακτικὰ ἀνθρώπια μυζῶν μετὰ·
 erudita ad eum locum est & lectu digna
 Gasakeri nota. De Blenno, quæ vox *muci-*
dum & *insulsus* significat, ejusque origine
 inspicere Vossius quoque in Etymologico:
 addenda est Hesychii Glossa: Λέμφοι, αἱ
 πεπηγμέναι μύζαι· Λέμφος, ὁ μυζώδης καὶ
 μάταιος, δηλοῖ δὲ τὸν ἀνόητον καὶ ἀπόπληκ-
 τον· rem plenius illustrat Eustath. ad Od. E.
 p. 1761. Λήμη sequitur in Luciano, quæ
pituitam & *concretum oculorum liquorem*
 designat: hoc modo cum visus impediatur,
 λημᾶν frequenter apud Nostrium pro *cacu-*
tire sumitur: ut in Jove Trag. ἀλλ' εἰ μὴ
 πάνυ λημῶ λίθου τοῦ λευκοῦ πεντέληθεν οἶ-
 μοι λιθοτομηθεῖσα· *Adversus Indoctum*: εἶγε
 καὶ χύτραις λημῶντις τυγχάνοιεν· dicitur
 enim proverbio κολοκύνθαις καὶ χύτραις λη-
 μᾶν, ut observarunt Hesychius in Λημᾶν
 & Χύτραις λημᾶς, Suidas & Paræmiographus
 Vaticanus: hunc ipsum verò Luciani locum
 respexit Scholiastes Aristoph. ad Nub. ὕ. 327.
 ubi phrasin à Luciano usurpatam χύτραις
 λημᾶν ut raram & audacius adinventam no-
 tat: in Timone: λημᾶς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις·
 liquidius etiam in Fugitivis: Οὐτε ἡμᾶς ἐ-
 τινέτι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενοι,
 * * 3 ἀλλ'

ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώτεται ὁ
σαφές τι καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἶδωλον ἢ σκιὰν
ἐνίοτε ἰδόντες ἄν· Quo plura? suavissime Co-
micius ad mentis & ingenti cæcitate ver-
bum hoc transtulit Pl. ὕ. 581. Ἀλλ' ὦ Κρο-
νικαῖς γνώμαις ὄντως λημῶντε τὰς φρένας ἀμ-
φω· Sed Attice & argutissime Pericles τὴν
Αἴγιναν ἀφελεῖν ἐκέλευσε τὴν λήραν τοῦ Πει-
ραιῶος, teste Aristotele Rbetor. III. c. 10.
Præterea γλαμῶν Attici usurparunt, ut ex
Aristophane, qui γλάμωνια dicit, Scholia-
ste ejus, Hesychio; Suida & Etymologo pa-
tet: Hesychius etiam: Γλαμὸς, κούφα, quæ
vox ab eadem pendet origine: in Etymo-
logo mendum residere arbitror cum scribit:
Γλαμυρὸν καὶ γλαμῶδες ὕγρὸν καὶ καϊόμενον
δακρύοις ὄμμα· nihil succurrit melius quam
ρέόμενον· Attici vero uti multa è diale-
ctis sumserunt, ita quoque à Doribus &
Æolibus hoc ipsum γλαμῶν & γλάμων·
Inde Romani, docente Vossio in Etymol.
gramias derivarunt & gramiosos: Glossæ
veteres habent, Grama, λήμη. Rem ipsam
non ineleganter expressit apud Rutilium Lu-
pum Lycon in illo characterismi exemplo
prorsus egregio: Primum oculis mero ma-
didis, humore obcæcatis, visu gravidis lu-
cem constanter intueri non potest: viden'
oculos humore obcæcatos, id est, λημῶν-
τας? Sed quid facias oculis visu gravidis?
legendum iudico, visu gravibus: oculi visu
gra-

graves, qui visus integrum non habent u-
sum: alterum non placet.

Ἄνω γὰρ ποταμῶν] Expositum à *Paræ-
miographis* proverbium: recte *Hesychius*:
Ἄνω ποταμῶν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία
ρευσσόμενων· κέχρηται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐρι-
πίδης· nequicquam igitur *Euripidi* in *Me-
dea* originem assignant hujus proverbi, si
jam ante hunc *Tragicum Æschylus* eo fue-
rit usus: quos alii laudarunt auctoribus ad-
datur *Libanius* ad *Theod.* qui singulari ra-
tione & eleganti hanc usurpat *paræmiam*:
ἢ οὖν ἕτερον δεῖ σε γενέσθαι σήμερον, καὶ ἄνω
τῶν ποταμῶν πορευθῆναι τὸ πρᾶγμα, id est,
est naturam ipsius rei prorsus inversi.

Ἐπιχαίρετε] Genuinam germanam le-
ctionem in *Luciano* reposui, quod fieri ius-
serat *Gravius*: nam nullius est pretii ἐπι-
χαίρετε, nec ullum adfert momentum
illud *Jamblichi* in *Protrept.* μόνη γὰρ αὕτη
ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐπιλυπεῖται ἀγα-
θοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν
πέλας· considera potius supra p. 5. μάτην
ἐπιχαλόντες, & in *Timone*: ἐπικεχηνότες μόνον
τῷ χρασίῳ. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχαίνειν si-
mili sensu legitur de *Mort. Peregr.* p. 764.
C. & paulo post, πένητες ἄνθρωποι, καὶ
πρὸς διανομὰς κεχηνότες· egregia de χαίνειν
notat *Fronto Ducens* ad hunc *Chrysostomi*
locum *Hom. II. ad pop. Antioch.* p. 32. B.
διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς τοῦ πένητος ἐδοῦτο, καὶ
πρὸς

πρὸς τὸ σῶμα ἐκεχῆναι τοῦ μηδὲν πλέον μη-
λωτῆς ἔχοντος ὁ τοιοῦτον χρυσίον ἔχων· di-
ceres cum Lucretio, & in corpus pauperis
inhians adspexit.

Τοῖς ἀτεκνοῖς &c.] Loci sensus in versio-
ne minus recte repræsentatus est; facile
vero ex iis, quæ dicam, patebit: Εἰσποιεῖν
τινα, aliquem sibi filium adoptare: sic
Isæus pro Euphiletō, Demosthenes, Lysias,
alii: inde εἰσποίητος, filius adoptatus; Α'-
φαιῖος εἰσποίητος Ἰσοκράτει γεγενημένος,
apud Dionysium Halicarnassensem Judic. de
Isocr. Suidas: Εἰσποίητον, θετὸν, οὐ γνήσιον·
καὶ εἰσποιεῖτο, ἀντὶ τοῦ ὑπετίθει· Hesych. Εἰσ-
πιποιημένη, ἔξωθεν γεγενημένη· Εἰσποίητον,
θετὸν, νόθον· Postea male habent editiones
αὐτοὺς pro αὐτοῦς· leve vitium, sed non
levis momenti; vid. ad p. 20. Participium
φέρειν venuste aliquando abundat, ut præ-
ter alios docuit Eruditiss. Perizonius ad
Ælian. lib. VIII. c. 14. Exemplis à Viro
summo allatis unum alterumque è Luciano
nostro adjicio: in primis *Fugitivis*: ὡς ἐμ-
βάλοι τις αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ· in *Saturnal.*
εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνίβαλε. De *Merced.*
Cond. p. 488. εἰς οἶον βάραθρον φέρων ἑαυτὸν
ἐνσείσεικα· Sed hæc observatio non consum-
mat omnem vim & elegantiam verbi hujus
hoc in loco: φέρειν enim ἑαυτὸν est, cum
significat, *semet ipsum insinuare, commenda-*
re, & tacito quodam lenocinio irrepere: atten-
de

De verba *Luciani*, quæ ponam ex ejus libello *Adv. Indoct.* p. 551. εἰ μὴ στυγὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις ἐνέγραψας. Simillima vides: itidem in *Lapithis* p. 858. ὅσυχὲ ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλούντων παρὰ πολὺ σου πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν ἐπέδωκα. concinnam hujus locutionis notionem nulli intellexerunt Interpretes: nunc autem liquere arbitror quæ sit & quam arguta loci, quem tractamus, sententia: *quid vero causa est, quod alienis atque vidissime bonis inhiectis, & blandis illapsi artibus vosmetipsos adoptetis filios senibus illis prole carentibus, cum scilicet hac ratione vos vel sapissime decipiamini, vel id absque eorum fiat consensu atque voluntate.*

Τῶν ἐρωμένων] Quas vidi editiones, omnes sic habent: mihi tamen plenissime persua-
deo, ab Auctoris fuisse manu, τῶν μὴ vel οὐκ ἐρωμένων. animum adverte ad legitimum sententiæ nexum. Rem quandam & artem novam excogitastis, senum ac vetularum amorem, præcipue si prole careant: quibus enim liberi sunt, vos non curatis, nec prosequimini: quamquam jam multi eorum, quos non amatis, intellecta vestri amoris astutia, etsi liberos habeant, illos tamen odio se habere fingunt &c. Quos nimirum modo dixerat ἀνεράστους, hic vocat μὴ vel οὐκ ἐρωμένους, qui summo opere nituntur, ut & ipsi habeant ἐρασάς. Confer de Mer-
ced.

ced. Cond. p. 464. κολοκύνθαις λημῶν, in
tam clara luce qui nihil videt.

P. 26. Ἀποσφυγέτες] Varia cogitationum hoc in loco divortia mentem meam distraxerunt: equidem existimabam juxta cum Eruditiss. *Gravio* insolentissimam esse hanc locutionem, & à Luciano non alibi certe usurpatam: sed ea in parte Doctissimi Viri opinioni non accedo, quod præferat è MS. καταγελασθέντες in textum restitui, cum satis mihi liquidum videatur, illud è margine glossema in antiquum Codicem irrepsisse; nam in *Græco Scholiasta* ἀποσφυγέτες exponitur καταγελασθέντες, *derisui habiti*: sane non tam solliciti sumus de vocis genuina significatione, quam usu: illam enim non incommode *Stephanus* in *Thesaurō* declaravit, *præ dolore ardescunt vel exardescunt*: quod autem adjicitur minus opportunum est: *Nisi malis, extabescentes, macerati & confecti dolore*, nam σμύχω significat non solum καίω, verum etiam μαραίνω: convenientius est, ut is, cujus pectus ardet ira, dentibus infrendat: & multa quidem adferuntur à *Stephano*, quæ ad hujus vocabuli faciunt illustrationem, ex *Apollonio Rhodio*, *Theocrito*, *Phalaride*, *Gregorio*; sed poëtæ id sibi totum videntur vindicasse: in *Heliodoro* tamen, qui confinem jucundis poëtarum fictionibus scribendi materiam elegit, quin-
quies

quies occurrit cum propria significatione, tum translata: illa loca collegisse juvabit, & paulum perpendisse: lib. II. p. 79. καλάμους, εἶπη τινὲς ἔτι σμυχόμενοι περιελείφθησαν, ἀψάμενος: observandum vero, σμύχειν non proprie de igne dici, qui flammam spargit, eaque ratione conspicuus est, sed qui tacitis alimentis in corporis visceribus nutritus fumo se tantum prodit: ad animi dolores & cruciatus transtulit hoc verbum lib. I. p. 33. ὡς πάλαιγε σμυχόμενος ἑμαυτῷ καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ὑποψίας ἔχων, ἀπορίᾳ τῶν ἐλέγχων ἡσύχαζον: hic scribendum iudico σμυχόμενος ἐν ἑμαυτῷ, quod facile linguæ Græcæ periti probabunt: alio modo VIII. 374. ὁ δὲ καὶ φύσει μὲν τὴν εὐναύχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγένους: occulta in Theagenem ardens ira: commaculatus est lib. X. p. 434. locus, quem obiter emendare instituiam, totumque repræsentabo: καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας ἄγειν μὲν ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊάν ἰνδείκνυμενος: πλείοι δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος &c. hæc posteriora, quippe difficilia, Interpretes callide præterierunt: paucis expediam: è Vaticano Codice pro περὶ reficiendum est πυρί: quo facto, per se patebit, quam inutile sit & rejiculum τῷ πάθει: sic sensum habes elegantem & acutum: ipse

majori, quam in aris ardebat, sollicitudinis igne cor exustus: tandem prorsum insolens est & mira locutio, quam adhibuit *Heliodorus* lib. VII. 342. ἡ δὲ Χαρικλεία σεισηρός τι καὶ κατεσφυγμένον ὑποβλέψασα &c. quod ita vertunt: *Chariclea* vero torve & ardentem contuita: malim: *Chariclea* vero vultu torvo, & qui testam indignationem quodammodo significaret, in illam intuita: sed in istis loquendi formulis, ubi nos exempla deficiunt, aut quas licenter amœnum Græci hominis ingenium confinxit, cœcutimus aliquando. In verbis autem affinibus similis elegantiae quam multa reperiuntur: *Noster* in *Cataplo* p. 438. ἐγὼ δὲ ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὁμῶς-ὅ, τι καὶ δρᾶσαιμι αὐτόν. *Aristophanes* in prima *Lyssistr.* Ἀλλ' ὦ Καλο-γίχη, κάομαι τὴν καρδίαν. paulum aliter & alia in re *Plato* de Legib. lib. VI. p. 875. Τρίτη δὲ ἡμῖν καὶ μεγίστη χρεία ἔρως ὀξύ-τατος, ὕστατος μὲν ὁρμᾶται, διαπυρρωτάτους δὲ τοὺς ἀνθρώπους ματίαις ἀπεργάζεται πάν-τως ὁ περὶ τὴν τοῦ γένους σποράν ὄβρις πλεί-στη καόμενος. sic ira totius ardeo apud *Plau- tum* & *Terentium*. Quamvis autem tali modo vulgata muniri possit lectio, maxi- mopere tamen placet pulchra *Viri summi Luc. Kusteri* conjectura, qui rescribendum monebat unius literulae detrimento ἀπομον- γίντες, delusi, decerti, emunēti: florem in ea voce *Comicum* agnosco, & multa
mih

mihi sese offerunt, quibus hæc emendatio possit confirmari: primum Grammatici plerique verbi istius explicationem non præterierunt: *Hesychius* Ἀπομύττειν, ἔξαπαταῖν, γοητεύειν, *Pollux* Lib. II. S. 78. ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἔξαπαταῖν ἀπομύττειν εἶπον. *Eustath.* ad Od. E. Ἀπομύξαι τινα, τὸ ἔξαπατάσθαι. notione apud Romanos parum diversa frequentatur *emungere*: præter notissima *Plauti Terentii*que loca, *Sidonium Apollin.* veteres æmulatum sic usurpasse observo Lib. VII. Ep. 2. diligenter, quæ ad socerum pertinuerant rimatis convasatisque, non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentia socrualis emungens &c. lib. IX. Ep. 7. Quidam &c. scribam tuum seu bibliopolam copiosissimo velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit: *Hieronymus* etiam studiosus antiquitatis imitator non uno in loco. Præterea *Scholias*tes aut hanc ipsam lectionem, aut certe ἐπιμυγέντων videtur invenisse, siquidem exponat καταγελασθέντων. illa enim interpretatio nihil ad ἀποσφυγέντων facit, cum probe conveniat utrivis lectioni: nam ἐπιμύσσειν est naso adunco suspendere, deridere: *Suidas* Ἐπέμυξεν, ἔξεμυκτήρισεν. ἦχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν. *Hesychius*: Ἐπέμυξαν, ἐπεμυκτήρισαν, ἐπεμύχθησαν, ἐξεφάυλισαν. Corruptum & male distinctum locum hoc pacto refice: Ἐπί-
* * 7
μυξαν.

μυξαν, ἐπεμυκτήρισαν· Ἐπεμύχθησαν, ἐξε-
 φαυλίσθησαν· vel, quod minore mutatione
 conficitur, Ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν ab
 ἐπιμυχθίζω· igitur ἐπιμυχθέντες vel ἐπι-
 μυγίντες sunt ἐκφαυλισθέντες· Majus etiam
 huic emendationi Eruditiss. Kusteri pondus
 accedet è simili vitio, quod in *Hesychio*
 deprehendi & unice ad hanc facit rem:
 suo ordine hæc habet: Ἐπισμυκτὸν, ἐπι-
 μυκτηρισμόν· clarissime liquet ex dictis,
 illud ἐπισμυκτὸν non posse pertinere ad
 ἐπισμύχειν, quia enim ratione? sed commo-
 de ad ἐπιμύσσειν· quapropter ἐπιμυγμὸν ab
 ἐπιμέμνυμαι reformandum esse non dubi-
 to: credidi aliquando in alio *Hesychii* loco
 Ἐκνίψις, ἀπόσμυξις, κάθαρσις parili com-
 missum errore & scriptum pro ἀπόμυξις·
 sed postea priores curas ipsumque *Hesychium*
 hac emendavi restitutione, ἀπόσμη-
 ξις· *Suidas*: Ἀποσμίχει, ἀποκαθαίρει· Ex
 eodem fonte derivatum Μυχθίζειν, μυκτη-
 ρίζειν, χλευάζειν apud *Hesychium*: tandem
 aptissimus est & concinnus in hac lectione
 sensus: illi vero hereditata spe sua exci-
 dentes & misere decipi dentibus infrendent.
 seu malis, hereditate, quam ad se certo de-
 venturam sperabant, emuncti. De dentium
 stridore indignationis atque iræ indicio le-
 ge *Gataker. Posthum.* c. 47. μετὰ μεγάλου
 βρυγμοῦ τρύζειν τοὺς ὀδόντας est in *Macario*
Alexandr. apud *Palladium* H. L.

P. 28. ἐκ καταδίκης] Sic etiam de *Mort. Peregr.* τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὁρᾷ ἐς ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. De altera hujus loci parte lege Doctiss. *Jensium Lect. Lucian.* pag. 275.

Ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν] *Noster* de *M. Peregr.* ὃν ἔχρην πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι. in *Reviviscenitiibus* est δίδοναι τὴν ἀξίαν, *meritas dare* *repas*, ad initium, & ὑπέχειν τὴν ἀξίαν. καὶ τα εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι &c. ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. pauloque post: ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν, ἢν δέδρακε.

Ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παραδ.] Interpretis versionem prudenter castigavit Vir Doctissim. *Lamb. Bos Observat. Critic.* c. 9. & ita *Sostrati* verba fecit Latina: *Bene facis Minos, quod exemplo etiam corollarium seu ausiliarium addis: qua ratione Longinus* c. 43. scripsit ἐκεῖνο μέντοι λοιπὸν οὐκ ἐκνήσομεν ἐπιπροσθεῖναι. Sed ut de re tota liquidius constet, quædam hoc de verbo notare juvat in *Lexicis* non reperiunda. Primum *δαψιλεύεσθαι* significatione rariore apud *Philon.* de 7. *Orb. Mirac.* cap. de *Pyram. Egypt.* pro abundare ponitur: ἀγέλαις ἐλεφάντων ἢ Λιβύῃ δαψιλεύεται. gregibus elephantum *Libya abundat: sic enim ibi legendum, non δαψιλεύεται.* Pari ratione utὶ τῇ πενίᾳ opponitur πλοῦτος in *Macariæ*
Αρο-

Aporrhithemat. sic τῇ ἐιδείᾳ, ἡ δαψίλεια.
Agathemer. c. 7. τῶν φυσικῶν ποικίλη δα-
 ψίλεια· *venuste mellitissimus Heliodorus*
VIII. p. 398. κόλπον πολλὴν πόαν καὶ χίλον
 ἄφθογον ἐνδαψιλεύσασθαι κτήνεσι νομὴν ἀπαυ-
 τοματίζοντα· *Sed allatis Auctorum exem-*
plis evolvere libet propriam & primam τοῦ
ἐπιδαψιλεύεσθαι notionem: Hesychius: Ἐπι-
 δαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει· Ἐπιδαψιλεύο-
 μενος, μεγαλοψυχούμενος, ἐπιχορηγῶν
 πλουσίως· μεγαλόψυχος aliquando idem est
 quod μεγαλοπρεπής, splendidus: atque ita
 ἐπιδαψιλεύεσθαι splendidum esse vel in ali-
 quo excipiendo vel in omni vite genere: *Hero-*
doti locum ἐ Μύσα quinta Suidas citavit in
Ἐπιδαψιλεύομενος· μεγάλως διαπραττόμε-
 νος· τὰς δὲ μητέρας καὶ ἀδελφούς ἐπιδαψι-
 λεύομεθ' ἡμῖν· *Idem:* Ἐπέκλυσαν, ἐπιδα-
 ψίλευσαν· & in Ἐπικλύσσα· vocabulum
 φιλοτιμεῖται *Etymologus* exponit, ἐπιδαψι-
 λεύεται, μεγαλοφρονεῖ, σπουδάζει, ἀγαπᾷ·
Amoenissime vero Xenophon Cyrop. lib. II. p.
29. ἡμῖν δὲ πάντως, ἔφη, ἐν ταῖςδε τοῖς φίλοις
 τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γέλωτος ἐπιδαψιλεύ-
 σῃ· *nobis autem omnino, dixit Cyrus, in ami-*
corum consortio de ista ridendi voluptate largiter
aliquid imperties: hinc significatione trans-
lata ἐπιδαψιλεύεσθαι ἐν τινί, est in aliqua
re luxuriari Ἐν ingenio frana laxare: sic
usurpavit Dionysius Halicarnassensis Art.
Rhetor. c. 6. §. 2. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πολέ-
 μοις

ροῖς πεσόντων καὶ ἐπιδαψιλεύσαιο τις ἐν
τούτοις. Huic opponitur in sequentibus ἐν
βραχεῖ ἐπιτῆν. notabilis etiam in Epistola
Synesii ad Episcopos de Andronici perdita
malitia locus: illum hominem ab Ecclesia
propter commissa removerant: sed cum
supplex ad meliorem se frugem rediturum
promississet, ea fuit admissus conditione,
ut vere vita sanctiore ostenderet se poeni-
titudine duci factorum: ἔδοξε ταῦτα, inquit
Synesius, καὶ πείραν αὐτός τε ἔφη δώσειν καὶ
ἡμᾶς λήψεσθαι. δέδωκε καὶ εἰλήφαμεν. ἐπι-
δαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως,
id est, petulantius se effudit in illa sceler-
ta, propter qua fuerat condemnatus: Attu-
lit hunc Synesii locum Suidas in ἐπιδαψι-
λεύσατο, quod reddidit κατακάρως ἐχρήσα-
το. & id quidem non malè videtur con-
gruere: meo itaque arbitrato ἐπιδαψιλεύ-
σθαι ἔστι τινι & τινὶ, quod idem judico, si-
gnificat multum esse in aliqua re & copio-
sum: quapropter Lucianeὶ loci sensus:
Recte vero Minos, quod copiosius etiam &
latius exemplum à me productum explices:
si quis alterum malit, non acriter repugno:
hoc tamen videbatur aptius usui linguæ
Græcæ convenire.

P. 31. Ἐκάτης δείπνοι] Consimilis in
Catalo locus: ποῦ δὲ ὁ φιλόσοφος κυνίσκος,
ὃν ἔδει τῆς Ἐκάτης τι δείπνοι φαγόντα, καὶ
τὰ ἐκ καθαρσίαν ὡς, καὶ πρὸς τούτοις γε

σηπίων ἄμυν, ἀποθανεῖν; lege vetustum
 Commentatorem. De Hecates coena, quam
 pauperes in trivio positam diripiebant, cum
 alii, tum etiam *Aristoph. Plut. §. 594. &*
Scholias. Hinc explicui *Sophoclis in Polluce*
X. 81. locum: Ἐκαταίης μεγίδας δορπῶν.
 Ovorum in lustrationibus usus à multis
 jam observatus: καθάρσια enim *λεβηστι-*
νας: *Noster in Amoriabus: καθαρσίαν δεῖ-*
σθαι πρὸς τὸ δυσχερές οὕτω νόσσηται. id enim
 fieri solebat, ut, si quis gravissime decum-
 beret, lustrationibus uteretur, cujus ritus
 vestigia sunt relicta apud Pontificios: &
 postea: καθαρσία χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδι-
 κούς ἑρωτας. apud *Pausaniam* non uno in
 loco occurrit. Ad τριβάνιον πολύθυρον seu
 multifore facit illud *Aristophanis Plut. §.*
715. ubi Carion pleraque se vidisse nar-
rat, quæ ab Æsculapio agebantur, αἰκνί,
scelus, inquit hera, qui ποτνίσῃ, cum te
• palliolo dixeris involutum? tum *Carion:*
διὰ τοῦ τριβανίου, Ὅπας γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλί-
γας, μὰ τὸν Δία. Ibi *Scholias:* ὅπας δὲ
 τὰς τρώγλας. recte quidem, nam in *A-*
porrhthegm. Macarii: σιχάριον λινούν τρω-
γλωτὸν, est sticharium lineum & scissum,
 seu πολύθυρον ut *Noster* inquit.

Ἑρωτᾶν] Non video, qua possit ratione
 palato non insipienti placere hæc lectio:
 quid enim, διδάσκειν τὸν νοῦν ἑρωτᾶν? ut paucis
 complectar, legendum censeo ἐρευνᾶν, quod
 apte

apre de mente dicitur, non iridem ἱρωτᾶν. *Petrus Faber* in *Lucretii* margine notarat τοὺς νόους pro τὰν νοῦν, quod acceptum refero humanitati Doctissimi Viri Du Soul: argute profecto: neque id meæ conjecturæ auteponi indignabor: minus opportune *Menagius* τοὶ νόον. Sæpe *Nasler* irrifit futilibus philosophorum syllogismis quibus se invicem petebant: ut in *Gallo* p. 244. ἐπίστε καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναι μοι. *Fugit*. p. 297. αἱ κορυφαὶ καὶ ἄποροι καὶ ἄτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι καὶ λαβυρινθῶδεις ἱρωτήσεις. *Sympos.* vel *Lapith.* p. 859. ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἶπω τι, κερατίναν ἢ σωρείτην ἢ θερύζοντα λόγον. *plura contulit & erudita Menagius ad Laërtium & Hardwinus ad Themist.* p. 380.

P. 32. Τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς] *Ad exemplum Menandri*, qui scripserat Ἐαυτὸν τιμωρούμενον, quod *Terentius* in eadem reddit *Comœdia*, seipsum cruciantem. *Megilli* hominis formosissimi, de quo mox, etiam meminit in *Cataplo* p. 446.

Οἰκτεῖροντες τὴν ἀπορίαν] *Lugentes*, *deplorantes inopiam suam*: moneo Græcæ linguæ tirones, ut phrasin attendant, cujus rara apud Auctores, in Lexicis etiam nulla occurrunt exempla.

Ἐκλεῦσθαι αὐτοὺς] *De corruptis sensim Lacedæmoniorum moribus non pauca posset notari, nisi brevi decurrere gyro con-*
sti-

stituissem: id unicuique tango, ad hanc rem existare arguti sensus literas *Apollonii Tyanensis*, quibus Ephoris significat, viros ex iis ad se missos non credidisse se Lacedæmonios ex habitu corporis & vestitu, qui mollis erat, & à severis Laconum institutis alienus, sed id demum ex epistola, quam adferebant, didicisse.

P. 33. ἡ ἀνεμύσθη] Probo Eruditissimum *Jansium*, qui sensus elegantiam fulcit inserta particula ὅτι, quæ, si quis me audit, in textum est recipienda: conferri cum hoc dialogo meretur *Ælian.* V. H. lib. XII. c. 64.

P. 35. μέρος ὃν] Variam auctores antiquos observare formam in absoluta structura nemo nescit: *Lucianus* accusativum absolute hic adhibuit, ut alibi sæpe: Similis in nominativo usus convaluit. Vid. *Nostr.* p. 51. l. 36. Ex solo *Pausania* plura notantem exempla lege *Sylburgium*, hominem optime de Græcis literis meritum in Præfat. ad Lectorem.

P. 36. Περὶ προεδρίας] Esse aliquid Veteres existimabant apud inferos honorari *προεδρία*, nec rem tam optabilem contingere nisi initiatis: insignis est apud *Laërtium* in *Diogene* locus: ἀξιούντων Ἀθηναίων μνηθῆναι αὐτὸν, καὶ λεγόντων, ὡς ἐν ἁδου προεδρίας οἱ μεμνημένοι τυγχάνουσιν, Γελοῖον, ἔφη (Διαγίνης), εἰ Ἀγησίλαος μὲν καὶ Ἐπα-

Ἐπαμεινώνδας ἐν τῷ βορβόρῳ διάζουσιν, εὐτε-
λεῖς δὲ τινες μεμνημένοι ἐν ταῖς μακάρων νή-
σοις ἴσονται. Dial. quoque 22. Menippo
vigorū optimo προεδρίαν adsignat hono-
rōis ergo Mercurius in Charontis navi-
cula.

Ἐν μέρει] Nota de hac locutione perele-
gantis est Eruditissimi Gronovii ad *Arrian.* de
Exped. Alex. lib. III. c. 26. Sic apud No-
strum in *Timone* n. 143. & *Revivisc.* p.
390. διδόναι λόγους καὶ δέχεσθαι ἐν τῷ μέρει.
Achill. Tatius lib. I. p. 53. τὰ δὲ ἀνθη-
ροειδέα ἔχοντα τὴν χροῖαν ἐν μέρει συνεξέ-
φανε τὸ κάλλος. Idem ibi Interpretom ge-
nuina voculæ significatio.

Ἐξομήςας] Obliviscitur ipse sui præcep-
ti *Lucianus*, observante *Gravio* ad *Solæ-
cist.* p. 742.

Ἀντιξεταζόμενος] Recte & ad amussim
purioris Atticismi: vide *Phrynichum* p. 58.
& ad eum *Notas Dav. Hæschelii*: sic etiam
Pausan. in *Att.* Ὁρακῶν δὲ τῶν πάντων οὐ-
δένας πλείους εἰσι τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κέλ-
τοι πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντιξετάζοντα. *Noster*
de *Merc. Cond.* p. 481. *Heliod.* lib. VII. p.
326. alique: posteriorum pauci regulam
hanc observant.

Τῶν πατρίων] Addubitat de veritate le-
ctionis vulgatæ summus *Gravins* ad *Solæc.*
pag. 737. oportuisset enim pure scripsisse
τῶν πατρίων. Sed cum apud alios etiam
Scri-

Scriptores hic abusus convaluerit, tuto retinebitur τῶν πατρῶν· præterquam quod Lucianus sua sæpe cædit vineta; & locutionibus utitur à se in Solœcisæ damnatis.

Τῆς Διβύης.] Malim τῇ Διβύῃ· id enim usitatus & Ἑλληνικώτερον· *Ælian.* V. H. lib. XII. cap. 61. Θούριος ἐπέπλει Διονύσιος.

P. 38. τῇ γνώμῃ πλείον] Parilem Polybii locum adscribere lubet de Eumene in *Collectaneis Constantini* à Valerio editis p. 166. Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάμειλλαν ἐπαύησι τὴν ἰδίαν ἀρχήν, οὐ τύχη τὸ πλοῖον συνέργει χρώμενος, οὐδ' ἐκ περιπειτίας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐγχειρίας καὶ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τῆς ἑαυτοῦ· Eadem apud *Suidam* in *Eumenes*.

P. 41. περιήγησαί μοι] Proprie περιηγῆσθαι est per omnia aliquem deducere, eaque quæ visæ digna, monstrare atque enarrare. quod hospitibus officium, & peregrinis præstari solet: ita in primo *Navigia*: ὁ περιηχοίμενος τὸ πλοῖον· quo loco stolidum Interpretis errorem bene eruditi viri castigarunt: in *Consopl.* Charon inquit ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τὶ καὶ ἰδὼν ἱκανέλομαι· hic *Scholiastes* non satis recte: λεπτομερῶς ἐπέ· nam antea quoque Charon dixerat: ξαναγήσεις γὰρ εὖ εἶδ' ὅτι συμπερινοσῶν καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα· quæ lucem cum altero loco composita huic verbo

bo affundunt : Vide etiam *Suidam* in Περιηγείτο· hinc desumpta translatione περιηγείσθαι significat accurate & per singulas aliquid partes enarrare, quæ est hujus loci notio : *Ælian.* V. H. lib. III. c. 18. Περιηγείται τινὰ Θεόπομπος συνουσίαν Μίδου τοῦ Φρυγῶς καὶ τοῦ Σειληνοῦ· & alibi in fragmente a *Suida* conservato : Αὐτὸς δὲ διῶντισθεις τῷ παιδὶ περιηγείται, ἃ τε εἶδε καὶ ὅσα ἤκουσε, καὶ ἅτινα εἶπεν· eleganter itaque apud *Nostrum* περιηγητῆς εἰκότος, picta tabula enarrator, *Non tem. Cred. Cal.* p. 565. & μύθων περιηγητῆς *fabularum explanator*, ut *Benedictus Philop.* 465. Mox sensum planiorem feci, οὗτοι μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, εἶδεν· distinctione mala, quæ locum intricabat, ad *Doctiss. Jensii* mentem emendata.

P. 42. Προσπύζομαι] Hæc lectio in omnibus comparet libris, nec ulli eruditorum hominum aut Interpretum suspicionem vitii præbuit : ego primum manifestum in ea voce mendum ostendere conabor, deinde veram & veterem scripturam unius literulæ mutatione reducam : nego itaque recte dici & Græce προσπύσσεισθαι τῇ, quod hoc solo *Luciani* loco decepti crediderunt Lexicographi : aliter sane *noſter Auctor Dial. Fab. 2.* τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κιστὸν ἐκλεψε προσπυζαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νύκτι & *Achilles Tattus* scriptor politissimus

mus lib. V. pag. 295. προσπτυζάμενός με
πολλὰ ἐρίλει. Simili modo περιπτύσσεσθαι
τινα. *Taius* lib. V. p. 303. καὶ τὸν τε Κλει-
νίαν περιπτύσσονται. nam quod apud eun-
dem lib. IV. p. 241. legitur ἐγὼ περιπτυζά-
μενος αὐτῇ δεσμός ἴσομαι. αὐτῇ referri o-
portet ad sequentia: ego vero *αμπλεχῶ* *σφιν-
gens* *vinculi* *in modum ipsi* *adharebo*: ne-
que unquam nisi quartum casum in hoc
etiam verbo politici scriptores usurparunt,
quam in rem, ut eorum, qui aliter exi-
stimarunt, error emendetur, exempla pro-
ferre consultum duxi: *Heliod.* lib. III. p.
140. καὶ περὶ τὸν πατέρα τὰ εἰωθότα περι-
πτύζατο. lib. VI. p. 286. ἰδοὺ σε καὶ περι-
πτύσσομαι. VII. 343. X. 492. & 514.
Sic & *Basil.* de Abrahamio, τὸν παῖδα περι-
πτυζάμενος. *Theophyl.* Ep. 15. θάλασσα τῇ
γείτονα χέρσον ἀπαλῶ περιπτύσσεται ῥεῖθρῳ.
Bion. Ὡς σὲ περιπτύξω καὶ χεῖλεα χεῖλεσι
μίζω. alias & προσπτύζομαι in *Hesychio* &
Suida reperitur. Hæc cum satis sint liqui-
da, proclivi emendatione reficio προσπτύ-
σομαι. vel saltem προσπτύσω μὲν γε. siqui-
dem insolentior videatur verbi Medii u-
sus: ξ & ζ propter affinitatem figuræ
librariorum incogitantia sæpe commutari
vel sexcentis è solo *Polluce* exemplis ar-
probari potest: venuste autem προσπτύειν
τινὶ cum propria tum translata significatio-
ne: *Galenus* in *Protrept.* historiam referens
&

& impudentiam Diogenis Cynici, qui ad coenam vocatus hospiti faciem turpiter conspuebat, ita scribit: ἐσιώμενος παρά τινι (Διογένης) τῶν μὲν ἑαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς προνειοημένῳ, μόνου δ' ἑαυτοῦ παιτάπασιν ἡμεληκότι, χρεμψάμενος ὥς πτύσων, εἴτ' ἐν κύκλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδέν μὲν τῶν πέριξ ἔπτυνε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυνε τῷ δεσπότῃ τῆς οἰκίας. Diogenes in eadem re εἰς τὴν ὄψιν πτύειν dixit: scilicet summæ ignominix loco deputabatur in os alicujus inspuere: inde πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν inter injuriæ vocabula ex Hyperide Polylux enumerat lib. VIII. Segm. 76. itemque rem aliquam prorsus abominari & ut Romani loquebantur, consputare, προσπτύειν τινί. elegantissimus Aristaneus, seu quis alius illarum epistolarum Auctor lib. II. Ep. 20. καὶ βδελύττεσθε ταῖς ἀρτίως περιποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς. superbique studio quasitas nuper consputatis cupidines, ut optime Jofias Mercerus homo doctissimus. Catullus:

Nunc audax, cave, sis, precesque nostras

Oramus, cave, despuas ocello.

Lucianus noster de Merc. Cond. p. 489. καταφρονεῖν conjunxit & διαπτύειν. idem in Catapl. p. 438. τέλος δὲ πλατὺ χρεμψάμενος καὶ καταπτύσας μου &c. sed istis de locutionibus eleganter a Græcis usurpatis plura non addam: nunc si animum adver-

tas ad Luciani loci sensum, optime lectionem hanc congruere perspicies: colaphum mollissimo mortalium Sardanapalo infligere parabat Menippus; at Æacus capitis ejus fragilitati metuens periculosissimam hanc alapam inhibuit: Menippus autem ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum si item conspuere liceat, perit: nullum enim in hac ignominie nota frangendæ calvariae periculum, cum, si Sardanapalum imprudenzius & κινώτερον fuisset amplexatus, omnem illam forte osscam larvam longo luxu emollitam confregisset.

Οὐδὲν ἴσον κύματος &c.] Præterit hic locus diligentiam Eruditissimi *Rittershusii* ad *Porphyr. Vit. Pythag.* ubi plurima de hoc Pythagoræ præcepto studiose collegit: notissimum versiculum alludit *Lucianus*, ut inde discas, ἴσον τοι κύματος τρώγειν, κεφαλὰς τε τοκήν.

Ταῖς φλυκταῖναις] Φλυκταῖνας & ἀτταράγους dictas fuisse pustulas ab igne in subcineritiis panibus excitatas monstratum est ad *Polluc. VN*, 23. ubi ad hunc ipsum *Luciani* locum respicitur: vide quoque *Doctissimum Gataker. Posth.* c. 22. de ἁγρῇ ὑγροφίᾳ. Belle vero Empedoclem cum pane subcineritio comparat, qui clam omnibus in Ætnæ crateres insiliens Deus videri voluit: historia, seu fabulam potius existimes,

mes, è *Diogene Laërtio* notissima. *Noster* sæpissime eo nomine *Empedocli* illudit: sic in *Veræ Hist. lib. II.* illum περιέφθον καὶ τὸ σῶμα ὅλον ἀπτημένον à philosophorum consortio protelat: legendum etiam principium *De Mort. Peregr. & Fugitiv.* p. 787. quo itidem loco reperitur ἀπαθρακωσθαι· ἢ τι τὸ ἀγαθὸν ἀπαθρακωθῆναι ἐμπειρόντα εἰς τὴν πυράν; *Χαλκόπου* autem cur dixerit *Empedoclem*, hæc è *Diogene* peti potest ratio: χαλκαῖς γὰρ κρηπίσι εἴθις οὕτω θεῖσθαι.

P. 43. ἄνθρωπος εἶ.] *Sanior* erit, me iudice, hic locus sic distinctus: εὐδαίμων, ὃ *Σώκρατες*, ἄνθρωπος εἶ τὰ γε τοιαῦτα· πάντες οὖν &c. à me stat usus particulæ οὖν, quæ post primam à principio aut secundam certè vocem inseri solet: nihil etiam eo modo de sensu deteritur. Modò post ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοὶ in *Lucianum* retuli egregium *MSti* supplementum, quod *Grævius* produxit.

P. 45. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα] *Hujus Ellipseos* elegantiam multis è *Luciano* exemplis illustravit *Doctiss. Jensius L. L.* p. 110. *Adæ* è *Cataplo* p. 429. εἰ γὰρ μὴ ὁ γεναιότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι· & in *Timone* n. 120. ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἐκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰσάθαμεν εορτάζειν Διάσια· *Quamquam* è *MS.* *Eruditiss. Grævius* proferat ὁ ἀλουργὸς pro ὁ βλοσυρός.

συρός. Illa scribendi venustate Attici sum-
mopere sunt delectati, ut acumini lectoris
aliquid supplendum relinquerent: *Æschyl.*
in *Prom.* ὕ. 68. — ὅπως μὴ στυτὸν οἰκ-
τιεῖς ποτε. *Schol.* β. ὅρα. Ἀττικῶς. illam
scilicet intelligendam esse voculam ex At-
ticismi more significatur: nihil est in *Eu-
ripide* frequentius: *Aristoph.* *Pl.* ὕ. 550.
Ἑμεῖς δὲ αἵ περ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιῳ
εἶναι ὅμοιον. sc. censetis, existimatis.

P. 46. Τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς]
Statuas eorum fuisse nominibus & titulis
inscriptas, quorum in honorem erant positæ,
tum ex testimoniis antiquorum, tum ex istis,
quæ temporis injuriam tulerunt, imagini-
bus res est manifesta. *Tibullus ad Messalam:*

*Nec quæris, quid quaque index sub imagi-
ne dicat,*

Sed generis præcos contendis vincere honores.
& mox:

At tua non titulus capiet sub nomine facta.
Dio Chrysostomus ingenio florentem & elo-
quentia orationem habuit ad Rhodios, qui
pessimo exemplo titulis antiquorum he-
roum erasis, nomina recentiorum publicis
imaginibus subscribebant, atque adeo hoc fa-
cto hominum bene de republica meritorum
decus & memoriam delere instituerant: in
hac cum multa reperiantur, quæ huic Lu-
ciani loco apprimè conveniunt, ea colligere,
operæ duxi: p. 312. D. εἶτα τίς μὴ

πρότερον οὐσης ἐπιγραφῆς ἀναιρεθείσης, ἐτέ-
ρου δὲ ὀνόματος ἐγχαραχθέντος πέρας εἶχε
τὸ τῆς τιμῆς. p. 314. D. οἱ δὲ ἄνθρωποι δέον-
ται καὶ σεφάτου καὶ εἰκόνος καὶ προεδρίας καὶ
τοῦ μνημονεύεσθαι. καὶ πολλοὶ καὶ διὰ ταῦ-
τα ἤδη τεθνήκατιν, ὅπως ἀνδριάντος τύχῃσι
καὶ κηρύγματος, ἢ τιμῆς ἐτέρας. p. 316. ἢ
γὰρ σελή (sic optime Casaubonus pro σολή)
καὶ τὸ ἐπίγραμμα καὶ τὸ χαλκοῦν ἐσάναι,
μέγα δοκεῖ τοῖς γεναίοις ἀνδράσι. iterum:
τὴν ἐπιγραφὴν τὴν ἰσομένην Ὀλυμπιάσι ἢ
Πυθοῖ τῆς νικῆς. 318. G. καὶ ἐπιγραφῆς τι-
νος πρότερον ὥσι τετυχηκότας. 315. A. ἢ δὲ
εἰκὼν ἐπιγέγραπται οὐ μόνον τὸ ὄνομα, ἀλ-
λὰ καὶ τὸν χαρακτῆρα σώζει τοῦ λαβόντος.
329. G. τοῦ ζῆν ἰσθημένοι τὴν εἰκόνα καὶ τὴν
ἐπιγραφὴν. ἢ etiam 336. B. 337. A. 338.
& 353. B. non enim omnia juvat exscri-
bere: vides ubique εἰκόνος vel ἀνδριάντος
ἐπιγραφὴν dici titulum, qui non tantum
nomen, cujus honori statua erat erecta,
sed & virtutis notas atque brevem conti-
neret descriptionem: *Ælian. V. H. lib. IX.*
c. II. ἐπιγράμματα ἐπὶ πολλῶν εἰκόνων αὐ-
τοῦ. adeundus quoque *Pollux lib. VIII. c.*
10. segm. 131. *Corn. Nepos in Vita Attici*
cap 18. *Noster Necyom. p. 314.*

P. 47. Βρεθνόμενος] Tironum in gra-
tiam pauca notare animus est. Verbum à
veteribus ipsoque *Luciano* nisi in re faceta
raro usurpatum, quod populare fuisse at-
que

que vile videatur: sed junioris ævi scriptores, qui ab illa vere antiqua & nativa puritate deflectebant, cupidius adhibuerunt & frequentius: id enim hi elegans & eruditum judicabant, si vocabula à veteribus neglecta & ad scenam delegata studiose colligerent, scriptisque suis quasi tessellas insererent. Probamus traditam à Grammaticis notationem à *Περύβιου* æstimatissimo Lydii unguenti genere, quod *Πολλὰ* restatur VI, 104. bene itaque *Etymologus* & *Hesychius*: *Περύβιον*, μῦρον τῶν παχίων, ὡς ἡ Βάκχαρις. Baccharis enim, ut habent *Glossa Galenica* & *Erosianus*, *Λυδῶν τι μῦρον*. hæc observare debui, quia ea in re. lapsum video Virum doctissimum, qui hac eadem de voce *Περύβιον* quædam ad Lucianum fuit commentatus, nec satis intellexisse quid esset *Βάκχαρις*. Sciendum quoque, nusquam aliter in antiquis scriptoribus, *Athenæo*, *Eustathio*, *Clemente Alexandrino*, aliis, hoc vocabulum inveniri exaratum, quam *Περύβιον* vel *Περύβιον*. unde inferimus, illam esse vocis hujus genuinam scriptiorem, adeoque in *Luciani Scholiasta* *Περύβιον* aut ignorantia confectum, aut à librariis corruptum, quod posterius porius comprobatur *Etymologus*, ex quo suæ desumit. Hinc populus Atheniensis solenni libertate verbum *Περύβιον* effinxit; quod idem est ac *τροφῆς*, & divitum in morem sum-

factum

fastu aliorumque contemptu incedere : & ea quidem est hujus loci Luciani significatio : sic etiam *Libanius* Oratione XV. in *Lucian.* καὶ οἱ μὲν ὑπέλαβον, ὁ δὲ ἰβρενθύετα. *Aristophanes* in *Pace* : βρενθύεται, καὶ φανεῖν οὐκ ἀξιοῖ. & in *Nubibus* de *Socrate*. ὕ. 361. Ὅτι βρενθύει ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸ φθαγεῖν μὰ παραβάλλει. *Schol.* ἀποσεμνύνει τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν ὁρᾷ. quæ iisdem verbis transcripsit *Suidas*, monstrante ingeniosissimo *Kustero* : *Diogenes* in vita *Socratis* hunc *Aristophanis* de *Græcorum* sapientissimo locum appositurus talia præfatur : τοῦτο δ' αὐτοῦ τὸ ὑπεροπτικόν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης &c. quod ipsum egregie verbi significationem declarat : est autem hic *Comici* locus celeberrimus, quo nobilissimi scriptores alluserunt : *Plato* in *Conv.* p. 1206. & *Marcus Antoninus* de *Rebus suis* lib. VII. § 66. quod utrumque ab *Eruditiss. Managio* ad *Diogenem* prætermissum miror : *Gatakerus* certe *Angliæ* eruditæ decus & *Aristophanis* & *Platonis* locum commode ad *Antoninum* notavit : præterea *Lucianus* *Timone* p. 128. singulari structuræ ratione dixit βρενθύεσθαι τι πρὸς αὐτὸν, vulgus composito & gravi profunde meditationis speciem præ se ferre, qualis philosophorum ejus temporis figura nusquam non ab *Auctore* nostro perstringitur : hinc etiam concinne significat, tor-

vi Ε non bene constituti vultus indicio ani-
 mi indignationem prodere : ita capiendum
 est τὸ βρειθύσθαι in eo Luciani loco de
 Merc. Cond. p. 496. ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλ-
 λάττονται ἵτι καὶ βρειθύμενοι , ὅτι μὴ
 πλείω ἴδωκας . & diversa paulum ratione Co-
 micus in *Lyssistrata* : χ' αὖ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὴ
 καὶ βρειθύεται . tandem καταβρειθύεσθαι τις
 est injurioso despectu samam alicujus ὡς ho-
 norem ladere : vides amœna quadam affi-
 nitate conjunctas has significationes ex una
 deduci origine . Dixi junioris ævi scripto-
 res præ veteribus usum hujus verbi affe-
 ctasse ; idque verum est : cui præ ceteris in
 deliciis fuerit , *Theodoretum* reperiō : vide ,
 ne dubites , Præl. Ἑλλην. θεολογ. p. 463. D.
 Serm. V. ejusdem operis p. 557. D. Serm.
 VI. p. 571. B. Serm. X. p. 628. D. lib. I.
Αἰρετοκακομ. c. 2. alia prætereo ex ejus de
 Providentia divini numinis Sermonibus , in
 quorum quibusdam *Aristophanem* respexit.
 Post hunc pono *Agathiam* scriptorem pro
 ea ætate styli puri & eruditi , ex quo duo
 produxit loca *Suidas* : nos alia decem , eo-
 que amplius , addere possemus . *Theophyla-
 ctus* etiam Histor. lib. I. c. 3. ita scribit : Ὁ
 δὲ σοβαρευόμενος πολλῶν μᾶλλον κατεβρει-
 θύετο , οἷα προπηλακίζομενος τῷ ἀναξίῳ τοῦ
 δωρήματος . quem locum eo adduxi , ut in-
 dicarem , *Suidam* inde decerpisse , quod
 primum apud eum invenitur in βρειθύσθαι .

Id. Ep. 69. βρενθύεται τῷ κάλλει. Hæc sufficiunt. Mox eleganter ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων· simili modo *Heliodor. lib. III. p. 144.* οὐν δὲ βύθιον τι καὶ ἀπροφάτιστον ἐπιτέινων, ἄρτι μὲν κατηφῆς τε καὶ ὥσπερ ἐπ' ἐνοίας· & *Noster Chronos. p. 818.* ἐπὶ συνοίας βαδίζοντα.

P. 48: πέλεκυ τῶν ναυπηγικῶν] *Prisca venustate dictum pro πέλεκυ ναυπηγική·* consimili modo *Theophrastus Charact. cap. 6.* βακτηρίας τῶν σχολιῶν· *Epicharmus* in fabula *Scirone*: καὶ τῶν πηλίνων λεκίς· & *Aristophanes* in *Γῆρα*· κοπίς τῶν μαγειρικῶν, quod est κοπίς μαγειρική· posteriora suggestit exempla *Pollux X, 87. & 104.* apud quem hujusmodi sunt plura: est autem elegantis locutionis ratio non obscura: nam πέλεκυς τῶν ναυπηγικῶν est, ac si dixeris, securim ex istis, quibus ad ædificandas naves utuntur. Quæ sequuntur ἐπικόπῃ τῇ ἀναβάθρῃ χρυσάμενος optime *Grævius* expedit: vox autem ἐπικόποι vel ἐπικόπων eo magis in hoc loco est observanda, quo rarius apud ipsos auctores occurrit: Grammatici notare non præterierunt: *Etymologus*: Ἐπίζητον, ξύλον, ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσι, τὸ οὖν ἐπικόποι· τὸ οὖν apud Grammaticos non tantum istius, quo vivebant, temporis usum significat, sed sæpe etiam novæ Comædiæ.

Men. Εὐγε· &c.] *Menippi* personam male hic collocatam vere videor posse contendere: res erit, si sensum perpendas, μά-

nifesta : securiculæ loco ad radendam philosophi barbam risus captandi causa feram Menippus petit : sed , inquit Mercurius , Menippi procacem jocandi libidinem reprimens , securis est idonea : ex eo Menippus Mercurii jussis obsequitus utitur securi : detonsa itaque barba continuat sermonem Mercurius : euge vero , nunc ipsum homini similiorem reddidisti , tantis illius sordibus abrafis : exinde iterum Menippus : Vinne vero , ut & quiddam de superciliis deteram ? sic igitur personas constitue : Ἐρ. Οὐ πέλειος ἱππὶός ἐστι γὰρ νῦν ἂν ἄπ. κ. τ. κινάβρις . Μέν. Βούλει μικρὸν &c. egregio vero donatum confore philosophum. Compose p. 67. τί γὰρ οὐ &c. ubi similiter sermo ab eodem Vulcano post rei peractæ intervallum reperitur.

P. 49. Λύε τὰ ἀπόγνια &c. } Similem infernæ apparatus naviculæ fere vides sub initium *Catapli* : illud autem εὐ πάθωμεν nauticum est epiphonema omnia sibi prospera deprecantium : ἡμεῖς δὲ εὐπλοῶμεν . sic in *Cataplo* p. 444. ubi *Scholias*ten lege : pauloque post : οὐδὲν ἔστιν ἰφ' ὅτ' αἱ οἰμῶν ἔσονται εὐπλοῶν . in hujus dialogi fine Menippus : εὐπλοεῖτε , ὦ Ἐρεῖν .

Μεταξὺ λόγων] Loquendi formula , quam usurpabant , si quid ab instituta oratione alienum sermonibus interfereretur : *Apolodorus* apud *Pollucem* X, 93. Μεταξὺ τῶν λόγων

λόγων δὲ τούτοι μοι δοκεῖ· ubi à me quædam sunt observata.

Συνίχεται] Hæc quidem scriptura non temere videtur improbanda : erat tamen cum cogitare, συνάγχεται, vel hoc si videatur ab usu communi remotius, ἀπάγχεται· id enim magis convenire arbitrabar indignationi sævientis in tyranni uxorem seminarum turbæ. Vid. Dial. 26.

Ἐξάρχει τοῦ θράνου] Scite ; nam ἔξαρχειν verbum rei musicæ debitum : qui primus cantionem incipit & voce moderatur sua, ἔξαρχειν dicitur : Hesiod. Ασπ. ὕ. 205.

— Καὶ δ' ἔξρχον αἰοιδῆς

Μοῦσαι Πιέριδες —

quem poëtæ locum citavit Athenæus lib. IV. p. 180. ubi & hæc inter alia : τὰ γὰρ ἔξαρχειν τῆς φόρμιγγος ἴδιον· potuisset idem jure de omni cantione dixisse : Archilochus : Αὐτὸς ἔξάρχων πρὸς αὐτὸν Λίσβιον παιήονα· Xenoph. Cyrop. l. IV. non procul initio : σπονδὰς ταῖς θεαῖς ποιῶσθε, καὶ παιᾶνα ἔξαρχειτε· sed notabilior est locus lib. VII. pag. 103. ὅταν ἤδη ἑμοῦ προσιόντες ἀλλήλοις γινώμεθα, παιᾶνα ἔξαρξω, ὑμεῖς δ' ἐφίπτεσθε· ἐφίπτεσθαι itaque qui moderatoris vocem sequuntur. Sed hæc alibi fuse.

P. 50. Εὐθὺ τῆς καθέδου] Hæc pertinent ad ἀπικναι, non ad περιπατήσοντας· quid non recta properamus ad ipsum Averni descensum ?

non bene quidam secus existimarunt, elegans enim est & Atticum εὐθὺ τῆς καθόδου· ante nos in *Polluce* IX, 12. vitiose scribebatur εὐθύς τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν pro εὐθύ· & segm. 47. εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων· *recta in forum aromatarium*. Plato in *Lyside*. ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου· plura reperies ab Eruditissimo Kühnio notata ad *Ælian*. V. H. lib. IX. c. 18. sic igitur reficiendum in eodem scriptore Atticarum Venerum observantissimo H. A. lib. I. c. 2. εὐθὺ τοῦ κύρτου pro εὐθύς, quod & in *Pollucem* malum intulerat pedem: εὐθύς enim hoc usu à Grammaticis merito damnatur.

Ὅμως ἀντιβαίνοντας] Egregia vox & hac notione rara, ἀντιβαίνειν, *obfirmato pede in terram niti*: pariter reperio in *Arriani Indicis* c. 16. ubi Indorum sagittandi rationem exponit: καὶ τοῦτο (τόξον) κάτω ἐπὶ τὴν γῆν θίντες καὶ τῷ ποδὶ τῷ ἀριστερῷ ἀντιβάντες οὕτως ἐκτοξεύουσι, τὴν νύρην ἐπὶ μέγα ὀπίσσω ἀπαγαγόντες· idem de Arabibus memoriz prodit scriptor apud *Snidam* incertus in Ἀραβες & ἀντιβαίνειν· ἀντὶ τῶν χειρῶν τῷ ποδὶ ἐμβαίνοντες εἰς τὴν νύρην, κυκλοῦσι τὸ τόξον· quem locum summi viri *Lud. Kusteri* indicio acceptum refero: rem venuste *Virgilius* præpinxit *Æneid.* l. III. v. 38.

— genibusque adverse obliſtor arena:
neq; minus eximie *Noster Catapl.* p. 429.
καὶ τῷ ποδὶ ἀντιρεῖδων πρὸς τοῦδαφος οὐ
παν-

καρτελαῖς εὐάγωγος ἦν · quod huc perbene
facit. Οὐδὲν δέον, inutili labore, ὡς *quædam*
fieri non oportebat. Xenoph. Cyrop. IV. p.
66. ὁ δ' ἐμὸς παῖς βαλὼν, οὐδὲν δέον, κατα-
βάλλει τὴν ἄρκτον · *meus autem filius, quod*
infectum præstitisset, sagitta immissa, ut-
sam conficit : sic enim concinna simplicitate
hac locutione Græci utuntur. ita δέον p. 21.
l. 12. & Catapl. p. 427. ὁ δ' Ἑρμῆς βροχύ-
κει, πάλαι παρῆναι δέον · pauloque post :
ἐπεὶ οὐδ' ἡμεῖς ποτὶ αὐτὸν ἀπέναι δέον κατε-
σχίκαμεν · talia sunt in Luciano multa, ne-
que ad hanc formulam exempla congerere
institui.

P. 52. μόλις βαδίζουσι] De Hunnis si-
milis prodiit scriptor, nescio quis, apud Sui-
dam in 'Ἀκροφραεῖς' ἄνεν γὰρ τῶν ἵππων
αὐτὸς μόλις ἂν Οὐννος τὴν γῆν πατήσσειεν· no-
tam ad ea lege Præstantissimi Kustleri, cui
hæc ipsa debeo.

P. 73. Ἀπισκληκίαι] Quæcunque longa
 tabe vel ætate confecta atque exsucca vi-
 gorem & vires amiserunt, à Græcis dicun-
 tur ἀπισκληκίαι vel κατισκληκίαι. inde
 Hesychius: Ἀπισκληκὸς, ἀναισθήτως ἔχων.
 & Smidas: Ἀπισκληκὸς, ἀναισθήτως ἔχων,
 καὶ ἀπισκληρυμένος, ἐξηραμμένος. lege li-
 tera duplicata ἀπισκληρυμένος. quomodo
 in veteri Leonida versiculo: Πήρην καὶ δέ-
 ψητον ἀπισκληρυμένον αἰγὸς Στέρφος. ut
 intelligamus tribus vocabulis expositionem

perfectisse primæ vocis ἀπισκληκός *Swidam*: sic enim & lexicographorum princeps: Κατισκληκός, κατισκληρωμένος. nulla est inter ἀποσκληρόειν & κατισκληροῦν differentia: ab eadem enim origine, ut & ἀπισκληκέναι, pendent: V. *Galen. Gloss. Hippocr.* in 'Αποσκληρόει & 'Επισκληροῖς, *Swidam* in 'Εξισκληκός & Κατισκληκός, *Hesych.* in 'Αποσκληρίη. ut alios ne memorem; nam celebres sunt apud Grammaticos istæ voces. Sæpe vero Græci his verbis uti solent de iis, in quibus flos corporis & vires vel nimis vigiliis ac laboribus, aut etiam senectutis incommodo sunt exhaustæ. *Lucian. Hermot.* p. 531. ὥχρον αἰεὶ ὑπὸ φροντίδων καὶ τὸ σῶμα κατισκληκός. adeo venustum faciei decus deformat assiduis impalescere chartis: sic Momo in senis habitum & vultum efficto, & baculo gressus sustentanti κατισκληκός adscribitur βάρος in *Anthologia*: *Heliod.* V. p. 239. ὅτι μὲν καὶ τις πρεσβύτης ἰφαίνεται, τὰ μὲν ἄλλα κατισκληκός &c. lib. VIII. p. 379. τότε καὶ πλείονες γηραιὸν σῶμα καὶ ἀπισκληκός ἦδη προσμιλήσαν. Cum autem cuncta, quæ exarescunt, duritatem quandam nanciscantur, eleganti translatione τὸ τοῦ βίου κατισκληκός durum atque austerrum vita genus appellatur apud *Swidam* in κατισκληκός. nec minus egregie *Basilius* in *Vita Thecla* p. 18. βίᾳ μὲν γὰρ οὐκ οἶδεν εἶναι ποτὲ τὸ αὐτὸ.

δες τοῦτο καὶ ἀπισκληρὸς τῆς γνώμης, *sui
judicii obstinata animi sententia.*

P. 55. Τροφ. Τί οὖν] Amphilochoi persona in quibusdam & editis & MSS. Codicibus à dialogi fronte deest : error exinde natus, quod Amphilocho in hoc toto Colloquio non invenirent : errorem jure dixi, quoniam Amphilocho pro Trophonio hic substituendus est, quod ex ipsius oratione satis liquet : cum enim in sequentibus suam divinitatem contra Menippum valide tutetur Trophonius, hic tamen stupidae hominum opinioni res ista tribuitur : hoc à Trophonii prorsus alienum esse persona vides, quod commode dixerit Amphilocho : hunc itaque repone.

Μαντεύομαι] Lege *Gravium ad Solae.* p. 755. Postea nitide *Lucianus* persequitur omnem in antrum Trophonii descendendum : scripsit etiam *Dicaearchus* integrum περὶ τῆς εἰς Τροφονίου καταβάσεως librum, ut ex *Athenaeo* aliisque cognitum habemus : eorum autem, qui supersunt, nemo *Pausania* melius & latius horrorem antri sacrum, & decipiendis hominibus aptissimam vaticinandi rationem exposuit in *Bæot.* c. 39. quæ perfectissimi Commentarii vice his *Lucianeis* esse possunt : illa μέγιστα, quam in adytum descensuri deferebant, proprio nomine vocabatur *μαγίς*, ut ex *Hesychio* liquet & *Etymologo*, quos in hac voce conatus

natus sum emaculare ad *Polluc.* X, 81. videntur etiam *Aristophanis Scholiastes* ad *Nubes*. Opportune veterem *Luciani* Commentatorem inspicio: ex cujus ad hunc dialogum nota hæc aberrantis librarii signa demer: *ισιόντες ἐξήρχοντο non εἰσήρχοντο* & *μοι: τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς χρόνον pro τρόποι.*

P. 57. Γάμους τοιούτους] Quod hic *Alexandro* vitio vertitur, id alia paulum ratione & iisdem verbis laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Attian.* l. VII. c. 10. γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἴσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. in eodem scriptore præstantissimo cap. 8. οὐκ ὀνείδιζοντες ἐκαρτέρησάν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπαλλάττειν τῆς στρατείας ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατεύεσθαι, τὸν Ἀμύναν δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. quibus accurate convenit, quod apud *Nostrium* infra: οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσηγορίαν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας.

P. 60. ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ] Ἀντιτάττεσθαι & ἀντιπαρατάττεσθαι verba sunt à re militari ducta; qui adversam hostibus aciem instruit, ἀντιτάττεται vel ἀντιπαρατάττεται. Sic sæpe apud *Polybium*, *Diodorum Siculum*, & *Dionysium Halicarnassensem* atque alios: aureum *Dionis* os in *Rhod.* p. 315. τοῦτ' ἦν ποιῆσαν *Λακεδαιμονίων* τινὰς ἐν τοῖς στενοῖς ἀντιτάττεσθαι πρὸς τοσαύτας *Περσῶν* μυ.

μυριάδας· *eleganter Heliodorus lib. V. p. 258.*
 ἀρπάζσαι τις τῶν ἐγχαρῶν διανοεῖται τὴν κό-
 ρην, πρὸς δὲ οὐκ ἔστιν ἀξιόμαχος ἀντιτάξασ-
 θαι· *Hinc concinnæ apud Græcos transla-*
tiones sunt enarx: νόσῳ ἀντιπαρατάττεσθαι,
animi hilaritate morbi viribus resistere: Epi-
curus Ep. ad Idomeneum: ἀντιπαρατάττετο δὲ
πᾶσι τούτοις (στραγγουρία καὶ δυσεντερικοῖς
πάθεσι) τὸ κατὰ ψυχὴν χαῖρον ἐπὶ τῷ τῶν
γεγονότων ἡμῶν διαλογισμῶν μνήμῃ· Psellus
de Lapid. inter alias Jaspidis dotes hanc
quoque reponit: λοιμικοῖς ἀντιτάττεται πά-
θεσι καὶ ἐπιληπτικοῖς· Denique aptissimus est
in Achille Tat. locus lib. II. p. 35. quem
adscriptisse operæ erit pretium: κάτωθεν δ'
ὥσπερ ἐκ τῆς καρδίας, ὁ ἔρως ἀντιφθέγγετο,
καὶ, τολμηρῶς, κατ' ἐμοῦ στρατεύῃ καὶ ἀντιπα-
ρατάττει; quæ belle cum Luciano congruunt:
neque vero sacer scriptor hujus usum voca-
buli refugit ad Roman. XIII. v. 2. ὁ ἀντιτατ-
τόμενος τῇ ἐξουσίᾳ· & prorsus eximie cap.
VII. §. 23. Βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί
μου ἀντιστρατεύομενον τῷ νόμῳ τοῦ νῆός μου·
quam sæpe locutionem æmulati sunt Patres.
Mox ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, cum
Horatio dicas, tenera conjugis immemor.

Ἰδοὺ δὲ] Argumentum parile uti frequen-
 ter *Lucianus* tractavit, ita præcipue in
Necyom. p. 312. si quis autem primam Ho-
meri Iliada pellegerit, facile perspiciet, cui
pleramque dialogi partem debeat Auctor.

Mox

Mox ad Eruditiss. Graviū mentem verba Lucianea distinxī.

P. 61. Ἐγὼ δὲ, ἃ βλέπω } *Equidem ac*
his judico, ea confidoro, quæ oculis præparent,
quæque jam nunc habes: qualis autem fueris,
istius temporis homines novimus: sensum
explicui, ut ostenderem, non injuria me
existimare, unam alteramve vocem hinc
periisse: forte tamen Elliptica fuerit locu-
sio, ubi non inepte intelligas, cognosco, vides,
aut aliud istiusmodi: eo ducunt sequentia
αὶ τότε ἴσασιν.

P. 62. ἐν τῷ μετασχεῖν] Sententiæ vin-
 cula me non fugiunt: non in eo, inquit
 Chiron, quod iisdem semper rebus fruamur,
 sed in continua rerum et varia commuta-
 tione sita est voluptas: neque hoc Interpre-
 tes latuit: sed quod me sollicitat, id nimi-
 rum est, non apte hunc sensum reddi per
 illa verba ἐν τῷ μετασχεῖν: quibus cum non
 habeo quod substituam, alios velim roga-
 tos, ut de loci salute cogitent: interim
 considerari fas est, si vulgata lectione præ-
 stet, ἐν τῷ μεταλλάττειν; quod quidem ar-
 bitror: verbum enim illud in vetustis Co-
 dicibus sic scribi solitum μεταλττειν facile
 degeneravit in μετασχεῖν. In præcedenti
 oratione quiddam itidem ἀνακολουθοῖν ani-
 madvertitur, quod à Grammaticis pruden-
 tius adhibitum probari solet: in Xenophonte
 istius formæ leguntur non pauca. In ex-
 tremo

tremo dialogo καὶ δέῃσει μεταβολὴν γε ζη-
τεῖν τινα καὶ ἰητεῦθεν (seu καίντεῦθεν) εἰς
ἄλλον βίον· male in prioribus editis majore
distinctionis nota divellebantur : parum ab
Auctoris nostri facetia distat illud *Agathar-*
cidis in *Excerptis Photii* : τὸ δ' ἴσχατον τῶν
οὐκέτι ὄντων τοὺς τύπους ἐν πορθμῷ διὰ πλεῖν
ἔχοντας Χάρανα νάυκληρον καὶ κυβερνήτην,
ἵνα μὴ κατασφραφέκτες ἐκφορᾷς ἐπιδέωνται
πάλιν· Cum maximam in rerum vicissitu-
dine dulcedinem constare sancierit Chi-
ron, nos quoque jam nunc præcepti ejus
memores, Acheronte relicto, ubi constituto
diutius confedimus, ad superos cœli bea-
tissimos incolas adire juvat.

P. 65. Ὀξύχειρ] Qui manibus agilis est
& promptus, huic convenit id nominis :
Pollux itaque componit, εὐκολίαν, λυγισ-
μὸν, παραγωγὴν, κάμψιν, παραφορὰν, ὀξύ-
χειρίαν, εὐποδίαν &c. lib. IV, 97. nescio,
an idem intelligi debeat II, 149. ὀξύχειρ
γὰρ καὶ ὀξύχειρίω, τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ
εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξιδι· utraque vides
Comicorum nomina, quod in eam me du-
cit opinionem, non alia *Alexidem* & *Me-*
nandrum adhibuisse notione hanc vocem,
quam nostrum *Auctorem*, qui Mercurii de-
signavit furacitatem : apud illos sane, qui
ex corporis indiciis animi conjectant statum
& affectus, acutæ & oblongæ manus fu-
randi notant cupiditatem. ita quoque, si
qui

qui συνεστραμμένους ἔχοιεν τοὺς δακτύλους, ut apud *Adrianum*, seu, quomodo in *Polemone* lego συνεστραμμένους, παροῦργοι, πακοῦθεις, φιλοχρέματοι. Artes Mercuriales scite *Noster* enumerat primo *Cataplo.*

P. 66. κολλάβους] Reduxi MSS. lectio- nem pro καλάμους, quod malum huc intulerat pedem: agnoverat etiam κολλάβους *Scholiasia*. Κολλάβους, inquit, τὰ τῶν χειρῶν ἐπιτόνια. sic enim plerique, non καλάβους. quanquam κόλαπες & κόλαβοι simpliciter in *Thoma Magistro* scribantur: vox hæc in antiquis rarior, κόλλοπας enim dicebant, à recentioribus civitate fuit donata: *Jamblichus de Vita Pythag.* segm. 118. τὴν δὲ πόσιν ἐπιτάτιν ἀναλόγως τοῖς βάρισι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἄνωθεν σύμμετρον περιστροφὴν. ibi vide *Eruditiss. Kusterum. Scholiasies Homeri* vetus, quem *Didymum* vocant ad II. I. Ζυγός] ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας, ᾧ ἔγκεινται αἱ κόλλαβοι. οὕτω δὲ λέγονται οἱ πᾶσσαλοι, ᾧ ἐξάπτονται αἱ χερδαὶ, παρὰ τὸ πεκολληῖσθαι. quæ ad verbum descripsit *Erythologus* in Ζυγός. ne alios memorem: plurimum tamen κόλλοπας *Lucianus* dixit; *Joue Trag.* p. 195. τοὺς κόλλοπας τῆς κιθάρας περιεστυλημένοι. *Adv. Indot.* κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνοισι δὲ κόλλοπας ἐπικειμένον. è *Doridis & Galatæ* colloquio aliud præterea notavit summus *Grævius*: ut usum horum vorticillorum ne declarem,

curiosa cavit Grammaticorum diligentia, qui omnes satis bene. In ipsa re, quam *Lucianus* denarrat, dissentiunt *Auctor Argumenti* in *Pindari Pythion*. quem erit cum emendabo, & *Apollodorus Biblioth.* lib. III. p. 169.

P. 68. καὶ τοῦτο] Asperi nescio quid in hoc loco lateret, quod aliqua me ratione offendit: *caruleas habet oculos, sed illud ipsum galea decorat*: quodnam enim ornamentum cœruleis oculis imposita capiti galea confert? in his me fluctuantem cogitationibus opportune *Nicol. Heinsius* expedivit ad lib. II. *Artis Ovid.* §. 659. quam notam per elegantem omnino velim legas.

P. 69. τὸν πῆχυν] Risi jocosam Interpretis simplicitatem, qui *penem* verterit, ubi minime ista *Luciani* contaminatione opus erat: quis nescit Cybeles sacerdotes & Bellonarios convulneratis brachiis aliisque corporis partibus elicuisse sanguinem, eo-que Dearum honori litasse? quam multi sunt patres in exagitando hoc Gentilium sacrificulorum scelere? commodo *Benedictus* sui fuit oblitus in *Dea Syria* p. 910. ita *Lucianus* (nisi quis alius istius scripti Auctor potius sit habendus, Assyrium enim in principio se dicit) de *Gallis*: τάμνονταί τε τοὺς πῆχεας, καὶ τοῖσι νώτοις πρὸς ἀλλήλους τυπνόνται: hic aliquanto castius Interpret: *cubitosque incidunt*: præstitisset etiam in hoc loco non tam obscœne cogitasse: *Propert.*

pert. lib. II. El. 18. *Cur aliquis sacris laqueis
sua brachia cultris? Tremendam Cupidinis
potestatem vivide Venus deformat, qui non
tantum vulgus Deorum, sed ipsum quoque
Jovem ludum facit, & emeritam amoris
Rheæ senectam novis ignibus fuscitat:
componi cum his merentur acerba Veneris
ad Cupidinem increpatio apud Apulejam ad
finem lib. V. Metamorph. & blandum Jovis
ad eundem alloquium lib. VI. An paulo
post potius scribendum? δίδιό τι τοιοῦτον.*

P. 70. Βεβίωται ἡμῖν] Verbi elegancia
non latuit Interpretes: hoc pacto τὰ βεβιω-
μένα *res in vita gesta* dicuntur ab Æschine
Ep. 7. Μελανώπῳ δὲ οὐκ ἐπασιλθὼν μόνον
πρὸς ὑμᾶς νομίζω τοῖς βεβιωμένοις αὐτῷ πρί-
πουσαν ἀποδώσει χάριν. Mox ἐκκαθαίρων
τὸν βίον, *vitam*, id est, *illam hominum
ætatem*, seu *homines illa ætate viventes ex-*
purgans: hanc loquendi venustatem polite
Cassaubonus exposuit ad Athen. XV, 5. eru-
ditissimi Viri observatis multa vel ex solo
Luciano adjungi possent: ut in Fugit. p.
787. τί, ὦ θυγατερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολι-
ποῦσα τὸν βίον ἐλήλυθας; *relieta vita ob-*
scure Benedictus: melius dixisset; *relieta*
terra, & *incolentibus eam hominibus* p. 788.
σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανο-
μίας μετὸν p. 790. ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς το-
πρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ p. 799.
ἄπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. recte versum:

ad homines ite quam celerrime. Hæc ex uno libello apposui, cetera præteriturus. Non aliter etiam Longin. Sect. 43. τοσαύτη λογικῶν κοσμική τις ἐπείχει τὸν βίον ἀφορία· ad quæ commodum ex Herodiano locum notavit Doctiss. Tollius: Basil. V. Th. p. 58. ἵνα γένωμαι τραγωδία τῷ βίῳ· Hymnus in Virtutem antiquus: Ἀρετὰ πολύμοχθε βροτείῳ γένει, κάλλιστον θῆραμα βίῳ· βρότεον γένος & βίος comparia sunt: non autem simpliciter ipsos homines significat viventes, sed modum etiam vitæ aliquando & consuetudines inter eos receptas: unde εἰσηγήσασθαι τῷ βίῳ· in usum humana vite communem inferre: Euseb. Προπαρασχ. l. I. εἴτα δὲ τὰς παρὰ πᾶσι βωομένηας θεοποιίας τε καὶ θεογονίας εἰσηγήσασθαι τῷ βίῳ· quibus apposite congruunt illa Basilii in Vita Thecla p. 32. τελετὰς δὲ λέγω καὶ μυστήρια καὶ ζωοθυσίας καὶ ἀνδροκτονίας διὰ μύθων μὲν τινῶν καὶ λόγων εὐπρεπεσέραν ἐπεισκωμάσαντα τῷ βίῳ τούτῳ· παραδιδόναι τῷ ἑξῆς βίῳ posteris tradere, in Cinnamo Histor. lib. I. Heliodor. ipsos latrones λεγῶν βίον vocavit Æthiop. lib. I. διὸ καὶ συρρεῖ ἐκ' αὐτὴν (λίμνη) ὁ τοιοῦτος βίος· hinc explicare conatus sum obscuram apud Polucem locutionem IX, 33. τελῶνης κρείττων τοῦ βίου, publicanorum vulgo & facie melior. Jungi aliquando solet ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων· Porphy. de Abst. l. 27. Πρῶτον μὲν τοῖνυν ἰστίον, ὥς οὐ παρτί τῷ βίῳ τῶν ἀν-

ἀνθρώπων ὁ λόγος μου τὴν παραίνεσιν οἷσι,
non cuiuscunque generis hominibus . Ab hac
autem eleganti locutione non abhorruerunt
Romani , qui , si qua fieri potuit , Græco-
rum flores in hortulos detulerunt suos :
Lucret. l. 64. Humana ante oculos fœde cum
vita jaceret In terris oppressa gravi sub reli-
gione . humana vita , ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος .
Phadr. & prudenti vitam consilio monet :
hic jam ab eruditis hominibus notatum,
qua debeat significatione sumi *vita* , pro
ipsis scilicet hominibus : alias certe , me
quidem iudice , minus commode diceretur
& Latine , *vitam monere consilio* , si pro-
prie capias . *Plinius* etiam *H. N. XXVIII.*
c. 2. In universum vero omnibus horis cre-
dit vita nec sentit : ex hoc autem scriptore
plura sunt à *Casaubono* collecta . Audacius
aliquanto *Calius Aurelianus Siccensis* omnem
medicorum vitam pro ipsis posuit Medicis :
tandem *Propertius* lib. I. El. 2. *His tu sem-*
per eris nostra gratissima vita : cum ad mo-
dum intelligi posse puto *Ælian. V. H. I.*
c. 34. Ἀμα καὶ ἐγὼ , ὦ βασιλεῦ , τὸν βλά-
πτοντα τὴν ἐμὴν οἰκίαν καὶ τὸν τῶν ἀδελφῶν
βίον , εἶπε , θεωρῶν ἀπολλόμενον ἑρσος fra-
tres eorumque vivendi rationem . Ἐκκαθαίρει
simili ratione de *Hercule* dixit *Synesius*
in *Epist. στέλλεται οὖν ἐπὶ πονηροὺς ἄνδρας*
τὸν Ἡράκλειον τρόπον ἐκκαθαίρειν αὐτῶν τὴν
πατρίδα .

P. 72. Ἐπεβούλευσε] *Lucianus* habet *Græviani* Codicis lectionem , quæ omni orationis asperitati commodo medetur . Sæpenumero fabulam *Hyacinthi* Scriptores *Christiani* insectantur : *Tatianus* gravis auditor & eruditus : λεγέτω μοι νῦν ὁ ἑκατήβολος , πῶς Ἰάκινθον διεχρήσατο Ζέφυρος ; Ζέφυρος αὐτὸν νενίκηκε * καὶ τοῦ τραγωδοποιοῦ λέγοντος , Αὔρα θεῶν ὄχημα τιμιάτατον , ὑπὸ βραχείας αὔρας νικηθεὶς ἀπώλεσε τὸν ἐρώμενον * *Orat. ad Græc. §. 14. Theophilum & Clementem* prætereo : accurate congruunt illa *Luciani* *Dial. seq.* αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει , ὅτι φοιεῦσαι μὲν ἐρώμενοι τῷ δίσκῳ &c. multa habet comparia *Genotamus* apud *Eusebium* .

P. 73. Ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς] Ἀπάτης ἐργαστήρια has easdem oraculorum officinas appellat *Clemens* in *Protrept.* Sed ire juvat in rem præsentem : diffors est in hac voce a communi notione usus : proprie quidem ergastula vocantur , quo mancipia detrudi solent , vel etiam prostibula & tabernæ meretriciæ , unde *Theramenes* a *Demosthene* *Ep. 4.* ἐν ἐργαστηρίῳ τεθραμμένος ἐκ παιδὸς dicitur , quoniam vitam duxerat turpem , & juvenilem nequitiam ad feram continuarat ætatem : illam autem nitidiorem , quam respicio , vocabuli significationem , potius in exemplis malo , quam mea cognoscas descriptione : *Demosth. Orat. I. adv. Bæo-*

ium :

εἰμι : καὶ μεθ' ἑαυτοῦ κατασκευάσας ἐργαστήριον συνοφαστῶν . quæ paucis mutatis repetuntur ad initium Orat. II. μεθ' ἑαυτοῦ παρασκευάσμενος ἐργαστήριον συνοφαστῶν Liban. Pro Salustior. οἶμαι μὲν οὐ Σπαρτῇ ἐργαστήριον ἐποιήσω σῆς τέχνης , οὐδὲ πρὸς τὴν Εὐρώπην ῥεῖν ἄφῃμας τοὺς λόγους : nunc equidem existimo , te Spartam elegisse quasi scenam & theatrum quoddam artis tuæ oratoria : summopere vero arripet illud Heliadori de Delphis, urbe cultissima, ἱερὴν μὲν Ἀπόλλωνος, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων τόκεας, ἀνδρῶν δὲ σοφῶν ἐργαστήριον esse confirmantis : idem Æthiop. lib. IV. p. 235. πειρατικῶν ἐργαστήριον ἴψος, πειραστας homines ergastulis & si quid his pejus, dignissimos, ita vocat : cetera in aliud tempus asseruabo .

P. 75. Ὑπὸ τερπύνοις] Hæc arena totumque Bæchi bellicum apparatus reperies itidem in Bactrâ : non sine fructu conferri potest Arrian. Ind. Hist. c. 7. expeditiones autem & res Bæchi gestas multo venustissime præpinxit Hæcat. lib. II. Od. 19.

P. 76. Οὐδὲν ἂν ἐργάσαιο] Malim : οὐδὲν ἂν ἐργάσαιο τοιοῦτον οὐδένα τῶν ξυμπότων . ut exempli raritate facinus hoc apud Junonem Jupiter exouset : ξυμπόται non simpliciter de sodalibus Icarii, sed de quibusvis vino deditis intelligendi .

τὴν Ἡραν] Relege , quæso , cuncta veterum

rerum fabularum vestigia, de Junone certe non invenies, illam Cupidinis unquam ludibrio fuisse expositam: quid ergo? reponere Πίαν, cui jam vetulæ pudendum amoris ignem adflaverat Cupido. Vid. Dial. 4. Hanc descriptionem editio Juntarum expressit, cujus ab Eruditissimo du Saoul admonitus sum.

P. 79. καὶ τὴν θάλ.] Καὶ τὴν θαλ. moris enim non est καὶ eo modo repetere.

Ἐπαβούλευσαι ξυδῆσαι] Integras aliquando e Luciano voces, incuria librarium amisit, ut illustri docuimus exemplo ad p. 6. hic tale quid admissum, fuit cum suspicarer: ita scilicet supplebam propter phrascos, ut opinabar, duritatem: ἐπαβούλευσαι ξυδῆσαι, αὐτὸν βουλόμενοι λαβόντες: ut p. 94. ἐπῆλθεν ἐπικλύσαι θέλον· non autem ἐπῆλθεν ἐπικλύσαι· sed nihil invitis hominibus doctis constituo: tolerabilis enim est in Αἰσώπῳ nostro quædam scribendi libertas. Παντοῖος dicitur εἶναι qui æstu percussus varias induit formas emoti & trepidantis animi indicia: egregiam horum picturam vides apud Νεστωρῆν Εὐνυκτὸν p. 981. Βαγιάς δὲ μάλλον ἐπαρτέτετο, καὶ παντοῖος ἦν, εἰς μυρία στραπόμενος χρώματα καὶ ψυχὰς τῷ ἰδρῶτι φέμενος. Similiter Τάσις lib. V. Ταύτοις ἐντυχὼν πάντα ἐγένετο, ἁμοῦ ἀνεφλεγάμην, ἀχρίων, ἑταίμαζον, ἠπίστουν, ἔχαιρον, ἠχθόμην & ad initium lib.

lib. VIII. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θέρωνδρος παντοδαπὸς ἦν, ἤχθετο, ὀργίζετο, ἐβουλεύετο &c.

P. 81. Ἀπαγορεύειν] In notissima locutione, iis saltem, qui veteres scriptores non incuriose tractarunt, *Benedictum* impigisse jure quis miretur: tirones itaque mihi monendi sunt, dici aliquem ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέναι, qui laboribus periculisque ferendis non sufficit, eorumque gravitate victus fatiscit & animum despondet. Noster in *Hermot.* 551. πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύειν· hic tamen recte idem *Benedictus*, ob temporis prolixitatem animum despondere: *Libanius* ad *Theod.* p. 380. ἐνδοχα τὴν ὁδὸν καὶ οὐκ ἀπειπον· plura peti possunt ex *Isocratis* Ep. I. προαπειρήκα, *Platone* p. 598. B. *Arrian.* de *Venat.* c. 17. *Pausan.* 350, 561. *Polluce* VII. 186. *Luciano* T. I. p. 444. *Synes.* Ep. 4. *Achill. Tat.* p. 159. qui ante oculos habuisse *Synesi* locum videtur, aliisque: at tamen ego plures in eodem hæsisse luto interpretes animadverto. *Servis*, qui imiti dominorum & intolerabili sævitia pressi, herum mutare constituerant, jus erat πρᾶσιν αἰτεῖν· ad quem Atheniensium morem in sequentibus alludit *Mercurius*: rem ipsam declarat *Pollux* VII. 13. ubi laudanda Commentatorum industria, ad quos Lectorem ablego.

P. 83. τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων] Quæ
castuum vulnera Plinio dicuntur, cui hanc
 vocem pereleganti emendatione restituit Vir
 summus *Joh. Frider. Gronovius* p. 780. ad-
 ducto insuper *Auctoris* nostri loco: adde
 quoque doctiss. *Lamb. Bos Observ.* ad N. T.
 p. 98. Sic ἴχνη καὶ σημεῖα τῶν ἰγκαυμάτων
Casapl. p. 448. & *Diogenes* in *Zenone*: τῶν
 γνωρίμων τινὸς παιδάριον μεμολωπισμένον
 θεασάμενος, πρὸς αὐτὸν, Ὁρῶ, ἔφη, σοῦ τοῦ
 θυμοῦ τὰ ἴχνη. Quale *Castoras* insigne ca-
 piri impositum habuisse memorat *Lucianus*,
 etiam nunc in nummis conspicitur: non
 dissona prodit *Codinus* in *Circi Constantinopoli-
 tani* descriptione, quem operæ est su-
 per hac re consulere. Hæc ut non tantum
 mente sed oculis etiam percipias, Benevole
 Lector, laudatissima fecit & ad augendas li-
 teras prona nobilissimi *Wildii* humanitas:
 quos enim adjeci *Antiochi* nummos, ad ex-
 emplaria repræsentavi, quæ servat *Specta-
 tissimi Viri* incomparabilis *nomismatother-
 ca*. Postea præsens *Dioscurorum* numen
 utilissimum nautis periclitantibus officium
 præstare, & tranquillandi maris provinciam
 sortito tanquam inter Deos iis obtigisse
Mercurius affirmat: perapposite ad veterum
 opinionem: hoc enim obeundi maris mu-
 nere *Castoras* & *Helenam* poetæ venustissi-
 mi honorifice condecorarunt: *Euripides*
 in *Oreste*: Ζητὸς γὰρ οὖσαν, ζῆν νῦν ἀφθιτον
 χρεών,

χριών , Κάστορί τε , Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος
 πτυχαῖς Σύνθακος ἔσσι ναυτίλοις σωτήριος .
 iterumque in extrema fabula : Σὺν Τυνδαρί-
 δαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεδέουσα θαλάσ-
 σης . De Helena tamen contraria scripsit ,
 notante Scholiasta , *Sofibius* : ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς
 χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπήκοός ἐστι ,
 κατὰ Εὐριπίδην σισημείνεται . ὁ μὲν τοῖ Σω-
 σίβιος ἔμπανιν οἶεται οὐκ ἐμμενῶς αὐτὴν ἐπι-
 φαίνεσθαι . etiamsi de fausto Hecenes nu-
 mine dubitaverit *Sofibius* , de Castore saltem
 & Polluce res est certissima : eximium ad-
 scribam *Plutarchi* locum in *Lysandro* pag.
 439. ἦσαν δέ τινες οἱ τοὺς Διοσκόρους ἐπὶ
 Λυσάνδρου νιῶς ἐκαθέρων , ὅτε τοῦ λιμένος
 ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἄσρα τοῖς
 οἶαξιν ἐπιλάμψαι λέγοντες . ut consistent ver-
 ba , & omnia rite cohæreant , vel post ἐκα-
 τέρων addendum reor , εἶδον , vel ultima
 sic refingenda , ὡς ἄσρα τοῖς οἶαξιν ἐπιλάμ-
 ψαι ἔλεγον . prius tamen facilitate sua ma-
 gis arridet : hanc igitur ob causam in Ca-
 storum honorem Lysander Delphis conse-
 cravit χρυσαῦς ἄστρας τῶν Διοσκούρων , au-
 ctore *Plutarcho* p. 343. quin etiam Pollu-
 cis Græcum nomen eo trahunt Gramma-
 tici , quoniam δεῦκος *dulcedinem* notat ; nam
 & vitam duxit humano generi utilissimam ,
 & in Deorum acceptus numerum suavissi-
 mam jactatis mari navigantibus salutem
 annunciare non dedignatur : vide *Scholia-*
stam

statum Apollon. Rhodii ad lib. I. v. 1037. & Etymologum in Ἀδευκῆς. Similem Achillis benevolentiam ad insulam Achillean memoriam mandavit *Arrian. Perip. Pont. Eux.* Sed limitibus inclusus angustis, eos tantum curabat, qui ad hanc appellebant insulam, iisdemque præsens suum numen significabat indicibus, quibus ipsi Castores : non indigna, quæ ponantur, *Arriani verba* : οἱ δὲ καὶ ὑπάρ λέγουσιν φασῆναι σφισιν ἐπὶ τοῦ ἰσού, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ πέρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκόρους. τοσόνδε μόνον τῶν Διοσκούρων μῆτον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διοσκουροὶ τοῖς πανταχοῦ πλωιζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φαίνεντες σωτῆρες γίνονται, ὁ δὲ τοῖς πελάζουσι ἤδη τῇ νήσῳ. Alibi forte plura, ubi simul, cur hanc præcipue Dioscuris provinciam veteres assignatam voluerint, explicabitur : istiusmodi certe stellularum in morem ignes per transtra navium oberrantes haud mediocri gaudio nautarum animos pertendant, & maris ad flustrum se componentis tranquillitatem prædicunt : causas horum naturales multi recentiorum enuclearunt, qua in re nos minime commorabimur.

P. 88. Ἰδὼν εἶδον] Sanissima lectio & bene Græca : e *Pausania* monstravit hanc similesque loquutiones præstantissimus Syl-

burgius in eruditissima illa ad Lectorem præfatione: usurparunt etiam LXX. Interpretes *Exod.* III, 7. ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου. quæ a *Stephano* repetuntur *Act.* VIII, 34. in hac autem scribendi formula lapsi sunt Viri doctissimi, *Pfochenius Diatr.* §. 52. quod Hebrææ phræseos æmulationem negaret, & *Gatakerus* de N. T. *Stylo* c. IX. quod *Pfochenio* adversarius insolens hoc esse Græcis loquendi genus confirmaret, & Luciani loci vim frustraneo conatu eludere niteretur: etsi enim phræsis quædam native Græca sit, a LXX. tamen & N. T. scriptoribus adhibita ad locutionem Hebræam accurate exprimendam aliam utique induit formam: quare prudenter *Sylburgium* scripsisse judico: cujusmodi phræses occurrunt etiam in sacris literis ex Hebraica consuetudine petita. De polypo legatur *Theophrast.* de *Color.* *Ælian.* H. A. pluribus in locis, & H. V. lib. I. c. I. *Basilius* & *Eustath.* in *Hexaëm.* ad quem posteriorem multa congeffit *Leo Allatius*.

P. 89. Ἐπελέξατο] *Prælegit*: rarissimi usus significatio, quam observandam moneo: in historia parili *Antoninus Liberalis* c. I. scripsit: ἡ δὲ ἀνείλετο, καὶ ἀνέγνω. Sic tamen & *Euparium* adhibuisse censeo in extrema *Libanii* vita: καὶ ὁ νοῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἴσεται. quam

quam aliter *Interpres* ceperit ; & *Callimachus* *Epigr.* XXIV. Πλάτωνος τὸ περὶ ψυχῆς γραμμὴ ἀναλεξάμενος . Paulo post , καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίουν malim quam αὐτῆς . *Jurgia* *Dearum* asperrima nisi sedasset *Jupiter* , res ad manus venisset , quod ita *Lucianus* : καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς &c. veram agnovisse *Lectio* nem videtur *Benedictus* : ac nisi *Jupiter* ipsas *diremisset* : αὐτάς . alias enim potius scripsisset , εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς αὐτὸς διέστησεν . neque decorum est , διέστησεν suo casu cedere .

P. 92. ἀπείληπτο] Sic tres quatuorve , quas oculis usurpavi , editiones : vitiose tamen : quis enim auribus defæcatis & Græcæ puritati assuetis toleret ἀπολαμβάνεσθαι τῶν κεράτων ? nam nativa locutio est ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν κεράτων . ut in *Navigio* τῶν κεροιάκων ἐπειλημμέος . καλωδίου ἐπιλαβέσθαι apud *Max. Tyrium* . *Serm.* V. & φιλοσοφίας ἐπιλαμβανόμενοι , *Philosophia* *studiosi* *Serm.* XXXI. *Artapanus* de *Judæorum* *Rebus* apud *Euseb. Præpar. Evang.* lib. IX. Τὸν δὲ Μάυσον ἦν εἶχε ῥάβδον ἐκβαλόντα ὄριν ποιῆσαι . πτοηθέντων δὲ πάντων ἐπιλαβόμενοι τῆς οὐρᾶς ἀνελέσθαι καὶ πάλιν ῥάβδον ποιῆσαι . Igitur hoc etiam loco scribe ἀπείληπτο .

P. 94. Εὐτρεπῆ] Ante legebatur εὐπρε-
* * * * * 5 πῆ .

πῇ· quæ lectio sane parum erat εὐπρεπής· nos Grævio MSS. probanti sumus obsecuti, & meliorem unius literulæ mutatione lectionem *Luciano* redonavimus. Occurrit equidem in *Æschyli Chœphoris* ἐπικουρία εὐπρεπτος, auxilium paratum, & ornate instructum: sed hoc damnatam a Codicibus scripturam nullo modo confirmat: cognosce potius hæc exempla aptissimos restitutæ lectionis tibicines: *Lucian. in Cataplo*: Εἶς, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές. *Æschines* in illa multo facetissima epistola X. καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐτρεπής· *Dionysius Halicarnassensis Antiqu. Rom. lib. IV. c. 72.* πρὶν ἢ τὰ παρ' ἡμῶν εὐτρεπῇ γενέσθαι· *Hesych.* Εὐτρεπῇ, ἡτοιμασμένον· Hinc εὐτρεπίζειν, apparare apud *Aristoph. Pl. V. 626.* alibique frequentissime.

P. 95. ἐγκαυμάτων] Dubitabilis est hujus lectionis bonitas: nam superius p. 70. ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην legebamus: breviter inquiram, utrum anteponendum videatur. Ἐγκαύματα notæ vocantur igne signatæ & inultæ ἀπὸ τοῦ ἐγκαίεσθαι, unde ἐγκαυμένος, ignis in *Glossis*: & μέλαν ἐγκαύστω μελαινέειν τὴν χάραξιν apud *Nonnum Συναγ. Ἱερό. ad Stelit. II. Gregorii 15.* Noster *Cataplo. p. 44.* καὶ τοι, τί τοῦτο; ἔχῃ μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα

οἶδα δὲ ὅπως ἐξαλήλιπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. insignia cognoscis literati servi, quæ vafer ille exciderat, ne conspicuas dedecoris notas corpore præferret. Legenda, quæ hac de re eruditissime scripsit Rhodius ad *Scribonium Largum*. Euparius in *Ædesio* hos vocat ἀνδράποδα δεδουλευκότα κακῶς, καὶ μάστιξιν καταδεδαπανημένα, καὶ τὰς τῆς μοχθηρίας ἀτειλὰς ἐν τοῖς εἰδόλοις φέροντα. apud *Platonem* in *Timæo* p. 1045. ὥστε οἷον ἐγκαύματά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμοιά μοι γέγονε. quibus ad *πηρογραφίαν* seu ἐγκαυστικὴν *Philosophum* respexisse duco: *Chalcidius* interpretatione liberiore mentem Auctoris sui expressisse fuit contentus: Fors etiam quod *studiosa senis* & *assiduæ relatio meracæ quandam* & *inobsoletæ impresserit animo potam*: simili modo *τροσιπκείον* exponit *Etymologus*, ἔγκαυμα ἰκπὸς γεγνηκότος ἐπὶ τῆς γνάθου, quod propterea πρὸς χάραγμα non inconcinne vocat *Anacreon* Od. 55. Tandem *Scholias* nostri *Luciani* ad *Lexiphanis* ista: καὶ ὅτι καύματα ἦν hæc adnotat: εἶπαι τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γέγονενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. rectissime scripsit & ex medicorum consuetudine, qui solent ἐγκαύματα nominare signa, quæ frigus penetrabile corporibus humanis impressit, quamquam *Luciano* nihil faciat. At vero ab istis ἐγκαύμασι multum distant ἐκκαύματα. bonis

avibus illa vox in *Pollucem* reducta est lib. VII, 110. & X, 110. ubi opportuno *Diodori* exemplo ostendi significare *cremia*, seu *Ligna arida*, quæ focus imponuntur : quapropter vitii non expertem suspicor *Pollucem* meum VI, 91. τὰ δὲ ἱγκαύματα εὐσάνα · non tamen me præterit, & in *Hesychio* sic vulgatum : Εὐσάνα &c. τὰ ἱγκαύματα · melius utriusque integritati consultum arbitror, si refingas ἱγκαύματα · discernant oculatiores, num rem acu tetigerim. Ex his satis liquet, & meliorem me ducere in priore dialogo lectionem ἱγκαύματα, eandemque hic etiam reduci malle, quoniam ἱγκαυμάτων ea nunquam est notio, quæ huic *Luciani* loco possit convenire.

P. 98. Πετόμενος] Vide *Gravium* ad *Sollac.* p. 751. In prima *Tritonis* narratione Ἡ Ἀθηναῖ μὲν τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα &c. ἡ Ἀθηναῖ δὲ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστειλβοῦσης · non bene digestus orationis nexusprehenditur, quæ Græcis ἀνακολουθία · dixi supra.

Ad *Timonem* accedimus, quod ego nobilissimum *Luciani* scriptum juxta cum eruditis hominibus admiror & permagnifacio : quid enim eo purius est, & ad veterem eloquentiæ formulam magis compositum ? quid itidem argutius habes, & ingeniosius ? nam certe lectoris harum elegantiarum non expertis mentem inexpectata

Etata voluptate perfundit. In hanc itaque curam incubuerunt doctissimi viri, ut mel-
litissimum hoc ingenii Lucianei monumen-
tum expolirent atque illustrarent : neque
adeo sua laude fraudanda est *Tanaquilli
Fabri*, hominis elegantis, opera, quam in
hoc Luciani scripto utiliter collocavit :
hunc non passibus æquis & longo satis in-
tervallo sequitur *Lambertus Barlaeus*,cujus in
Timonem labores diligentæ gloriam certe &
propensi in literas animi merentur : ego post
alios lineam in hac tabula ducere constitui,
& fors operæ fecisse pretium videbor, si ac-
curatius quædam ex *Aristophanis* fabula
Pluto loca commonstravero, quæ sibi pro-
posuit imitanda *Lucianus* ; non enim inde
scripti præcipuum tantummodo argumen-
tum, verum etiam locutiones nonnullas &
sententias desumfit. Sed post *Tanaquillum
Fabrum* restant, quæ de Timone prædica-
mus : neque enim tanto nos hunc homi-
nem odio, quanto ille genus omne huma-
num, prosequimur, vel propter hunc solum
Luciani nostri libellum : nam hos ejus mores
inficetos & ab hominum congressibus ab-
horrentes male nititur excusare *Faber*. Sane
Platonis Epistola a *Leone Allatio* publicatæ,
sophistica potius sententiarum ludibria,
quam nativam principis philosophi gra-
vitatem spirant : contra stat veterum au-
thoritas, sine qua nihil in hujuscemodi re-

bus licet : *Aristophanes* in *Lyssistrata* p. 887. ingenium Timonis inhumanum sale Comico defricat , & in *Avibus* deorum hominumque osorem vocat καθαρόν Τίμωνα , *merum Timonem* : quapropter & merito μισάνθρωπον cognomen ipsi adhæsit : *Cicero* *Tuscul. Quæst.* lib. IV. §. 25. odium in hominum universum genus , quod accepimus de Timone , qui μισάνθρωπος appellatur. Idemque obscurius de *Amicitia* §. 87. Quinetiam si quis ea asperitate est , & immanitate natura , congressus ut hominum fugiat atque oderit , qualem fuisse Athenis Timonem accepimus &c. *Plinius* H. N. lib. VII. c. 19. ubi æquabilem animi tenorem exire aliquando monet in rigorem quendam torvitatemque naturæ duram & inflexibilem , affectusque humanos adimere , inter ceteros auctores maxime sapientiæ Timonem connumerat , hunc quidem etiam , ut inquit , in totius odium generis humani evehitum : hunc tamen ipsum philosophis accensere non erubuerunt antiqui scriptores , quem insanientis porius sapientiæ , siquidem illa sit sapientia vocanda , consultum dixeris : particulam e *Diogene* in *Timonis Phliasii Vita* , sed alieno ibi loco positam , quæ breviter ingenium hujus Misanthropi complectitur , excerpam : Γέγονε δὲ καὶ ἕτερος Τίμων , ὁ μισάνθρωπος· ὁ δ' οὖν φιλόσοφος , φιλόκηπος ἦν σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων ,
 αἷς

ὥς καὶ Ἀντίγονός φησι· λόγος γοῦν εἶπεῖν Ἱερώνυμον τὸν Περιπατητικὸν ἐπ' αὐτοῦ, ὥς παρὰ τοῖς Σκύθαις καὶ οἱ φεύγοντες τοξέουσιν καὶ οἱ διώκοντες, αὐτῶ τῶν φιλοσόφων οἱ μὲν διώκοντες θηρῶσι τοὺς μαθητὰς, οἱ δὲ φεύγοντες, καθάπερ καὶ ὁ Τίμων· alieno dixi loco positam, quoniam ex more *Diogenis* ad finem erat rejicienda : ut enim nunc est, narrationem de Timone Phliasio non bene interrumpit & conturbat : sed observa mihi, Timonem nostrum fuisse φιλόκηπον : id nimirum ad *Lucianum* facit, qui illum inducit agrum sarculo versantem : ne vero non de Timonis natura credat Lector, res erit ipsa testimonio, quam & Plutarcho satis ridiculam commemorabo. Cum processisset aliquando noster homo in Atheniensium concionem, omnium animos rei novitate perculsos ad se convertit, magnamque sui expectationem concitavit : ille vero ad attentos Athenienses hæc dixisse fertur : ἀρεὰ mihi parva est, in qua domum erigere decrevi : in hac ficus enata multorum suspendiis est nobilitata : non possum itaque non, quin publice significem, si quem Atheniensium vitæ ceperit tædium, me eum velle rogatum, ut ex hac felici arbore se suspendat, antequam excindatur : & quis post hæc certius asperitatis morum ejus argumentum desideret ? hunc autem rigorem ex injuriis amicorum videtur contraxisse, quo-

quorum ingratus post ingentia beneficia animus in hanc eum opinionem præcipitavit, ut summam vitæ beatitudinem in universi generis humani odio definiret : *μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους*, ut scribit *Pausanias* : neque hoc profecto temere finxit *Lucianus* noster, sed ex ipsius historię veritate accepit : indicio *Plutarchus* est in *Antonio*, quem & ipsum refert hominum evitasse congestus, καὶ τὸν Τίμωνος ἀγαπᾶν καὶ ζῆλον βίον ἔφασκεν, ὡς δὲ πεπονθὼς ὅμοιος· καὶ γὰρ αὐτὸς, ἀδικηθεὶς ὑπὸ φίλων καὶ ἀχαριστηθεὶς, διὰ τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις ἀπιστεῖν καὶ δυσχεραίνειν· Meminit etiam in *Alcibiade*, quem multa civium celebritate e concione deductum sic alloquutus fuit : Euge vero, fili, macte sis isthoc honore ; illis enim tu magnum aliquando malum conciliabis. Cum quo solebat, solus erat *Apemantus*, quem tamen ipsum ingratus perpetiebatur : nam quando simul una convivabantur, dixissetque *Apemantus*, Quam aptum est hoc nostrum atque pulchrum convivium, Siquidem, inquit *Timon*, tu abesses. Miror itaque, quid dixerit *Hieronymus Peripateticus*, *Timonem* discipulos fugientem captasse, cui nihil æque fuerit in votis, quam ab omnium familiaritate remotum res sibi suas habere. Vitam cognoscis sentam & morum torvitate

tate horridam : jam nunc quis viri fuerit obitus , enarrare juvat : ceciderat bonus ille de pyro sylvestri , & , cum crure fracto medici curaturam abnueret , computruit , atque adeo squalidam vitam indecora morte finivit. *Suidas* hoc e *Neanthe* refert in 'Α-πόρρηξ & Τίμων : ἀπὸ ἀχράδος πεισόντα. Sed vetus ad *Aristophanis Lysistratam* Commen- tator , quem eruditorum hominum ocu- lis concedet singulare Musarum decus *Lucd. Kusterus* , ἀπὸ χαράδρας habet ; quod mihi minus probum videtur & conveniens . Sepulchrum Timonis a reliqua terra maris impetus avulsit , ne non vitæ notas ipsum repræsentaret monumentum. Memorabile est , quod in *Pausania* reperio lib. I. cap. 30. Κατὰ τοῦτο τῆς χώρας (prope Acade- miam) φαίνεται πύργος Τίμωνος &c. itaque Lucianum laudo , qui rei veræ confictam eleganter subtexit : αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατίαν πύργιον οἰκοδομήσαι ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ . nam de insperata the- sauri inventione neminem habet aucto- rem , vel saltem nullum inveni , id qui memoriæ mandarit : quamquam me non prætercat , Commentatorem Horatianum illud divitis istius exemplum , qui , dum populus ipsum sibilabat , sibi plaudebat do- mi , ad Timonem Atheniensem referre : neque de nihilo est , quod scribit in extre- mo *Timone* : ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν

ταύτην ἡμελῶν· etenim illa regio maxime
 sakosa erat, & collibus aspera, ut ex *Pan-*
sania liquet. Denique memoriam hujus
 viri Epigrammatis æternarunt poetæ: inter
 alia, quæ in *Anthologia* reperiuntur, hoc
Callimachi est.

Τίμων, (οὐ γὰρ ἔτ' ἴσσι) τί τοι, Φάος ἢ
 σκότος ἰχθῆν;

Tò σκότος, ὑμεῖς γὰρ πλείονες ἐν αἰδῷ.
 Vide *Callimachi Epigrammata* per *Rich-*
Bensleyum fidus eruditionis nobilissimum
 collecta.

P. 99. Ὡ Ζεῦ Φίλῳ] Multa vides in va-
 tum dedecus cognomina Jovis cumulata,
 quibus quasi tibicinibus & fulturis ruinam
 meditantes versus sustineant: eadem illa &
 aliquanto etiam plura studiose collegit &
 apte explicuit *Dio Chrysostomus* de *Dei co-*
gnitione p. 216. Jupiter nimirum πάσης
 ἐπώνυμος ὢν φύσει τε καὶ τύχης, ἅτε πάν-
 των αὐτὸς αἴτιος ὢν, tam varia nactus fuit
 a diversis muneribus, quæ obire putaba-
 tur, nomina, ut docet *Aristoteles*, aut qui-
 cunque alius certe vetus scriptor de *Mundo*
 c. 7. Εἰς δὲ ἂν πολυώνυμός ἐστι, κατονομα-
 ζόμενος τοῖς πάθουσι πάντι, ἅπερ αὐτὸς νο-
 χεῖ· lege cætera: plura dabit *Cornutus* de
Natura Deorum, *Scholinfles Euripid.* in
Hecub. v. 345. & *Pollux* lib. I. c. 1. cui ad
 verbum fere conveniunt, quæ scribit *So-*
phocl. *Commentator* in *Ajac.* *Elagell* v. 491.

Potuerat itaque & Jovem ostendisse πολυώνυμον Illustriss. Spanhemius ad Callim. H. in Dian. §. 7. ubi hunc Luciani locum tangit. Quæ vero Noster in ignominiam convertit Poëtarum, ex iis ipsis cumulum meritis eorum laudibus adstruit Dio Chrysostomus dicta Orat. pag. 213. qui locus in paucis eximius ab omnibus rei poëtice amantibus cognosci debet & considerari.

Ἐμβρόντητοι] Poëticum illum furorem, quem insaniam & non ingratum placentis stultitiæ colorem Zoili denominare consueverant, sugillat hoc nomine Lucianus: Ἐμβρόντητος enim apud Hesychium, παραπληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος iterum: Ἐμβροντηθέντες, ἐπεὶ γινόμενοι, μωραίνοντες Ἐμβρονηθέντες, ἀναίσθητος apud Suidam μάταιος γινόμενος μάταιον enim γίνεσθαι recentiores sæpissime dicunt, quem repentino casu obstupidum animi corporisque vires deseruerunt. Hinc non vane suspicor, labem in Hesychio hæsisse, ubi scribit: Ἐμβρονηθέντες, ἀναίσθητος, Ἐμβρόντητος quid enim facilius animadvertas, quam refici debere, Ἐμβρονηθέντες quam enim alterum illud originem habeat? nam brutum iudicabo, ad id vocabuli qui confugerit. Proprie posuit Philostratus lib. III. de Vita A. T. Ἐμβροντηθέντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τῶν σοφῶν, πεσεῖν ἄλλον ἄλλως.

eos autem a sapientibus fulmine tactos omnes vulgo cecidisse : scilicet ex hoc præter alia loco pyrii pulveris usum , bellicorumque tormentorum jam olim in India fuisse notum quidam contendunt . Vide & Polluc. I. 118. venuste transtulit *Achilles Tatius* lib. III. p. 191. μέτρον γὰρ οὐκ ἔχον τὸ κακὸν ἐμβρόντησί με · *immoderatum enim malum me reddidit attonitum* : id enim in *Glossis Græci* vocabuli est interpretamentum : *Adamantius* de immobilibus oculis tractans, οἱ μὲν ἀχρότεροι , inquit , ἐμβρόντητους σημαίνουσι · commodè declarat *Polemo* in eadem re : οἱ δὲ ἀχρότεροι μαρικούς ἄνδρες σημαίνουσι · *insanientes igitur & stupidos* voluit *Adamantius* . *Hesychium* e scena detulisse censeo facetum illud βρόντημα pro ἐμβρόντητος .

P. 100. "Ἐξ τοῦ πατάγου] Nihil hic imperfectum , ut *Barlaeus* putabat , modo veritas , excepto nominum strepitu : quæ locutio illum fugiebat . Ab eodem paulo ante *Propertii* versiculus prave est adhibitus ; *positas fulcire ruinas* . præterquam enim quod ibi legendum docuerit *pruinæ* elegantissimus *Broekhuysius* , aliam ibi longe notionem habet *fulcire* , ut ex eruditissimi hominis commentario disces . Sed viri illius errores non paucos præterire constitui .

Τοῦ τραύματος] Immerito lites huic scripturæ moverunt doctissimi Viri , quibus

bus inepte de fulmine dici τραῦμα videbatur : scōsim ab iis sentio propter hunc *Enripidis* versiculum : Πολλοὺς δὲ βροντῆς τραῦμα· ἀναιμον ὄλεσι· elegantissime profecto : conservavit *Theon Smyrnaeus* Περὶ Μουσικῆς cap. 2. Hinc emaculabis itaque *Plutarchum Sympof.* IV. c. 2. ubi editum est πνεῦμα· ἀναιμον, quod omni Venere caret : neque enim recte de βροντῇ πνεῦμα dicatur, nec rite conjungas cum ἀναιμον· admonuit me stator eruditionis veræ ac vindex *Lud. Kusterus*. In hac autem tota Jovialium fulminum irrisione ante oculos habuit *Noster* hæc *Aristophanis* in *Pluto* v. 124. Οἷσι γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυρανίδα, καὶ τοὺς κεραινοὺς ἀξίους τριωβόλου· Hæc vero μόνον δὲ τοῦτο οἰεσθαι &c. ad Jovis pertinere contemtores, extra controversiam meo arbitrato esse debet.

[*Ἀπίθανος ὢν* &c.] Inexpectata meis auribus accidebat hæc locutio : quapropter nescio quid meditabar ; οὐ πάντῃ τοι ἀπιθάνας, ὡς πρὸς οὕτω &c. quod molle est & bene Græcum. *Salmonium* & *Tantalum* pro hominibus posuit impiis & Deos oppugnantibus *Herac.* Vit. *Hom.* p. 408.

[*ὑπὸ μανδραγόρα*] *Leo Allatius* ad *Hexæm.* *Eustath.* pag. 57. ὑπὸ μανδραγόρου· quod ego potius probo, cum & vetustæ quædam editiones id agnoscant, & *Stephanus Schediasm.* lib. IV. cap. 6. comprobet ;
ani-

animus ad *Palmerii* notata non est advertendus: vim mandragoræ somnificam multis illustravit eruditionis non spernendæ Græcus d. l. *Hesychius*. Μανδραγόρας, εἶδος βοτάνης αἰσικόν καὶ ὑπνωτικόν. scribe ὑπνωτικόν. nam sic alibi: Ὑπνωτικόν, ὃ μανδραγόρας. & *Suidas* ὑπνωτικὸς κάρπος. alterum me sollicitat αἰσικόν. neque enim perplacet *Sorlingii* conjectura μανικόν. ψυπικόν approbarem, nisi animis a literis recederet; saltem enim mandragoræ potestatem *Galenus*, *Paulus*, *Aegineta* alique assignant; neque sane eo referri potest, quod vino mixtum assumeretur, teste *Theophrasto*: alii persequuntur: huc spectat nobile *Cæsaris* facinus, quod *Polyenus* narrat *Stratag.* lib. VIII. illum omnes interemisse, qui se ceperrant, latrones vino mandragora mixto inebriatos & in somnum delapsos: dissentiunt in hac historia *Suetonius*, *Plutarchus* alique, quos loci non est examinare. Eximie *Noster* *Adm.* Ind. p. 554. Ἀλλ' ὃ κατὰ πύγαν, αἶε τοιοῦτον μανδραγόραν κατακεχῦσθαι αὐτοῦ, αἷς πάντα μὲν ἀκούειν, ἐντὶνὰ δὲ μὴ εἶδεναι, αἷας μὲν σὺν ὃ μεθ' ἡμέρας βίος βίει. sed tantam in eo, effeminate, ingenui torpedinem esse putas: non aliter usurpasse censeo innotinatum, Auctorem apud *Suidam*: καὶ φανεῖται ποτὶς μανδραγόραν ἰνδοπικρῶς. quæ ex *Demosthene* & *Xenophonte* ab aliis adducta, non recoquo.

P. 101. παρηχθόν.] Repetis hoc apud Suidam & πετρῶδον, σαρῶδον apud Hesychium: præceps autem & abruptus vocum illarum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformat: Philo Judæus adversus Flaccum pari orationem colore variavit: παρευχίμι σαρῶδον παρακλήζοντο &c. συνδεδεμένον δροῦται παρηχθόν &c. αὖ στοιχαῶδον ὑπὸ μέλαν ᾤψιν.

Φορτικῶς.] Nimis acute Faber de vilitate vocis πυγδαῖος notanda cogitasse Lucianum putabat: quid existimem paucis dabo: poetarum ridiculam antea verbositatem obiter irrisisse Nasrum, nemo dubitabit: hic verba sunt Tragica & grande sonantia; præterea horridum quid & incomptum in istis παραμὲς ἐκάστη συνῶν. accedo igitur ad Eruditissimi Jensis sententiam hæc e Tragico quodam antiquo defumta suspicantis, cujus in fabulis, ut conjecto, numerosis vocibus insulsus suberat sensus: hinc jure videor inferre, Φορτικῶς παρ' ὑπόνοιαν Comicis oppido familiarem poni pro κομητικῶς vel τραγικῶς, & Lucianum simul ineptum illius poetæ sensum perstrinxisse.

Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.] Est in Aristophanis Plauto §. 244. Noster p. 113.

Εἰς ἑθὺς τι ἀρχαίων.] Simulatam illam in obcundis sacris religionem sæpe designat
Pla-

Plato: vide lib. II. de Rep. ubi multa his affinia.

Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας] Somniat *Barlaam* de canibus εἰκουροῖς· scilicet illum hominem latuit antiquos adhibuisse canes ad templorum custodiam: hac nimirum tutela ipse Deorum vigilacissimus indigebat: belle facit ad *Lucianum* historiola non inficeta de cane, cujus utilem vigilantiam publicis honoribus Athenienses condecorarunt, in *Æliano* de *Animal.* lib. VII. c. 13. quam ibi cognosce: Idem canes Vulcano sacros in ejus templo victitasse refert lib. X. c. 2. *Philostratus* etiam canes ad valvas templi Dictynnæ in Creta invigilasse narrat de V. A. T. lib. VIII. cap. 12. De canibus qui Scipioni in Capitolium ingredienti nunquam allatrarunt, memorat *Gell.* N. A. VII, 1. Possem e *Pausania* plura; sed monuisse Lectorem sufficit. De vicinis, qui in auxilium advocantur, parile, quod apud *Aristophanem* in *Thejtmorphor.* v. 248. Ὑδωρ ὕδωρ, ὦ γείτονες.

P. 102. Πόσοι Φαίθοντες] Operæ est *Libanium* audire scribentem T. II. pag. 391. εἰ δ' εἶποντο πᾶσιν ἀμαρτήμασι δίκαι, σφῆδρα αἰὲν ὀλίγον ἔν τὸ σωζόμενον· ὅστις οὖν εἰκέναι βούλεται θεοῖς, ἀφιεῖς τιμωρίας χαίρειτω μᾶλλον ἢ λαμβάνων· Est itaque cum tardus ad vindictam Jupiter iracunda ponit fulmina.

Πᾶσι τοῖς διομένοις] Colorem duxit Noster ex *Aristophane* Pl. v. 830. quæ si conferre neglexeris, minus perspectam habebis horum omnium elegantiam. Misereat me sane Timonis, quem effusis culpanda liberalitate divitiis omnes noti atque amici deseruerunt, ut purpura Terentiana panniculos meos exornem.

Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον] Quarumdam venustate locutionum captus *Lucianus*, easdem scriptis sæpius inseruit, sibi que quodam suo jure vindicavit : adverte vero : *Eupuch.* p. 978. δυσοιώντον τι ἀποφαίνων καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴτις ἔσθεν ἐξίων ἐκ τῆς οἰκίας ἴδοι τοιοῦτόν τινα. *Pseudol.* p. 590. ἐκτρέπασθαι τὸ δυσάντητον θέαμα. Proprie dixit ἐτέραν (ὁδὸν) ἐκτρέπονται : inde deductum ἐκτρέπασθαι τινα, fugere alicujus ex abominari conspectum : *Aristoph.* Pl. Οἱ δ' ἐκτρέποντο κ' οὐκ ἰδέχουσι ὁρᾶν μ' ἔτι. *Philo Judæus* : παρθένοι δι' αἰδῶν τὰς ἀνδρῶν ὄψεις καὶ τῶν εἰκαιοτάτων ἐκτρεπόμεναι.

P. 103. ἀναρρίπσαι τὸν περαυνὸν] Bona de hoc verbo Interpretumque errore notavit Doctiss. *Lamb. Bos Observ. Crit.* cap. 9. Dixi quoque ad *Pollucem* X. 94. Concinne solent alio transferre Scriptores Græci : *Stasimus* Cypriorum Auctor : Ζεὺς δ' εἰδὼν ἐλέησεν καὶ ἐν πυκιναῖς πρακίδεσσι Σύνθετο κουφίσαι ἀνθρώπων καμβάτορα γαῖαν, Ἐπίσας
* * * * *

πίσας πολέμου μεγάλην ἔρην Ἰλιακοῖο· Δῆ-
 μον ἀναρρίπίζειν inter alia Pollux habet : po-
 puli animos inflammare dicas cum Livio :
 parum abest illud Plutarchi in Demosth. : αἱ
 δὲ πόλεις , πάλιν τοῦ Δημοσθένους ἀναρρίπί-
 ζοντος αὐτὰς , συνίστατο· & Theopompus
 apud eundem : ἡ δὲ τοῦ ῥήτορος δύναμις ἐκρι-
 πίζουσα τὸν θυμὸν αὐτῶν , καὶ διακαίονσα
 τὴν φιλοθυμίαν· Derestabile Ephesii Pytha-
 goræ vitium scite culpat Baio apud Suidam ;
 διαβολαῖς ταῖς εἰς πλυσίους ἐκριπισθῆναι κοι-
 φότατος ἦν· Tzetzes ad Hesiod. v. 226. ἐκ
 μικρᾶς ἀφορμῆς ἀναρρίπίζονται πόλεμοι· sic
 vetustæ ; namque improbo φόνει , quod
 Daniel Heinsius expressit . Mox Αἴτις re-
 stitui ; de qua emendatione ne quid scru-
 puli supersit , vide p. 110. ubi Cyclopas
 ex Ætna Jupiter advocari jubet ad refi-
 ciendum fulmen ; & p. 121. hæc sunt dis-
 cedentis Mercurii verba : ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τῆς
 Αἴτιης εἰς οὐρανὸν ἀναπτήσομαι· Postea de-
 prehendi convenire mihi cum Fabro , quod
 Ixtor , quanquam ille hæc rationum mo-
 menta non attulerit .

Ἐπέτριψε] Perdidit : frequens in Ari-
 stoph. fabula Pluto : ut , v. 120 , 351 , 1120 .
 & alibi . Noster n. 169 . & adversus Indoct.
 αἰμούς τινες ἀνθρώπους ἐπιτρίψοντάς σε· Sic
 etiam in Pseudol. p. 600 . & Fugit. p. 800 .

Ἐυθεία] Mores nimium simplices & fa-
 ciles hominem aliorum ludibrium faciunt

&

& risum; degeneravit itaque vocabulum hoc in stultitiæ significationem : centies apud *Palaphatum* : rara est & observanda notio, cum ἰόσους εὐήθεις *Hippocrates* vocat τὰς εὐτρίπτους, qui facile mutantur, nec medici curam longa pertinacia detrectant : docuit *Galenus* in librum περὶ διαίτης ὀξείων. Idem tamen Ὑπομν. β. in *Prognost.* quem locum forte totum *Barleus* non inspexerat, in bonam quoque partem hoc nomen sumi ostendit prolatis e *Dinarcho*, *Demosthene*, & *Platone* exemplis. Hos æmulatus *Theon Smyrneus* cap. I. scripsit : ὅσπερ μόνος ἂν εἴη μουσικὸς ὁ κυρίως εὐήθης. Non vacat similia describere plura e *Platone*. *Thucydides* lib. III. c. 83. κακοτροπίαν & τὸ εὐήθες, οὗ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει ut contraria & adversis frontibus pugnancia ponit : doctè *Scholiasies* : τὸ ἀπλοῦν, τὸ ἀπόνηρον. σημαίνεται τὸ εὐήθες ἐπὶ καλοῦ. hæc ipsa *Thucydidis* verba voluit *Suidas* in *Εὐήθες*.

P. 104. Τοσχοῦτα μηρία] Verissima est illa lectio, quam e MSS. Reg. *Tanaq.* *Faber* reduxit; neque hac emendatione carere debuit *Timon Lucianus* : opera vero danda est, ut clare liqueat barbaram esse locutionem & e Græcarum numero delendam τοσχοῦτα πιότατα ταύρων καὶ αἰγῶν, quoniam aliter eruditissimis viris persuasum video : nam inepte profecto *Interpres* tot pinguiſſimos tauros ex capras, cujus im-

***** 2

pe-

peritiam superavit *Barleus*, cum αἰγῶν πίο-
 τата Atticam esse constructionem affirmat
 pro αἰγας πιοτάτας· vellem equidem, ille
 dignum habuisset testimoniis auctorum
 istam loquendi formulam probare. Sed
 eamus in rem præsentem: vel significabit
 hæc locutio *tot partes taurorum pinguis-
 simas*, vel, quod arbitrati sunt, *tot taurus
 pinguisimos*: utrumque ab ingenio linguæ
 Græcæ alienum est: de primo, quis ali-
 quanto nasutior ferat hanc phrasin, τοσαῦ-
 τα πίοτατα ταύρων θύειν? τοσαῦτος enim nun-
 quam adjectivis simpliciter adjungitur, sed
 nomina substantiva desiderat expressa,
 quod puto nullis contrariis posse debilitari
 exemplis. Quoad alterum, Græci sane non
 dicerent τὰ πίοτατα τῶν ταύρων, sed οἱ πίο-
 τatoi τῶν ταύρων· quo loquendi usu potis-
 simum utuntur, cum res aliqua potest in
 varias separari species: sic *Isocrates* οἱ σπου-
 δαῖοι τῶν γονέων· *Sextus Empiricus*, οἱ με-
 γαλοφρεῖς τῶν ἀνθρώπων lib. I. c. 6. repe-
 riuntur enim & inhonesti parentes & ho-
 mines animi atque eruditionis expertes; est
 itaque, ac si dicas, illi ex parentibus, qui
 honesti sunt & boni: scio tamen non ubi-
 que eodem valere modo hunc compa-
 rationis respectum: sic enim in procemio
Thucydides: καὶ τὸν πλείστον τοῦ βίου ἐν-
 τεῦθεν ἰποιόουντο· apposite *Scholias*: Θεου-
 γυδίδης, καὶ τὸν πλείστον τοῦ χρόνου· nimi-
 rum

rum hanc locutionem *Tbucydidi* familiarem notat, qui & alibi dixerit τὸν πλεῖστον τοῦ χρόνου pro πλεῖστον χρόνον. minus itaque recte *Valla*: *maximam* *vicissim partem*: concordat illud *Herodoti* in *Clione*: τοῦτον τὸν Ἀρίονα λέγουσι τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα παρὰ *Περιάνδρῳ*. illum memorant *A- rionem* *longinquum* contrivisse tempus apud *Periandrum*: & *Aristophanis* in *Εἰρ.* Ὑ. 166. Καίπιφορήσεια τῆς γῆς πολλήν. hujus rei igno- ratio in errorem dedit *Henr. Stephanum*: de *Tiberio Cæsare* tradit *Zosimus*: Τιβέριος ὁ παρὰ τούτου (Ὁκταβιανοῦ) διαδεξάμενος τὴν ἀρχὴν εἰς ἐσχάτην ἀμότητος ἐκτραπείς &c. Scribo, inquit *Stephanus*, ἐσχατον ἀμότη- τος vel ἐσχάτην ἀμότητα. non intellexit, quod pace viri magni dixero, Græcam phra- sin, eamque in *Zosimo* frequentem; nam & alibi apud eum ἐσχατος κίνδυνου, & ἀρετῆς καλλίστη, pro ἐσχατος κίνδυνος, & ἀρετὴ καλλίστη. Paria sunt apud *Aristeam* de LXX. Interpretibus: εἰ τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων ἐπιεικέστερον νοθετεῖς. *Epicurum* *Ep.* ad *Herodotum*: ἵνα παρ' ἐκάστους τῶν καιρῶν ἐν τοῖς κυριωτάτοις βοηθεῖν αὐτοῖς δύ- νωνται. *Sextum Empir.* *Pyrrh.* *Hypot.* lib. I. c. 14. καὶ γὰρ κατακαίζειν τῶν Δογματι- κῶν τετυφωμένων καὶ περιαντολογούντων οὐκ ἀποδοκιμάζομεν μετὰ τοὺς πρακτικοὺς τῶν λόγων. alia contulit & proba *Doctissimus Jensonius* *Lect. Luc.* lib. III. cap. 14. Neque

hunc scribendi nitorem repudiarunt Romani : in *Tertulliani Pallio novum vitis & endromidis solocem* legimus : Vide *Salmas.* p. 311.

P. 105. Ἐπιβυσάμενον] Vide me ad *Poll.* X. 172. *Hesych.* Βύει , καμμύει , φράσσει τὰ ὅτα . *Noster* in *Gall.* ὑπαυχένια περιβύει .

Ἀήρους ξυνειρόντων] *Ευνείρειν* debito sibi loco positum est : crebro enim de futili quadam loquacitate usurpant : *Dio Chrysost.* ad *Alex.* p. 363. de Cynicis : οὗτοι δὲ ἐν τε τριόδοις καὶ στενωποῖς καὶ πυλῶσι ἱερῶν ἀγείρουσι παιδάρια καὶ ναύτας , καὶ τοιοῦτον ὄχλον σκώμματα καὶ πολλὴν σπερμολογίαν ξυνείροντες καὶ τὰς ἀγγραίους ταύτας ἀποκρίσεις . *Philo* in *Flaccum* : χλευάζοντες τὸν βασιλέα καὶ σκώμματα συνείροντες . Vide *Nostrium* p. 2. *Revivisc.* p. 400. ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν καὶ διελέγχετε . & *Gall.* p. 244.

P. 106. *Mercurii personam ex Aristophanis Pluto desumpsisse Nostrium* liquet : præ ceteris conferenda moneo , quæ leguntur *Act.* V. sc. 1. Αὐτίκα μάλα in *Pl.* ὧ. 432.

Δικράνοις ἰξεώθει] Vide *Scaliger.* ad *Fest.* in *Furcilles* , ubi verba quædam *Cedreni* adduxit , quæ huc apte quadrant .

P. 108. Διψαλίον θρυαλλίδιον] Hinc *Lucerna* dicitur πίνειν τοῦλαιον , ut ipsa facetissime testatur in *Catapl.* 452. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τοῦλαιον οὐκ ἔπιον ἀποσβῆναι θέλων .

P. 109. Ἐπ' ἀρότρῳ παῖδων γησίων] Ex formula legum Atticarum , ut docuit *Potius* ad Leg. Att. *Jamblich. de Vit. Pyth. Segm.* 210. γενήσεις appellat τὰς ἐπὶ τεκνοποιῖᾳ σάφροσ' τε καὶ νομίμῳ γενομένας. Ibi *Eruditissimus Kusterus Isidorum Pelusiota* emendat , apud quem prave fuerit expressum ἐπ' ἀρότρῳ. *Aristan.* lib. I. Ep. 19. καὶ ἐπ' ἀρότρῳ παῖδων γησίων ἐρωμένη ἡγάγετο γαμήτην. eundem errorem vides , quem equidem effugisse perspicaciam *Doctiss. Josia Merceri* miror : adde *Gataker. de N. T. Stylo* cap. 11. Ornate rem ipsam & splendide *Theognis* præpinxit : Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περὶ δραμον , ἄνδρα τε μάργον Ὅς τὴν ἄλλοτρίην βούλει ἄρουραν ἀροῦν. *Diogenes* etiam in adulterio comprehensus roganti quid faceret , respondit , Ἀνθρώπον φυτεύω , seu , ut alii , σπείρω. talia facile sexcenta reperias. Μοχ προσάπτεισθαι sensum turpiculum speciose occultat : multa congeffit *Doctiss. Gataker. de N. T. Stylo* cap. 11.

Κατακλείσας παρθενεύοι] Extraordinariam Græci curam virginum habuerunt , ut eas a virorum consortio remotas in thalamis concluderent : eo *Noster* alludit n. 247. & 277. Hinc κατακλειστοί , de qua voce docta notat *Salmas.* ad *Tertulliani Pallium* : *Philo* in *Flaccum* γυναῖκα κατάκλειστα μηδὲ τῆς αὐλείου προερχόμενα , καὶ θα-

λαμνόμεναι πάρθενoi. Adde Hieronym. in
Jes. c. VII.

P. 110. Εἰσρυῖναι] *Isoctas. de Permut.*
Πόσον δὲ πλουτοῦν εἰς τὴν πόλιν εἰσρυῖσθαι,
δι' ἡμῶν ἀπάτης τῆς Ἑλλάδος σωζομένης.

Τί τοῦτο ὑποσκάζεις ;] *Distingue : τί*
τοῦτο ; ὑποσκάζεις ; quod & Benedictus in
versione vidit.

P. 111. ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους,] *Albedinem*
in mulorum bigis & equorum maximi ve-
teres faciebant, vel ipso teste Homero : Chry-
sostomus περὶ τελείας ἀγάπης inter pretiosas
principum delicias in primis laudat ζεύγος
λευκῶν ἡμιόνων χρυσῷ καλλωπιζόμενον. In
illo beatissimo somnio Micyllus sibi vide-
batur ἐξελαύνειν ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους in Gallo
p. 249. καὶ ἦ ἴδῃτέ ποτε ἐξελαύνοντάς ἐπὶ
λευκοῦ ζεύγους κεχῆνατε καὶ προσκυνεῖτε.
Epist. Saturn. p. 834.

P. 112. ὑπηρέτησεν] *Ut meretriculæ χα-*
ρίζεσθαι, sic deliciae dicebantur ὑπηρετεῖν,
cum se viris præbebant. Pseudolog. καὶ ὡς
παραδούς σκευτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ τρατιώτῃ
συμπεριφθείρου πάντα ὑπηρετῶν. sæpius
Aristophanes. Utraque tamen non raro con-
fusa : nam apud *Athenaum Matha* de femi-
nis τῷ ὑπηρετεῖν usus est, uti de deliciis
τῷ χαρίζεσθαι *Noster p. 9. ἤδη μαίθαναι, ἢ*
τινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

Περρίους &c.] *Servorum nomina e Co-*
mœdia

moedia derivata, unde postmodum, ut existimo, ad domesticos etiam servos deveniunt: haud raro invenias apud *Lucian.* ut de *Saltat.* pag. 925. ἡ κωμωδία δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νεύεσθαι, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ μαγεύων πρόσωπα. ad hæc quæ observavit *Gravius*, erudita sunt & lectu digna. De *Merc. Conduct.* p. 482. ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. *Pyrrhias* occurrit in *Philops.* p. 486. & p. 492. janitoris nomen est *Tibius*: hæc autem nomina solis mancipiis apta, liberis hominibus nunquam imponebantur: quamvis ætate deteriore hæc liberorum hominum & mancipiorum per nomina distinctio obsolevisse videatur: eo nos ducit *Olympiodorus* in *Platonis Alcibiad.* πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διενέκριτο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ὀνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Si quis horum originem pernoscere cupiat, ad *Salmasium* ablego *Exercit. Plin.* p. 34. & 559. obiter & quædam tetigit *Reinesius* V. L. lib. III. ad finem cap. 6.

Εὐμορφότερον *Νιρέως*] Omnium, qui sub *Ilium* venire, Græcorum longe formosissimum fuisse *Nireum*, posteris *Homerus* persuasit: hinc faceta illa inter *Nireum* & *Thersitem* altercatio apud *Nesstrum* p. 60.

Eadem vero, quæ hic, ferme reperias p. 9. *Horat. Epod. 15. Forma que vincas Nireæ. Achill. Tatius lib. VI. pag. 387. ἐμοὶ δὲ οὐδὲν μέλει τούτων, εἴτε ἴστί καὶ Κόδρου εὐγενέστερος, εἴτε Κροίσου πλουσιώτερος.* Cecropis enim & Codri nobilitatem proverbii celebrarunt: quapropter *Synesius Ep. 3. ὑπὲρ εὐγενείας ἀμφισβητεῖν τῷ Κέκροπι de homine splendido genere nato: ut in Calvinii Encomio τῷ Βελλεροφόντη σωφροσύνης ἀμφισβητεῖν de singulari castitate dixit: eo respexit Themistius in Βασανίῃ. τοὺς προγόνους, ἀνερεινῶντες Διοτρεφεῖς καὶ Διογενεῖς καθάπερ Ὅμηρος λέγει, καὶ τῇ παροιμίᾳ πρέποντας τῇ ἀπὸ Κόδρου.* Alia quædam non dissona conjunxit *Philo* περὶ Προνοίας apud *Emseeb. Προπαρασκ. lib. VIII. c. ult. πλουσιώτερος Κροίσου, Λυγκέως ὀξυνώτερος, ἀνδρειότερος τοῦ Κροτανιάτου Μίλωνος, καλλίαν Γανυμήδους.* Possem aliquanto plura e *Maximo Tyrio* atque aliis: sed operæ non est.

P. 113. οὐδ' ὁ Λυγκεύς] *Aristophanis* hic est versiculus in *Pl. 210. Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως. Arulej. Metam. lib. II. Vides hominem perspicaciorem ipso Lynceo vel Argo ὡς oculum totum: & cui non notum illud Horatii: ne corporis optima Lynceis (vel Lyncei) Contempleris oculis.*

P. 114. Προσωπεῖον] *Lucian. Pro Imagin. ὥσπερ*

ὥς περ ἂν εἴ τιμι ἀμόρφω προσωπεῖον εὐμορφον ἐπιθείη τις φέρων.

P. 115. Λαθὼν ὁ τύφος] *Paucis hanc totam orationem complexus est Plutius apud Aristoph. v. 107. Ad unguem cum Auctore Nostro concordant, quæ Longinus scripsit περὶ Ὑψους c. 43. p. 236. Τὰ συμφυῆ τῷ πλούτῳ κακὰ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐπεισίσιντα μὴ παραδέχισθαι &c.*

P. 116. ἰσχατιὰν] *Agellum mari adfinem, quem colebat Timon, hoc appellat nomine in sequentibus etiam Lucianus. Æschines adversus Timarch. Οἰκίαν μὲν γὰρ ὁπίσθην τῆς πόλεως, ἰσχατιὰν δὲ Σφρηττοῖ· ad ea quæ notat Scholiastes antiquus & ineditus, cum erudito Lectore communicare constitui: ἰσχατιαὶ εἰσι τόποι ἑσχατοὶ τῆς χώρας περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν· τὰ δὲ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τῶν δῆμον ἰσχατιαὶ ἱκαλοῦντο· ἄλλως· ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπολαμβάνονται ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικὴν· παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶ, οἱ ἰσχατιαὶ καλοῦνται· hæc sunt præter propter, quæ hic illa de voce scribit; nam nonnulla, quæ minus cum ingenio linguæ Græcæ concordabant, ex Harpocratiōe & Suida in melius mutavi. Paucis Hesychius: Ἑσχατιαὶ, ἄκρα, τὸ ἑσχατον μέρος χωρίου, τὸ συνιάπτον τοῖς ὄρεσιν, ἱερμῖα·*

P. 117. Περαιοῦσα] *Conferre ne refugas, quæ Aristophanes habet in Plut. ψ. 558.*

Ῥάκος] Proverbii formam habet de re inutili & nullius pretii, quod si Brodae non latuisset, melius esset hunc locum interpretatus: Noster in *Pseudol.* pag. 566. ἄχρη δὲ σὶ τὸ τοῦ λόγου τοῦτο ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέωσι. & de *Merc. Cond.* p. 496. Inde sumferunt in metrica parœmiarum collectione: consimile judicavi illud *Aristophanis* apud *Pollucem* X, 33. Τί με, ὦ ποιητὴ, ἐξορίζεις ὥσπερ κλιτῆριον? non-nihil accedit ponderis explicationi meæ ab hoc *Seneca* edicto: Qui hujuscemodi versus amant, liqueat tibi, easdem admirari & *SotERICI* lectos: vilissimos nimirum & artis admiratione nulla dignos.

P. 121. διαρῖαγῶσι] A Græcis sumferat *Virgilius*: *Invidia rumpantur ut ilia Codro*: *Cicero* paulum aliter lib. III. ad *Quint.* Ep. 9. ut his malis reipublica licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem. *Aristides* de *Momo*, qui nihil in *Venere* culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διεῖρηγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάζεται: ut alia ne memorem, ὅσα κόνις.

Τῇ εἰρετικῇ τῶν πτερῶν] Dithyrambica libertate *Pindarus* aves dixit ἐρίστειν πτεροῖς: quæ translatio familiaris apud Græcos in usum concessit Romanorum: *Plautus* in *Amphitr.* non ocius quivi, si me *Dadaleis* sulissem remigiis. *Apulej.* lib. V. *Metamorph.* Sed ubi remigio pluma raptum maritum pro-

proceritas spatii fecerat alienum.

Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι] Ut aliorum opiniones refellere in proclivi est, sic, quid voluerit Auctor, constituere, difficile iudico: ingeniosa *Tanaquilli Fabri* conjectura Codicum aliqua ex parte auctoritate nititur, si vera est *Brodae* observatio: tamen deterit aliquid *Thomas*, qui vulgata confirmat lectionem: quod arbitratur Vir Eruditissimus, sic exponenda esse hæc verba: *Ego vero vobis suppositus ero, vel, substabo*, ignoscat, si dixerō, id mihi quidem videri disconveniens: is enim ipse locus, unde sibi præsidium petebat homo doctissimus, aliter est capiendus: nam ibi *Plutus* neutiquam cum *Thesaurō* suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a *Mercurio* monetur, ut ad *lignonem Timonis* effodientis ex intimis terræ visceribus thesaurum, protractum adducat; hunc enim ipsi inclamanti obtemperaturum: hæc, uti decebat, ad amussim congruunt cum iis, quæ explicuit *Lucianus* p. 116. ibi sollicitum *Mercurii* animum, quod *Thesaurum* secum non adduxissent, scite sedat *Plutus*, nihil in ea re periculi esse confirmans, siquidem ipsum in terra relictum intus jusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem: itaque *Magistri* potiore hactenus existimo interpretationem, ut ὑποστήσομαι sumatur

pro ὑποχωρήσω. *Suidas* etiam Ὑποστήτω, ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρησάτω. *Hesychius*; Ὑποστήτω, ὑποταγήτω, εἰξάτω, παραχωρησάτω. jure nimirum poterat cedere *Plutus*, tali suorum munerum relicto sponse: præterquam quod nulla *Pluti* in sequentibus sit mentio, unde rite illum abiisse concludas: vel, si quis hoc forte malit, levi mutatione, ἐγὼ δὲ τοῦτ' αὖτε ὑποστήσομαι. ego vero hunc thesaurum Tibi sub ligone constituam, aut, ὑποστήσω σοι, sponsorem pro me dabo: nam apud *Hesychium* Ὑποστήσαι, ὅταν τις ἐγκάβηται στήθῃ ἐπὶ τῷ ἀνήσασθαί τι. Si quid commode dixi, gaudebo, me vindicem hujus fuisse nodi, sin minus, una possunt litera emendari.

Ω χρυσὲ] Utrique versus in scriptis antiquorum sunt pervulgati: nescio quid causæ sit, cur in *Luciani Gallo Euripideus* versiculus ita repræsentetur: Ω χρυσὲ δεξιᾶμα κάλλιστον κτέρας. nam vera scriptio est βροτοῖς, quam *Sextus Empiricus* adservavit adversus *Mathemat.* p. 55. *Clemens Alexan.* aliique plures. Postea *Noster* facete addidit καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. nam ita *Pindarus*: — ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ Ἄτε διαπρέπει νύκτωρ μέγανος ἔξοχα πλούτου.

P. 122. Ἀναθῆναι] *Compone Aristoph.* *Plu.* v. 843.

Ἐνδαισιτᾶσθαι] In Philosopho cognomine *Diogenes*: ὅτε καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἔφασκε, δι-

δεικνὺς τὴν τοῦ Διὸς στοὰν, καὶ πομπεῖον αὐ-
τῷ κατεσκευασμέναι ἐνδαιτᾶσθαι· ἐνδαιτῆμα-
τα Græci plerumque vocant ἀπαιτία; ubi
jucunde vivitur, ad littus vel in campis
virentibus constructa. Liberior aliquanto
vitam humanam τὸ περίγειον ἐνδαιτῆμα di-
xit Theoph. Simoc. Ep. 10.

Δεδόχθω] Ἔστω, δεδόχθω propositum im-
mutabile designant; sæpe Aristanetus, quem
in istis formulis emendavit Eruditiss. Josias
Mercerus p. 243. & 272.

P. 123. Στέφανον ἐπινεγχεῖν] Mortuis tan-
quam victoribus vitæ stadio egregie de-
curso corona solebat imponi: Suidas in Με-
λιττοῦτῳ· Meminit & Aristoph. & Eccle-
siaz. Vide præterea Kirchmannum. Leve
autem, sed non levis momenti vitium im-
plicuit sententiam: scribe: ἢν δὲ δέη ἀπο-
θαιεῖν, καὶ αὐτῷ στέφανον ἐπινεγχεῖν· si vero
in hoc vitæ tam felicitis statu moriendum
sit, memet ipsum quoque coronare con-
stituo: ridicule, quasi post mortem sibi
solus nemine advocato Timon exequias ire
cuperet. Modo ἐκτείων τῶν ἄλλων illustri
emendatione persanavit ingeniosissimus
Faber.

Ἀγχόνη] Similiter in Pseudol. p. 597. Τὸ
δὲ ἐλέγχεσθαι &c. βρόχος ὡς ἀληθῶς ἐστὶ σοί·
& Heliod. lib. VII. πνιγμὸς τοίνυν εἶχε τὴν
γραῦν.

Ὁσφραινόμενοι] Aristoph. Pl. 783. Βάλλ'

εἰς κόρακας, ὡς χαλεπὸν εἶσιν οἱ φίλοι θι-
φαινόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πρᾶττη τις εὖ δεῖ.
cogitet quis 'Οσφραϊνόμενοι· sed frustra.

P. 124. Νεοδιδάκτων] Terpander apud
Euclid. Introd. Harmon. p. 19, νέους κελα-
δῆσμεν ὕμνους·

Εἰς Ἀρείον πᾶγον] Noster in Amoris. pag.
1047. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πᾶγῳ περὶ
φόνου καὶ πυρκαϊᾶς ἢ τῇ Δία καὶ φαρμάκων
ἀγωνιζόμενος ὑπερφυῶς ἀπεφάνητο· Vid. Poll.
VIII. 117. & notas: de προκλήσει obiter Sal-
masius ad Tatium p. 683, & 742.

P. 126. Μέγα ὄφελος] Decis tui generis
ὁ praesidium ex Horatio recte dicas: viri
enim illustres & bene de republica meriti,
concinne dicebantur a Græcis ὄφελος τῆς
πόλεως; præter alios Aristophanes in Eccle-
siaz. Πολλὰς πάντῃ Γυναικάς, ὅτι περ εἶστιν
ὄφελος ἐν τῇ πόλει· id est, exponente Scho-
liasta, εὐγενεῖς, cui consentit Suidas: ex-
pectabimus autem omnem istius phraseos
elegantiam penitus illustratam ab Erudi-
tissimo Kustero.

Κολυττεὺς] Adduxit Suidas in ea voce:
psephismatis exemplum apud Diogen. in
Zenone comparare non fuerit inutile: plura
sunt apud Demosthenem,

Ἐν τῷ καταλόγῳ] Commentarii vice
Polluc. legas VIII. 115. ibique Eruditorum
observata.

P. 128. Ἀέτοβορέας] Comice: νεῦμα Βο-
ρέας:

sons : sic in *Philosf.* p. 480. αὐτοανθρώπων ὅμοιον. Αὐτοκασίγητος est apud *Hesychium*, & Αὐτόμαρτυς, quod male sollicitat *Salmasius*.

Ζωροτέρω} *Phrynichus* improbat pag. 24. tanquam poetis proprium, pro quo meliores usurpare amant εὐζωρον & εὐζωρότερον. alterum tamen frequentatur a probatis scriptoribus.

Παραγκωνιζόμενος} Hoc itidem verbum præfero vulgatæ lectioni in *Revivisc.* p. 411. sæpius est in *Heliodoro* cum propria tum translata significatione : lib. VII. pag. 312. ὥσπερ τινὰ τῶν ἀγειρουσῶν καὶ ἀληθῶς ἀληθινὴν διωθεῖτο καὶ παραγκωνίζετο. pag. 319. ὥς ἐταιρίδιον τὸ ἐθελάστειον ἐκείνο καὶ μάτην θρυπτόμενον παραγκωνισάμενος. 359. τὸ μέχρις ὀνόματος ἀξίωμα. ἡμῶν παραγκωνισάμενος. lib. VIII. p. 370. πᾶσαν δὲ γυναῖκα αἰδῶ παραγκωνισαμένη. lib. X. p. 515. πᾶσαν τὴν ἐκ φύσεώς τε καὶ ἡλικίας αἰδῶ παραγκωνισαμένη.

P. 129. Ἐν ταῖς λοιπάσι} Refutat *Thomam* hoc inter alia loco *Doctiss. Jensius* L. L. p. 11. est etiam proverbium & titulus *Satyræ* *Varronis* *Menippeæ* : εὖρεν ἡ λοιπὰς τὸ πᾶμα. Ceterum ablego *Lectorum* ad *Gruterum* in *Phanom.* *Ciceronis*, ubi hæc & illa *Luciani* superiora ἐκπετάσας γοῦν τὸν πῶγονα &c. c. *Persio* illustrat.

Τότε δὲ μάλιστα] Rejice majoris distinctionis notam post κύλινκς, ut intelligas *περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος λόγοι πολλοί εἰσι*· hoc si displiceat, omnino censendum est, vocem esse omissam διαλέγεται aut simile quid post κοσμιότητος· alias enim hæc non commode cohærent: notandum vero ὑποτραυλίζων γελοίως, id enim antepono receptæ lectioni γελοῖος; *Metrodorus*, teste *Diogene*, hoc linguæ vitio impeditum fuisse Epicurum memoriæ mandavit, qui fortunatam veri philosophi vitam luxuriæ & voluptatis finibus inclusisse existimabatur.

P. 130. Μάζα] Prorsus cum his congruit Persarum victus, quorum inemtas dapes polite describit *Xenoph. Cyrop.* lib. I. sale pauperculi victitabant opsonio; unde scitum illud in *Apollonii Tyanensis Litteris*: ἐμοὶ δὲ εἴη τὴν ἀλίαν τρυπᾶν ἐν Θέμιδος οἴκῳ· mihi vero sit in pauperie juste vivere atque honeste. Ἐνεάκρουτος nomen erat fonti Athenis, unde vilioris homines fortis aquam ad potum hauriebant: de *Diogene* fortunæ injurias viriliter eludente *Laërtius*: meminere *Thucydides*, *Pollux*, *Hesychius*, alii.

Κυματωγῆς] Codicibus antiquis & hos probantibus eruditis morem gessi: *Hesych.* Κυματωγῆ, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπαγωγῆ· *Hekados.* *Calliop.* κηρυκῆιον ἐπὶ τῆς κυματωγῆς
 χιι·

κείμενον • & *Agath.* lib. III. quem *Suidas* citat : sumitur etiam pro ipsa fluctuum ad littus allisione : *Noster* in *Navig.* pag. 670. καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματογῆν καὶ τὸν ἥχον μέγαν • atque ita intellige in altero, quem apposuit *Suidas*, loco : non penitus tamen damnandam esse lectionem vulgatam docet *Longus Pastor.* III. pag. 95. καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματοῦς γῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας • quam & ibi nescio quo jure *Mollio* venerit in mentem τῆς κυματογῆς • Ἄλλ' ὅσον crebro apud *Pausan.* sed infinito modo junctum : ut lib. I. cap. 23. Ἔστι δὲ λίθος οὐ μέγας, ἀλλ' ὅσον καθέζεσθαι μικρὸν ἄνδρα.

Ωτ' δὲ] Spuriam hanc formulam & alienam ab Atticæ locutionis norma statuit ipse *Lucianus* in *Solæc.* Grammaticorum decretis scilicet obsequutus : utitur tamen & hic & alibi *Noster*, ut docuit erudite summus *Gravius* : *Polyb. Hist.* lib. I. οὓς μὲν ἐξέβαλοι τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαξαν • sed purius idem paulo post : τοὺς μὲν ἐκβαλόντες, τοὺς δὲ ἀποσφάζαντες τῶν πολιτῶν. *Soranus* in *Hippocr. Vita* : ἀφ' οὗ εἰκοστός, ἀφ' οὗ δὲ ἐννεακαιδέκατος • *Menandrum* si majori habemus in pretio, quam *Phrynichus*, valebit hæc formula : ejus hoc est : Οἷς μὲν δίδωσιν, οἷς δὲ ἀφαιρεῖται τύχῃ • Vide *Thomam*.

Τὴν πῆραν] Vide *Nosstrum* de *Mort.* *Perogr.* p. 775. *Diogenis* erat : μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν.

P. 131. Κονδύλων] Elegans est *Tollii* nota ad *Longin.* p. 232. κόνδυλοι ἐντρίβειν μάλα στείρον· *Ælian.* V. H. XIII. 38. hoc summi dedecoris loco deputabatur. *Demossth.* adv. *Midiam* & *Laërt.* in *Diog.*

Ὡς δημοκρατία] *Aristoph.* Pl. §. 950. Ὅτι καταλύει περιφανῶς εἰς ἓν μόνος. Τὴν δημοκρατίαν· crimen hoc invidiosissimum iis objiciebant, qui insigni aliquo facinore populi libertatem sollicitare videbantur : sæpius in *Aristophane* & *Oratione Demosthenis* adversus *Midiam*, ad quam videas *Ulpianum*.

Ἐπιχαλαζῶ] Per simile est in Gallo : Καπιχαλάζησας αὐτῶν ἀφρόνους τοὺς λίθους.

A D D E N D A.

P. 3. *Iis*, qui *Menippi* cum laude mentionem fecerunt, nunc adjunge *Eupar.* de *Vita Sophist.* *Proæm.* Καρτεάδης δὲ ἦν κατὰ ταύτους τοὺς χρόνους, καὶ τῶν κατὰ κυισμόν οὐκ ἀφανὲς, εἴ τινα καὶ κυισμού χρηλόγοι ποιῆσθαι, παρ' οἷς ἦν Μουσάνιος καὶ Δημήτριος καὶ Μένιππος, καὶ ἕτεροι γέ τινες πλείους. *Luciani* autem dialogis ad fine quid reperio in *Eris Armenii* *Apologo* jucundissime ficto apud *Platon.* de *Rep.* lib. X. inter alia

alia defunctorum animas ad campos Elyfios & lætiffima florentibus herbis prata venientes narrat οἷον ἐν πανηγύρει κατασκηῶσθαι καὶ ἀσπάζεσθαι τε ἀλλήλας, ὅσαι γνώριμαί, καὶ πυνθάνεσθαι τὰς τε ἐκ τῆς γῆς ἠκούσας παρὰ τῶν ἑτέρων τὰ ἐκεῖ, καὶ τὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ παρ' ἐκείναις· διηγεῖσθαι δὲ ἀλλήλαις, τὰς μὲν ὀδυρομένας τε καὶ κλαίουσας, ἀναμιμνησκομένας ὅσα τε καὶ οἶα πάθοιεν καὶ ἴδοιεν ἐν τῇ ὑπὸ γῆς πορείᾳ· εἶναι δὲ πορείαν χιλιετῇ· τὰς δ' αὖ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εὐπαθείας διηγεῖσθαι καὶ θίας ἀμνηστῶν τὸ κάλλος· non itaque nonnulla caret specie, colloquia scribere mortuorum.

P. 8. l. 4. *Noster in Timone* : ἐμέ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ·

L. 11. *Lucian. in Gallo. prope finem* ἔτι γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον· eleganter vero *Sextus Empiricus* sapientem a Stoicis confictum, quem si omnia perlustres vanam tamen quærendi operam perdideris, appellat τὸν παρ' αὐτοῖς ὀνειροπολούμενον σοφόν· P. H. lib. 1. *Theophyl. Simoc. Ep. 9.* τὴν σὴν ὀνειροπόλουν ἐπάνοδον·

P. 20. l. 1. ad *Dionysii* locum facit *Emnarius in Jamblichō* : οὐ γὰρ κατέχει τὸν ἀκροατὴν καὶ γοητεύει πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλ' ἀποσρέφειν καὶ ἀποκναίειν τὴν ἀκοὴν ἵσκειν·

P. 26. l. 24. *Homeri* locum respexit & *Emnarius in Libanio* : δέσποινα νέπλουτος καὶ τὸ γῆρας ἀπεξισμίνη· *Theophanes* etiam non

non inuenuste Hom. 14. de Themare : αἰ δὲ ἀκολασίας ὑπερβολὴν ἀποξύσασθαι τοῦ πρῶτου πάντας αἰδῶ .

P. 29. l. 14. legendus etiam *Thomas* , qui ab Atticis hominem senem & gravedine laborantem λεμφὸν dici norat : inde *Menander* γέροντα λεμφὸν vocat , ut *Ammonius* habet : *Lucilium* appellat *emuncta naris* *Horatius* Sat. IV. l. I. ad quæ proba est *Acronis* nota : significat sapientem , quia e contrario mungosum stultum appellamus : vox meis auribus inexpectata *mungosus* ; neque tamen obelo confingendam puto , etsi cogitarem de *mucoso* , quod in *Philoxeni* Glossis legas : *Mucosus* ; μύζων : paulo aliter commentator ineditus : *terse vel munda* , *emuncta naris* est , qui deridet alios fortiter : *Horatium* cum in hac loquendi ratione tum in aliis sæpius imitatum esse *Hieronymum* scio . Vid. *Erasm.* Chil. II. Cent. VIII. Ad. 59. Idem non præterit alterum illud ἀγκῶνι ἀπομύττεισθαι , cui congruit , quod *Horatio* quidam acerbo convicio exprobravit , *Quotiens vidi patrem tuum brachio se emungentem* ? ut in suavissimi poetæ vita narratur .

P. 30. l. 7. versiculum *Aristophanis* vulgo placuisse , ex imitandi studiopatet : *Gregorius Palama* , mentem inducens corpus in jus vocantem , αὐτὴ δ' ἐγὼ , inquit , κρημαῖς λήμας ἐπισκοπεῖμαι . & *Theophylactus* in *Epistolis* : hinc etiam *Epicurus* ridicula

dicula corruptione Democritum appellare consueverat Δημόκριτον, teste *Hesychia Illustri*.

L. 9. & *Plutarcho* in *Pericle* p. 156. ubi *Interpretis* errorem ex dictis non difficulter emendabis.

P. 36. l. 14. Tentare juvat, si quid in *Hesychio* a me possit emendari: Ὑποσμύγει (ὕποσμύχει) θλίβει, ἀνιά, καταπονεί· ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων· de vulnere dici proprie ὕποσμύχειν, unde hæc derivari possit metaphora, equidem ignoro: conjectabam: περὶ τραυμάτων· ut translate nescio quis Auctor de vulneribus usurparit ὕποσμύχειν· nisi præferas: τῶν καυμάτων· sequitur in eo Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα· quovis judice contendam ita scripsisse *Suidam*, pro ἐνδὲς ἐρεθίζουσα, quod vulgatas editiones occupavit: Idem: Διασμύχων, διαξύων, διακαίων· *Hesychio* sponse reficiendum, διαζέων· nam & ζῆα actionem designat: Idem: Ζέει, φλέγει.

P. 41. Veteres æmulatur *Nicephor. Gregor. Hist. Byzant.* lib. II. c. 7. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ νοσοκομεῖα καὶ πτωχοτροφεῖα τρεῖς τότε καιροῖς ἐπεδαψιλεύσαντο.

P. 46. l. 19. Haud pœnitebit inspexisse *Salmas. Plinian. Exerc.* p. 68.

P. 51. l. 14. Præteriit me Doctissimum *Jensium* eadem notasse.

P. 56. l. 8. Huc refer *Hesychii*: Βεβρενθυόμενον,

μενον, παρὰ Ἰππώνακτι, ὀργιζόμενον· αἰ, βεβρενθυμένον; sed nihil mutandum videtur propter ὀργιζόμενον.

P. 58. l. 27. Zenonis est, Νῶν εὐπλόησε, ὅτε νειανάγηκα· teste Diogene & Suida in Voce.

P. 61. l. 2. Pulcre Eupharius & significatione metaphorica in *Prisco* πρὸς τὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας ἀντιβάλλειν· in *Chrysanthio* = τοῖς φαιθεῖσι σημείοις παρὰ τῶν θεῶν ἀντιβάλλων.

P. 64. l. 3. Et inprimis *Maximus Tyrius* Διαλ. κς. quī omnem vaticinandi modum luculenter proponit.

P. 68. l. 13. *Theon. Smyrnaeus Mathem.* p. 8. ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχουσι ἐπὶ τῶν κολλάβων στρεβλοῦντες.

P. 70. l. 15. Et *Euphario* in *Proem.* τὰ πλεῖστα τῶν βεβιωμένων αὐτοῖς.

P. 71. l. 6. Eleganter *Heraclides Vit. Homer.* p. 408. ὁ δεισιδαίμων βίος pro superstitionis hominibus posuit, & p. 495. αἱ ἐνυμύμεναι τὸν ἀνθρώπινον βίον κακίαι.

P. 95. l. 26. Adde *Hadr. Junium* virum laudabilem Cent. I. Ad. I.

I N D E X

ad

N O T A S.

A.

AChilles apparens nautis circa insulam
Achilleam salutis est signum, 81, 84.

Achilles Tatius, p. 8, 11, 45, 48, 65, 77, 78.

Acron in *Horat.* 120.

Adamantius, 68, 94.

Adjectivum masc. aut fœm. cum genitivo
casu substantivi more constructum, 103.

Ægialenses edocuerant *Cerercem* de raptu
Proserpinæ, hinc eis vectigal mortuale
remissum, 18, 19.

Ælianus, 2, 12, 14, 21, 31, 44, 46, 47, 52,
72, 82, 98, 118. tentatus, 60.

Æschines, 12, 70, 84, 109.

Æschylus, 84.

Agatharcides, 67.

Agathias, 56.

ἀγχόνη, res molesta atque ingrata. 113.

Alexander M. peregrinas nuptias non spre-
vit: *Ammonem* se natum prædicavit, 64.

Ammonius, 7, 120.

Anacreon, 85.

ἀναρρίπίζειν, inflammare, excitare; 99, 100.

ἀναστρέφεσθαι, 25.

Anthologia, 15, 62.

* * * * *

21-

I N D E X

ἀνθοσμίας οἶνος, 10, 11.

ἀντεξετάζεσθαι τινι vel πρὸς τινα, 45.

ἀντιβαίνειν, *refragari, adversari*, 60.

Antiochi nummi, Castorum imaginem præferentes, 79.

ἀντιπαρατάττεσθαι & ἀντιτάττεσθαι τινι, 64.

Antiphanes, 17.

Antonius propter acceptas injurias omnibus diffidebat & irascebatur, uti Timo, 90.

οἱ ἄνω, qui sunt in vivis, τοῖς κάτω oppositi, 13.

ἄνω τῶν ποταμῶν, *Proverb. 31*.

ἀπαγορεύειν, 78.

ἀπείπειν, 78.

ἀπειρηκέναι, *lassitudine vel curis confectum labori cedere*, 16.

Apemantus unicus erat, cujus consuetudinem toleraret utcunque Timo, 90.

ἀπεσκληκέναι, *exarescere & vigorem amittere*, 61, 62.

ἀποκινάειν τὴν ἀκοήν, 19.

Apollodorus, 24, 69.

Apollonius Tyaneus, 44, 116.

ἀπομόξαι, 26, 27, 37.

ἀποξύειν τὸ γῆρας, τὴν αἰδῶ, 26.

ἀποσφυγῆναι, *dolore confici, vel etiam ardere ira*, 34.

Apulejus, 15, 16, 70, 111. tent. 16.

Arabum sagittandi ratio, 60.

Aratus, 24, 115.

Archilochus, 59.

ἄρειος πάγος, 114.

ad NOTAS.

Aristanetus, 12, 49, 113. emendatus, 105.

Aristeas de LXX. 103.

Aristides, 110.

Aristophanes, 8, 10, 17, 19, 30, 36, 42, 52, 56, 57, 84, 88, 91, 95, 98, 99, 109, 112, 113, 114, 118.

Aristoteles, 12, 21, 28, 29, 30, 92.

ἄπορος παίδων, *liberorum habendorum cura*, 105.

Arrianus, 10, 21, 45, 64, 76, 78, 81.

Athenaus, 1, 59, 63, 70, 106.

Auri præstantia, 112.

Ausonius, 4.

αὐτοβορέας, αὐτοάνθρωπος, 114, 115.

τὴν ἀξίαν ἀποτίνειν, 39.

B.

B *Accharis*, unguenti *Lydi* genus, 54.

Bacchi arma, 76.

Basilus, 48, 62, 71, 82.

τὰ βιβιωμένα, 70. *res in vita gesta*.

Bion, 48.

bios, & *vita* pro *ipsis hominibus*, 70, 71, 72.

Blennus, 29.

βουκόρυζος, 28.

βρένθειον μῦρον, 54.

βρενθύεσθαι, *variae significationes*, 53. seqq.

C.

C *Ælius Aurelianus*, 72.

Cæsaris amphitheatrum, 23.

Cæsar latrones, a quibus captus fuerat, inter-
emit *mandragora inebriatos*, 96.

I N D E X

- Callimachus*, 83, 92, 93.
Canes custodes templorum, 97.
Canis ob vigilantiam honore affectus ab Atheniensibus, 98.
Catullus, 15, 49.
Cebatis τῶν ἐν ᾧδου διήγησις, 1.
Cedrenus, 104.
Chalcidius in Timæum Platonis, 85.
χαρίζεσθαι, viro se prabere, 106.
Charontis naulum, 16.
Chrysostomus, 11, 31, 106.
Cicero, 88, 110, 115.
Cinnamus, 27, 71.
Clemens Alexandrinus, 8, 112.
Codinus, 79.
Codro generosior, 108.
Consputare, 49.
Cornelius Nepos, 52.
Cornutus de Natura Deorum, 92.
Cybelæ Sacerdotes lancinabant sibi corpus, 69.

D.

- Δάκειν, urere, molestiam afferre*, 15.
δαψιλεύεσθαι, & ἐπιδαψιλεύεσθαι, 39.
Democriti τὰ περὶ τῶν ἐν ᾧδου, 1.
Democritus ab Epicuro vocatus Δημόκριτος, 121.
Demosthenes, 14, 32, 75, 76, 96, 101, 118.
apud Dianæ in Creta canes vigilabant, 98.
διαρραγῆναι, invidia rumpi, 110.

Di-

Dicaearchus περὶ τῆς εἰς Τροφονίου καταβά-
σεως scripsit, 63.

Didymus, 68.

Δικράνοις ἐξωθεῖν, *furcillis ejicere*, 104.

Dinarchus, 101.

Dio Chrysostomus, 10, 52, 64, 92, 93, 104.

Diogenianus, 11.

Diogenes in adulterio comprehensus quid
responderit, 105. faciem conspuit illi,
a quo ad coenam vocatus fuerat, 49.

Diogenes Laërtius, 1, 2, 3, 55, 79, 88, 115,
116, 118, 122.

Dionysius Halicarnassensis, 19, 24, 32, 40,
84.

Dioscuri in capitibus habent stellas : beni-
gna sunt sidera nautis, 79.

δυσάντητον θέαμα, 99.

E.

Εἴγκαύματα, iniusta nota, 84, 85.
εἰρεσία πτερῶν, 110.

εἰσποίντος, adoptatus, 32.

εἰσρῦναι, de divitiis dicitur, 106.

Ἐκάτης δεῖπνον, 41.

ἐκκαθαίρειν, 72.

ἐκκαύματα, cremia, 84.

ἐκτρέπεσθαι, abominari, 99.

ἐν ἀκαρεῖ, 97.

ἐν μέρει, vicissim, 45.

ἐν τῇ ράβδῳ καθικνεῖσθαι, & similes locu-
tiones, 21.

Ellipseos exempla, ubi ἐν redundat, 51.

***** 3

ἐμ-

I N D E X

- ἰμβρόντητος*, attonitus, 93, 94.
Empedocles in Ætnam insilit, 50. *Cur χαλκόπους dictus*, 27, 51.
Emungere, 37.
ἔννεάκρουτος, fons Athenis, 116.
ἐξάρχειν αἰοιδῆς, 59.
ἐπελπίζειν, spe lactare, 7.
ἐπιβυσάμενος, 104.
ἐπικόπον & ἐπικόπων, truncus five mensa in quo lanii carnes concidunt, 57.
Epicurus, 103, 116.
ἐπιλαμβάνεσθαι, 83.
ἐπιρρεῖν. & ἐπιρρεῖν, de divitiarum affluentia, 12.
ἐπιτρίβειν, 100.
ἐπιχαίνειν, inhiare, 31.
Epicharmus, 57.
ἐπιχαλαζῶ λίθοις, 118.
Equi & muli albi in pretio, 106.
εργασήριον, 75.
ἔρχεσθαι & ἔχειν, de rebus lucro appositis, 10.
Erotianus, 34.
ἑσχατιά, agellus mari proximus, 109.
Etymologus, 6, 8, 40, 54, 63, 61, 81, 85. tent. 30.
Euclides, 114.
εὐήθεια non stultitiam tantum, sed morum etiam bonitatem notat. 100, 101.
Eunapius, 82, 85, 118, 119, 122.
Euripides, 31, 52, 79, 95, 112. Vid. Schol.
Eusebius, 71, 75, 83.

Eustathius, 18., 25, 29, 37, 82.

εὐτρεπής, *paratus*, 84.

Formæ pro *Formosis*, 13.

G.

G *Alenus*, 20, 96, 110.

γλαμαῖν, *lippire*, 30.

Glossæ, 48, 84, 94. emend. 28.

Galen, 20.

Philoxeni, 120.

Gregorius Palama, 120.

H.

H *Elenæ* *fidus* *prosperum* *nautis*, 79.

Heliodorus, 8, 10, 20, 21, 34, 45,

48, 57, 62, 65, 71, 76, 113, 115.

emend. 35.

Heraclides *de Vita Homeri*, 122.

de Inferis, 1.

in Hermocratem avarum Lucilii *epigramma*, 15.

Herodianus, 71.

Herodotus, 40, 103, 117.

Hesiodus, 22, 59.

Hesychius, 18, 20, 25, 27, 29, 31, 37, 40,

45, 61, 62, 63, 94, 97, 104, 109, 112,

115, 116, 121. & *alibi*. *tent.* 86, 121.

emend. 20, 38, 93, 96.

Hesychius Illustris, 121.

Hieronymus, 106.

Hieronymus Peripateticus, 90.

Hippocrates, 101.

Homerus, 24, 26, 65, 106, 119, 120.

4

Hora.

I N D E X

Horatius, 9, 65, 76, 91, 114, 120.
Hunni ubique utebantur equis, 61.
Hyacinthi Fabula, 75.
Hymnus in Virtutem, 71.
Hyperides, 49.

I.

J *Amblichus*, 31, 68, 105.
Jaspidis dotes, 65.
ἰχνη, 78.
ἰδὼν εἶδον, bene Græca formula, 81.
Indorum sagittandi ratio, 60.
Jovis epitheta multa, 92.
Isaïus, 32.
ἰσχυορία, 24.
Isidorus Pelusiota, emend. 105.
Isoocrates, 78, 102.
Juno casta, 77.
Juvenalis, 17.

K.

K *Καταβάλλειν*, *pretium solvere*, 6.
Καταβάλλειν, *ρίπτειν ἑαυτὸν*, 14.
κατάκλειστος, *conclusa in thalamo virgo*, 105.
κατάλογος, 114.
κόλλαβοι, 68.
κόλλοπις, 68.
κόινδυλος, *colaphus*, 118.
κόρυζα, *κορυζᾶν*, *eorum propria & meta-*
phorica significatio, 25, 26, 27.
κορύζειν, 27.
κυματώγη, *litus arenosum, in quo se flu-*
ctuum marinorum ira frangit, 117.

LA-

L.

L Acedæmoniorum mores corrupti, 43.

λέμφορ, 29, 120.

Leonidas, 61.

λήμαι κρονικαί, 121.

λήμη, λημᾶν, 19.

Libanius, 9, 31, 55, 76, 78, 98.

Livius, 100.

Longinus, 2, 25, 70, 118.

Longi Pastoralia, 117.

λοπαρ, πατella, 115.

Lucianus, 9, 11, 12. passim.

Luciani dialogis simile quid in veterum Scriptis haud facile invenias, 1.

Lucianus videtur æmulatus Menippum, 2.

Lucianus quod ipse reprehenderat, alibi committit, 9, 23, 45.

Lucilii Epigramma, 15.

Lucretius, 72.

Lydorum unguentum, Baccharis, 54.

Lynceo perspicacior, 108.

Lylander aureas stellas dedicavit Dioscuris, 80.

Lyfias, 11, 32.

M.

M Acarius, 39, 42.

μαγίς, 63.

μᾶζα, 63.

Mandragoras herba soporifera, 95, 96.

5

Ma-

I N D E X

Manes, 14.

Manetho, 21.

μαρτεύομαι, 63.

Marcus Antoninus, 2, 3, 29, 55.

Martialis, 23.

Mausoleum, 23.

Maximus Tyrius, 83, 122.

Megillus formosus, 43.

Menander, 15, 19, 28, 117, 120.

Menippi primæ partes in Dialogis *Lucianis*, 3.

Menippi Scripta qualia fuerint, 2, 3.

Menippea Satyra Varronis, ib.

Menippi Arcefilaus & Symposium, 3.

Menippi Νεκρία. ad cujus imitationem videntur compositi Dialogi mortuorum *Luciani*, 2.

μεταξὺ λόγων, 58.

Momus, 62, 110.

Mortuis Corona imponebatur, 13.

Mortuorum Colloquia quinam videantur scripsisse, 1, 2.

Mungosus, mucosus, 120.

μύξα, 28.

N.

Nicephorus Gregoras, 121.

Nicetas Choniates, 27.

Nireo formosior, 108.

Nonnus, 84.

Obe.

O Boius Mortuorum ori impositus, unus-
ne fuerit, an duo, 15, 16.

Oenomaus, 75.

Olympiodorus in Platonem, 107.

ὄνειροπολεῖν, *somnia sibi fingere*, 8, 119, 120.

ὄξύχειρ, 67.

ὄφελος τῆς πόλεως, *homo illustris*, & *de ci-
uitate bene meritus*, 114.

Orphei εἰς ἅδου κατάβασις, 1.

ὄσων, 117.

Ovidius, 69. emend. 14.

P. & Φ.

P *Alaphatus*, 101.

Palladius, 38.

παντοῖος γίνεται, *metu percellitur*, 77.

παραγκονίζεσθαι, *cubito repellere*, 115.

Paræmiographus Vaticanus, 29.

Paulus Ægineta, 96.

Pausanias, 44, 45, 63, 78, 81, 90, 91, 98,
117.

Percus dolore, 15.

περιηγείσθαι, *accurate aliquid enarrare*, 46,
47.

περιπτύσσεισθαι, 48.

Persarum victus, 116.

πήρα· *μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν*, 118.

φέρων, *aliquando abundat*, 32.

Philo, 21, 39, 97, 104, 105, 108.

Philostratus, 93, 98.

φλύκταινα, 50.

Photius,

I N D E X

- Photius*, 67.
Pbrynichus, 45. repr. 115, 118.
Plato, 5, 12, 24, 26, 36, 55, 60, 78, 85,
 101, 118. Ejus Epistolæ, 87.
Plautus, 110.
Plinius, 72, 88.
Plutarchus, 1, 80, 89, 90, 96, 100, 121.
 emend. 95.
Pœta epitheta Deorum cumulant, 92, 93.
Polemo, 21, 86, 94.
Pollux, 21, 37, 48, 49, 50, 53, 54, 57, 67,
 71, 78, 86, 92, 94, 110. emend. 60.
Pollux sive πολυδάμνης unde derivetur, 80.
Polyanius, 96.
Polybius, 27, 117. Collectaneis Constanti-
 ni, 46.
Polypus, 82.
 παρθμεῖον & παρθμῖον, quid differant, 17, 18.
Porphyrius, 50, 71.
Propertius, 12, 17, 19, 23, 70, 72. emend.
 14, 15, 94.
 προσπύειν τινι, adversari, 28, 29.
Proverbia, 31, 41, 110, 103, 108, 115.
Psellus de Lapidibus,
Pulveris pyrii usum jam olim apud Indos
 fuisse, 94.
Pythagora præceptum de fabis, 50.
Pythagorei, 8.

ad NOTAS.

R.

P^raxas, nullius momenti homo, 110.

Religio, 97.

Rhodii ex statuis eradebant nomina Heroum antiquorum, & recentiorum quorundam inscribebant, 52.

πίπτεν ἐαυτὸν, 14.

Rumpi invidia, 110.

Rutilius Lupus tent. 30.

S.

SAlmoneus, 95.

Scholias^{tes} Æschinis ineditus, 191.

Æschyli, 52.

Apollonii Rhodii, 81.

Aristophanis, 19, 29, 30, 55, 114.

emend. 64.

Euripidis, 80, 92.

Hesiodi, 22.

Homeri, 68.

Juvenalis, 17.

Luciani, 6, 18, 34, 44, 58, 68, 85.

repr. 10, 46.

Sophoclis, 92.

Thucydidis, 7, 101, 102.

Scipionem noctu canes non allatrarunt, 98.

Scribonius Largus, 85.

Seneca, 110.

Servus literatus, 85.

Servorum nomina in Comœdiis, 106, 107.

SEXIMS

I N D E X

- Sextus Empiricus*, 102, 103, 112, 119.
Sicula & Sybaritica mensa, 11.
Sidonius Apollinaris, 37.
σύνχεσθαι, 35.
Socratis incessus & gestus, 95.
Sophocles, 42.
Soranus, 117.
Sosibius, 80.
Stasimus Cypriorum auctor, 99.
Statuæ eorum nominibus inscribebantur,
 quibus erectæ erant, 52.
Stobæus, 17.
Suetonius, 96.
Suidas, 2, 7, 11, 18, 20, 27, 28, 29, 37,
 38, 40, 41, 55, 56, 62, 91, 93, 96, 97,
 100, 101, 112, 114, 117, 122. emend.
 1, 2, 61, 121.
Superi, & superos relinquere pro mori, 13.
Synesius, 13, 41, 72, 78, 108.
συνήδον, & similis terminationis adverbia,
 97.

T.

- T**antalus, 95.
 Tatarsi Wogulskii. obolum mortuorum
 oribus imponunt, 51.
Tatianus, 75.
Terpander, 114.
Tertullianus, 8, 104.
Themistius, 11, 108.
Theodoretus, 10, 56.
Theognis, 135.

Theon

ad NOTAS.

Theon Smyrnaus, 101, 122.

in *Aratum*, 21.

περὶ Μουσικῆς, 95.

Theophanes, 119.

Theophilus, 75.

Theophrastus, 57, 82, 96.

Theophrastus, 48, 66, 120.

Simocatta, 113, 119, 191.

Theopompus, 100.

Therames, 75.

Thomas Magister, 5, 6, 68, 118, 120. repr. 7.

Thucydides, 7, 101, 102.

Tibullus, 52.

in *Timonem Epigramma*, 92.

Timonis ingenium & mores, 87, 88, 89.

Timo cur tanto odio cunctos persecutus fuerit, 90.

Timo turrim sibi ædificat, 91. an thesaurum invenerit, *ib.*

Timonis verba ad Athenienses, 89.

ad *Alcibiadem*, 90.

ad *Apemantum*, *ib.*

Timonis mors & sepulcrum, 91.

Timo Phliasius, 88.

τραῦμα βροντῆς, 95.

Trophonii antrum, 63.

Tzetzes ad Hesiodum, 100.

V.

V *Arronis Satyræ Menippeæ*, 3.
Vellejus Paterculus, 13.

Vir-

INDEX ad NOTAS.

Virgilius, 8, 60, 110.

Virgines in thalamis conclusæ, 105.

Vita, pro ipsis hominibus, 72.

in *Vulcani templo canes*, 98.

X.

X *Enoplon*, 21, 40, 59, 61, 66, 116.

ἐνείκεν σκώμματα, 104.

Y.

Y *πύργον*, 20, 21.

ὕπηρεϊν, *deliciae dicuntur amatoribus suis*, 106.

ὑπισχνέσθαι, 8.

ὑπερέειν, 12.

ὑπεσέσθαι, 111, 112.

Z.

Z *Enonis dictum*, 122.

ζέω, 121.

Zosimus, *ejus locus assertus*, 103.

ζωρότερον ἐμβάλλειν, 115.

FINIS.

